

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:68 • 22 Ağustos '98 • 5 DM

Sömürgeci kirli savaşa son!

Özgürlük ve barış

Kürt halkının en meşru hakkıdır!

İşgalci Türk ordusu Kürdistan'dan derhal çekilsin!

Tüm emperyalistler Kürdistan'dan elini çeksinsin!

Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı kayıtsız şartsız tanınsın!

Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!

Yaşasın sosyalist cumhuriyetler birliği!

İÇİNDEKİLER

Gerçek barış ve kardeşçe yaşam sosyalizmde!	4
Çağdaş Dehakların saltanatı ne süngü gücü ile korunabilir ne de yalanlarla	5
Özelleştirme saldırısına geçit yok!	6
Geleneksel Hacıbektaş şenliklerinin 35. yapıldı	10-12
1 Eylül Barış Günü vesilesiyle: Savaş ve barış (Orta Sayfa).	14-17
Birkez daha düzene soldan koltuk değnekliği!	18-19
Ortadoğu'nun değişen dengeleri içinde Suriye'nin yeni rolü. .	20-21
Rusya'da iflas bayrağını çekmek zorunda kaldı	25

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:68 ● 22 Ağustos 1998

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytar Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Kızıl Bayrak'tan

Hacıbektaş şenliklerindeki etkinliklerimiz bu sayımızda yer alıyor. Bu etkinliklerden elde edilen gelirden 7 milyon lirasını cezaevlerindeki yoldaşlarımız için ayırdık.

Etkinlikler için hazırladığımız özel sayı ve broşürler, halkı "din ve mezhep temelinde bölme" suçlamasıyla toplatıldı. Maraş'ta alevilerin evlerini "tebeşir haçı"yla işaretleyenler, halkı faşist beslemelerine kırdırıp, "Alevi Sünni çatışması"ndan bahsedenler, Sivas'ı kara düşüncelerinin kara dumanlarına boğanlar, "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarını yükseltenleri, kirli savaşlarına karşı savaş ilan edenleri "bölücülük"le suçluyorlar. Onlara yanıtı, örgütlü birliğimizi her gün biraz daha güçlendirerek vereceğiz. Alevi-Sünni, Türk-Kürt tüm işçileri komünist işçi partisinin çatısı altında birleştirip sömürgeci iktidarlarına karşı savaşı sürdürerek vereceğiz. Düşünce suçu yasaları, anti-terör yasaları, toplatma kararları bu birliği bozamayacak...

Düşünce ve ifade özgürlüğüne saldırılar, devrimci basın organlarının toplatılması, yazarların-müdürlerin cezaevlerine tıklanmasıyla sınırlı değil kuşkusuz. İstanbul'da iki demokrat radyonun yayını durduruldu. Özgür Radyo ve Çevre Radyo 3'er ay kapatma cezasıyla (şimdilik) susturuldu. Bu

saldırıya ilk yanıtlardan biri Tüm Haber Sen'den. Sendikanın konuyla ilgili basın açıklamasını bu sayımızda yayınlıyoruz. Saldırıların bizleri susturamayacağını bir kez daha ilan ediyoruz...

Dünya jandarması ABD, burjuvazinin dünya barış günü 1 Eylül'ü, bombalı terör eylemleriyle karşıladı. 20 Ağustos'u 21'e bağlayan gece yarısı, Sudan ve Afganistan halkları, dünyanın bu en kanlı, en tehlikeli teröristinin bombalarıyla yaralandı.

Türk burjuvazisi cephesinden uşaklığın hangi boyutlara ulaştığı da

bir kez daha ortaya çıkmış oldu. Burjuva basın, bir amigo jargonuyla verdi bu saldırı haberlerini.

Ama bu ülkede emperyalist sömürü ve zulme karşı olanlar da var. Bu ablukayı dağıtacak tek güç, proletarya... Burjuva basın amigoluk yapaadursun, Tuzla deri işçileri serbest bölge uygulamasına karşı eylemdeydi. "Serbest bölgeye hayır!" sloganıyla 2 saat iş durdurarak eylem yapan 2 bini aşkın deri işçisi, "İncirlik işçisi yalnız değildir!" ve "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla emperyalist-kapitalist sömürüye karşı sınıfın birliği bilincini de ortaya koydu...

**Emperyalist saldırganlığa son!
Sömürgeci savaşa karşı
devrimci savaşı yükseltelim!**

Çıktı! Kitapçılarda

Kapitalizm savaş demektir!

Barış sosyalizmle gelecek!

“1 Eylül dünya barış günü”nde, başta emperyalizmin öncü gücü ABD olmak üzere, tüm emperyalistler ve onların çeşitli ülkelerdeki işbirlikçileri barış üzerine yine hamasi nutuklar çekecekler.

Bütün dünyada “barış günü” olarak anılan 1 Eylül, aynı zamanda insanlığın tanık olduğu en büyük savaşlardan biri olan İkinci Emperyalist Savaş'ın başladığı tarihtir. Tek başına bu bile emperyalistlerin 1 Eylül barış günü vesilesiyle atacakları hamasi nutukların aşağılık bir demagojiden ibaret olduğuna somut bir kanıttır.

Bir emperyalist talan savaşı olan İkinci Dünya Savaşı'nda 50 milyon insan öldü. Dünya ölçüsünde büyük bir yıkıma yol açan, insanlığa büyük acılara mal olan, emperyalist haydutlar arasındaki dünya pazarını yeniden paylaşmanın ürünü bu savaşın bir diğer hedefi de Sosyalist Sovyetler Birliği'ni yok etmektir. Faşist kampta ifadesini bulan azmış saldırganlık başta olmak üzere, emperyalist talancılar yalnızca sosyalizmi yıkmaya ve sosyalizm vatanının yurttaşlarını kırımdan geçirmeye çalışmadılar. Değişik halkları katlettiler ve kalanlarını da yıkıma sürüklediler. Çeşitli kültürleri, insanlığın birikmiş değerlerini ve birikimini de ortadan kaldırmaya çalıştılar. 50 yılı aşkın bir süre geçmiş olmasına rağmen insanlık bu yıkımın yolaştığı tahribatı henüz tümüyle giderebilmiş de değildir.

Bu barbarlığın ve vahşetin, tüm insanlığı yok etmeye yönelmiş bu saldırganlığın durdurulmasında en büyük pay Sosyalist Sovyetler Birliği'nindir. Sosyalist Sovyetler Birliği yurttaşları büyük acılara katlanarak, olağanüstü bir fedakarlık ve kahramanlık örneği sergileyerek kendileriyle birlikte tüm insanlığı yok etmeye yönelmiş bu saldırganlığı durdurabilirdi.

Faşist saldırganlık ezildi. Talan savaşı o an için son buldu. Fakat, Sosyalist Sovyetler Birliği ve Kızıl Ordu'nun yardımıyla emperyalist kölelikten kurtulmayı başaran Doğu Avrupa'nın bazı ülkeleri dışındaki halklar emperyalist kölelik altında kaldı. Başta ABD olmak üzere batılı emperyalist haydutlar ABD komutasında dünya halklarını kölelik altında tutmaya devam etti. Bu nedenlerle savaşın kaynağı kurutulamadı. Kapitalizm belası ortadan kaldırılamadı. Dünya proletaryası ve ezilen halkların barış özlemi kalıcı olarak gerçekleştirilemedi.

Halkların barış özlemi sürüyor

Savaşın kaynağı olan kapitalist sistem ortadan kaldırılamadığı sürece kalıcı bir barış yalnızca bir hayal olabilir. Nitekim öyle oldu. Barış, dünya halkları için bir özlem olarak kaldı.

Emperyalist savaşın yolaştığı açlık ve yıkım dünya ölçüsünde bir barış özlemi yaratmıştı. Emperyalistler, halkların bu barış özlemini dahi istismar ettiler. Emperyalistlerin dilinde tümüyle bir ikiyüzlülük göstergesi olan “barış” söylemini halklara dönük saldırganlıklarının örtüsü olarak kullandılar. Öyle ki, dünya barışı adına 2. Dünya Savaşı'nın hemen ardından Kore ve Kamboçya halkına saldırıldı. Vietnam işgal edildi. Yıllarca süren ve Vietnam halkına büyük acılar çektiren haksız ve kirli bir savaş yürütüldü. Emperyalist saldırganlığın askeri kurumu olan NATO bu aynı yıllarda kuruldu ve bugüne dek halklara karşı tehdit ve saldırı kurumu olarak kullanıldı.

Yakın dönemlere kadar, kapitalist restorasyon süreci yaşasa da, hiç değilse bir Sovyet etkeni vardı. Bu, emperyalist saldırganlığı bir ölçüde sınırlıyordu. Bu dizginleyici faktör artık ortadan kalkmış bulunuyor. Dün “Sovyet tehdidi” nedeniyle iç çelişkilerini bastıran

emperyalist devletler, bugün kıyasıya bir rekabetin içindedirler. Emperyalist devletler arası çelişkiler tümüyle “serbest” kalmış durumdadır. Ve bu çelişkiler giderek askeri yöntemlerle, bölgesel savaşlar biçiminde çözülmeye çalışılmaktadır. Son beş yılda, başta Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu olmak üzere peşpeşe patlak veren bir dizi savaş yaşandı. Kuveyt işgali bahane edilerek Irak'a karşı bir yıkım savaşı gerçekleştirildi. Somali ve Ruanda'da emperyalist çıkarlar uğruna bir milyondan fazla insan katledildi. Yıllardır kardeşçe birarada yaşayan halklar bir anda birbirlerine düşman haline getirildi. Birçok bölge peşpeşe birer kan gölüne çevrildi.

Bütün bir yüzyıl göstermiştir ki, çağımızda her türden savaşın kaynağı emperyalist-kapitalist sistemdir. Bu sistem kaynağından kurutulmadıkça, emperyalist kapitalist sistem zincirin zayıf halkasından parçalanarak tüm dünyaya yayılan proleter dünya devrimiyle ortadan kaldırılmadıkça sömürü ve yağma savaşları da kaçınılmaz olacaktır.

Bu, emperyalist egemenlik koşullarında barışın bir hayal olduğu anlamına geliyor. Bu koşullarda barış ancak emperyalizmin dayattığı her türden köleliği-köleci bağımlılık ilişkilerini kabul etmek olarak bir karşılık bulabilir. Halkların ve dünya proletaryasının özgürlük, eşitlik ve kardeşlik özemlerinden kopartılarak savunulan böyle bir barış ise halkların ve proletaryanın köleliğinin devamından başka bir değildir. Böyle bir sözüme barış kirli bir barıştır.

Dünyanın çeşitli yerlerinde sürdürülen kirli ve haksız savaşlardan biri de Kürdistan'da Kürt halkına yönelik olarak yürütülmektedir. Emperyalizmin bölgemizdeki bekçi köpeği sömürgeci sermaye devleti, her türlü haktan yoksun bıraktığı Kürt halkına on yılı aşkın bir süredir kan kusturmaktadır. Bu savaşta otuz bin insan katledilirken, Kürdistan coğrafyası ağır bir tahribata uğratılmış, üç bin köy boşaltılmış, boşaltılan köyler yakılmış, yıkılmış, Kürt halkı topyekün bir imha savaşına maruz kalmıştır. Bu savaşın on yıllık bilançosu Türk, Kürt bütün emekçiler için gerçek bir yıkım olmuştur.

Kürdistan'da cereyan eden savaşın diğer cephesinde doğal olarak Kürt halkı var. Kürt halkı da savaşmaktadır. Savaş, Kürt halkı cephesinde son derece haklı ve meşrudur. Çünkü, Kürt halkı en meşru haklarından biri olan ulusal özgürlük hakkını elde etmek için savaşıyor. Her ulus gibi eşit ve özgür yaşamak Kürtlerin de hakkıdır.

Emperyalistlerin ve gerici burjuva çevrelerin “barış” a dair tümüyle ikiyüzlü ve demagojik söylemlerini bir yana bırakıyoruz. Kürdistan'da sürdürülen kirli savaşın sona ermesini, akan kanın

durmasını, Kürt sorununa adil bir çözümün sağlanmasını isteyen barış yanlısı ilerici çevreler, herşeyden önce savaşın tarafları ve ikili yönü konusunda açık ve doğru bir ayrım yapmalıdırlar. Net bir biçimde sömürgeci Türk burjuvazisinin Kürdistan'da yürüttüğü savaşın kirli ve haksız bir savaş olduğunu, buna karşın Kürt halkının haklı ve meşru bir savaş yürüttüğünü ileri sürmeli ve Kürt halkının özgürlük mücadelesini açıktan desteklemelidirler. Bunun dışındaki her tutum, burjuva hümanizminin ürünü boş söz kalıpları olacaktır. Kürt halkının vurulduğu esaret zincirlerinin olduğu gibi kalmasını savunmaktan öte bir sonuca yolaçmayacaktır.

Kirli savaşın nedeni, emperyalizmin uşağı Türk tekeli burjuvazisinin Kürdistan'daki sömürücü ve sömürgeci egemenliğini sürdürme arzusudur. Yıllardır en kirli yöntemlerle ayakta tutulmaya çalışılan bu egemenliğin en büyük dayanağı ise işgalci ordudur. Sömürücü ve sömürgeci sistemin sınıfsal temellerine yönelmeyen, işgalci ordunun koşulsuz olarak çekilmesini, Kürt halkının özgürce kendi kaderini tayin hakkını içermeyen sözüme bir çözüm önerisi yalnızca mevcut egemenliğin sürdürülmesini savunmak anlamına gelir.

Kirli savaşın kaynağı kurutulmadan, aynı anlama gelmek üzere burjuvazinin Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğine dokunulmadan bir barış mümkün müdür? Ulusal ve uluslararası kimi etkenlerin biraraya gelmesi koşullarında bu mümkündür. Ancak bu sistem içi, son derece iğreti bir barış olacaktır. Böylesi bir barışın ise hiçbir kalıcılığı yoktur. Filistin barışı bunun en yakıcı örneğidir. Güney Kürdistan bir diğer canlı örnektir. Emperyalistler ve onların bölgedeki işbirlikçileri, birçok kez Barzani ve Talabani'ler üzerinden Güney Kürtlerine sözde barış ihsan ettiler. Ancak, daha anlaşmaların mürekkebi kurumadan bu sözde barışlar delindi. Sorun bir kez daha çözülmeden ortada bırakılmış oldu.

Yine de, kirli savaşa karşı ileri sürülen barış talebi nesnel bir olgudur. Bu, Kürt halkının yıllardır yaşadığı acılara ve yıkıma karşı özgür ve insanca bir yaşama duyduğu haklı bir özlemin somut ifadesidir. Bu görmezden gelinemez. Ancak sorun bunun nasıl elde edileceğidir. Kapitalist sömürü sistemi temeli üzerinde yapılmış bir barışın sözde bir barış, gerçekte ise köleliğin yeni koşullarda ve yeni biçimler içinde devam etmesi anlamına geleceği yeterince açıktır. Kürtler bugüne kadar sömürgeci tarafından bu tür sözde barışlar ya da “siyasal çözüm”lerle sayısız kez aldatılmışlardır. Kendi başına bu olgu bile yeterince aydınlatıcıdır.

Kürt halkı için bugün bir barış sözkonusu olacaksa, herşeyden önce Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı kayıtsız şartsız kabul edilmelidir. İşgalci Türk ordusu koşulsuz olarak Kürdistan'ı terketmelidir. Kirli savaşın bütün suçluları Kürt halkı tarafından oluşturulmuş halka açık mahkemeler önünde yargılanmalıdır. Sömürgeci kirli savaşın yol açtığı bütün kayıplar tazmin edilmelidir. Koruculuk sistemi dağıtılmalı, zindanlara doldurulan Kürt yurtseverleri derhal serbest bırakılmalıdır.

Kürt halkı için onurlu bir barışın asgari koşulları bunlardır.

Fakat Kürt işçileri ve emekçileri, sömürgeciligi, ulusal baskı ve eşitsizliği üreten toplumsal egemenlik ilişkileri değişmedikçe gerçek ve kalıcı bir barışın olanaksızlığını bir an bile unutmamalıdırlar. Gerçek ve kalıcı bir barış, ancak böyle bir barışın önünde engel olan sömürgeci-sömürücü sınıf iktidarının ortadan kaldırılmasıyla mümkündür.

Gerçek barış ve kardeşçe yaşam sosyalizmde!

Sermaye sınıfı için savaş ve barış aynı amaca hizmet eder: Sömürü ve soygun çarklarının işlemesine! Burjuvazinin savaş ve barış politikaları sömürü ve soygun düzeninin farklı araç ve yöntemlerle sürdürülmeye çalışılmasıdır yalnızca.

Kapitalizmde insan yaşamının değeri herhangi bir meta kadardır. Burjuvalar savaşlarda ölenlere insan olarak değil, malzeme zaiyatı gözüyle bakarlar. Savaşlarda katledilen insan sayısı fabrikalarının, bankalarının, mağazalarının, depolarının, ardiyelerinin, hisselerinin, borsa endekslerinin hesaplandığı sayılardan daha fazla etkilemez onları. Nasıl olsa yeterli büyüklükte bir işsizler ordusu her zaman emirlerine amade beklemektedir. Ücretli emek bulma diye bir sorunu yoktur. Almanya örneğinde olduğu gibi, kendi ülkelerindeki emekçiler savaşlarda kırılıp üretim sürecinin dışında kalırlarsa ve bu nedenle ücretli emek diye bir sorunu çıkarsa yoksul ülkelerdeki milyonlar ordusunu çağırır ve yok pahasına çalıştırılır. İşleri bitince de kapı dışarı etmenin bir yolunu bulurlar. Kapitalist kâr yasasının doğal mantığı budur.

Savaş ve barış egemen sınıfların bir politikası olarak devreye giriyorsa, savaşları sona erdirerek kalıcı bir barış elde etmenin yolu bu egemenliği ortadan kaldırmaktan geçer. Dünyayı babalarının pazarı olarak gören ve paylaşmayı doğal bir hakları gibi kabul eden asalak burjuvaların egemenliğini yıkmadan, savaşları önlemek mümkün değildir. Bu egemenliği yıkacak olan güç ise sermayenin ücretli köleler olarak çalıştırdığı milyonların örgütlü ordusudur.

Savaşların son bulması, gerçek ve kalıcı bir barışın dünyaya egemen olması sosyalizmle mümkündür. Enternasyonal proletarya bunu, insanın insanı sömürmesine son vererek yapacaktır. Savaşların anası olan sınıfsal ayrıcalıklara böylece son verilecektir. Böylece toplumlar arasındaki kültürel farklılıklar düşmanlık nedeni değil, bir zenginlik, bir insanlık değeri haline gelecektir. O zaman servet sefalet kutupları ortadan kalkacaktır. Özgür yurttaşların yetenekleri ölçüsünde toplumsal zenginliğin üretilmesine katkıda bulunarak, ihtiyaçları ölçüsünde de toplumdaki alması o zaman gerçeklik haline gelecektir. Birlikte üretilecek, kardeşçe bölüşülecektir.

Aynı fabrikalarda, aynı tarlalarda yanyana çalışan, grev ve direnişlerde omuz omuza dövüşen, mitinglerde kolkola yürüyen Türk ve Kürt işçilerinin iktidarında Türk-Kürt, Alevi-Sünni ayrımına, birinin diğeri üzerinde tahakküm ve zulmüne yer olmayacaktır. Çünkü bu devlet işçi sınıfının devleti olacaktır.

Kürt halkının ezilen ulus olmasından gelen eşitsizlikleri gidermek, sermayenin sömürgeci savaşından kalma yaralarını sarmak, viraneye çevrilen Kürdistan'ı onarmak egemen proletarya iktidarının öncelikli sorunlarından biri olacaktır. Ve proletarya bunu, egemen burjuvazinin servetine el koyarak yapacaktır. Bütün fabrikalar, topraklar, tüm zenginlik toplumun ortak malı haline getirilerek yapılacaktır. Kürt halkının, başta **Kendi kaderini tayin hakkı** olmak üzere her türlü hakkını kullanmasını sosyalist proletarya iktidarı güvenceleyecektir. Azınlık milliyetlerin özgürce gelişmesi ve serpilmesini sosyalist proletarya iktidarı sağlayacaktır.

Türkiye'de kalıcı ve gerçek bir barış, eşit ve kardeşçe bir yaşam Kürt ulusuna karşı sömürgeci bir imha savaşı yürüten sermaye iktidarını yıkmadan kurulamaz. Bu sömürü ve zulüm düzeni sürdükçe Kürt halkı için "barış" esaret zincirlerine bağlı kalmak anlamına gelecektir. Kürt halkının böylesi bir sahte barışa ihtiyacı yoktur. Sömürgeci sermaye iktidarıyla Kürt halkının barışından söz etmek, Kürt halkını aldatmak demektir. Kürt halkının sömürgeci güçlerle barışmasını istemek, Kürt emekçileri Kürdistan dağlarının çiçekleri olan şehitlerinin anısına saygısızlık yapmaya çağırmaktan başka bir anlama gelmeyecektir. Bir viraneye çevrilen Kürdistan gerçekliğini unutturmak olacaktır. Çekilen onca acının, ödenen onca bedelin hesapsız bırakılmasını istemek demektir.

Kürt halkı kendi celladıyla el sıkışmayı kabul etmeyecektir. Yıllardır Kürt halkı üzerindeki zulüm ve kırımı seyreden Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri sömürgecilerin utancını paylaşmaya son verecektir. Kürt, Türk ve azınlık milliyetlerden proletarya ulus farkı gözetmeksizin, bir sınıf olarak birleşip kaynaşarak, ezilenlerin ve sömürülenlerin mücadeleciler ordusunu kurarak egemen burjuva sınıfın iktidarına ve ordusuna karşı savaşa atılarak gerçek kurtuluş yolunu tutacaktır.

Toplumsal uzlaşma değil sınıf savaşı!

Kölelere barış önermek köle sahiplerinin yanında yer almaktır. Köleciliğin sürmesini savunmaktır. Bu savaşta en fazla zararı kölelerin gördüğü, zavallı kölelere yazık olduğu yolunda hiçbir "insancıl" gerekçe, "barış" yanlılığının savaşa, savaşın "güçlü" tarafına, yani köle sahiplerine hizmet ettiği gerçeğini değiştiremez.

Zavallı kölelere gerçekten iyilik etmek isteyen, köleliğin ortadan kaldırılması için yürütülen savaşa katılmak zorundadır. Yeryüzünde köleler ve köle sahipleri, köylüler ve toprak beyleri, kapitalistler ve proleterler, kısaca, ezen ve ezilen sınıflar var olduğu sürece bunlar arasında savaş da kaçınılmazdır.

1 Eylül Dünya Barış Günü yaklaşıyor. Şimdi emperyalizmin dünya jandarması ABD'den, Ortadoğu'daki karakolları İsrail ve Türkiye devletlerine kadar, tüm savaş kışkırtıcılarının, tüm terör odaklarının "barış" nutukları kaplamaya başlar ortalığı. Peki çılgınca silahlanan bu savaş örgütlerinin "barış"la ilişkisi nedir? Neden bu denli çok söz ederler barıştan?

Emperyalizmin dünya halklarına, işçi ve emekçilere önerdiği barış, barbar kapitalist rejimlerine, en azgın sömürü ve zulümlerine uysal köleler gibi boyun eğilmesidir. Alnımızda namı, sırtımızda kamçıyla, yarı aç-yarı tok çalıştırılmaya ses çıkarmamamızdır. Küçük çocuklarımızın pis atölyelerinde ezilmesine ses çıkarmamamızdır. 30 milyona bir ay talim etmeye sessizce katlanmamızdır. Günde 24 saat çalışmaya itiraz etmememizdir. Onların sofrasından kuş sütü eksilmezken, üç somun ekmeğe talim etmeye ses çıkarmamamızdır.

Onların barışı inkar ve imha politikalarına boyun eğmemiz, kimliğimizi, kültürümüzü,

dilimizi terketmemiz, köleliği gönüllü olarak kabullenmemizdir.

Egemenlerin bu barış politikasına ve bu politikaya hizmet eden tüm barış teorisyenlerine yanıtımız; "Kulübelere barış, saraylara savaş!" olmalıdır. Savaşların anası olan sınıfsal eşitsizlikleri kaldırılınca, insanın insanı sömürme imkanlarını yok edinceye kadar... Alnımızdan namı, sırtımızdan kamçıyı kaldırmaya kadar...

Savaş istemekten söz edilecekse eğer, buna en yabancı, en isteksiz olan işçi ve emekçilerdir. Kâr peşinde koşmuyoruz, geçim derindeyiz. Kimsenin emeğinin hakkında gözümüz yok. Her millettten, her dinden, her mezhepten kardeşimizle kolkola çalışıyor, yan yana yaşıyoruz. Birbirimizden alıp-veremediğimiz yok. Bugüne dek hiçbir ülkeye savaş ilan etmedik, asker gönderip işgalde bulunmadık. Silah fabrikalarımız, silah tüccarlarımız, kiralık ordularımız, casusluk örgütlerimiz, kontra çetelerimiz yok.

Savaş istemiyoruz. Alnımızdan namı, sırtımızdan kamçıyı kaldırın. Ordularınızı, çetelerinizi, CIA, MİT, MGK'larınızı dağıtın. Hapishanelerinizi, mahkemelerinizi, idam sehpaalarınızı yıkın. Fabrikalardan ve tarlalardan elinizi çekin. Kısacası, emekçilerin yakasından düşün. İstedikimiz budur. İstedikimiz kendi ellerimizle yarattığımız dünyadır. Bu dünya üzerinde, emek ürünlerimiz üzerinde işgaliniz sürdüğü sürece, emeği köleleştirme saldırılarınız sürdüğü sürece, emeğin kurtuluşu mücadelemiz de sürecektir.

Atalarımızın dediği gibi; biri yer biri bakar, kıyamet ondan kopar. İnsanlığı savaşlarımızdan kurtaracak tek gerçek yol, kıyametiniz olacak.

Saraylara savaş, kulübelere barış!

- ✓ Toplumsal barış değil, sınıf savaşı!
- ✓ İşçiler birlik, halklar kardeş olmalı!
- ✓ Emperyalist savaş kışkırtıcılığına son!
- ✓ Emperyalist sömürü ve hegemonyaya hayır!

- ✓ Üsler kaldırılın, kölelik antlaşmaları iptal edilsin!
- ✓ KİT'leri emperyalist tekellere peşkeş çektiirmeyeceğiz!
- ✓ Sermayenin köleleştirme saldırılarına karşı özgürlük savaşını körükley!

Çağdaş Dehakların saltanatı ne süngü gücü ile korunabilir ne de yalanlarla!

“Türkiye’nin önündeki tarihi fırsat”ı bu. “Madem terörün hızı kesildi, PKK’nın sonu görüldü, o halde, Doğu ve Güneydoğu’nun sorunlarını çözmenin, topyekün kalkınma seferberliği başlatmanın tam zamanıdır!” diyordu sermaye sınıfı; çanak yalayıcılarını, tetikçilerini ve borazanlarını da yanlarına alarak çıktıkları Kürdistan “sefer”inde.

Peki bu çığırtkanlıklar, çizilen pembe tablolar gerçeği ne kadar yansıtıyor? Başka bir deyişle gerçeklerin üstünü bir parça dahi olsa kapatabiliyor mu?

“Bitti, bitecek” diye yıllardır dillerine doladıkları masalları hatırlayalım. Her bahar kökü kazındığı iddia edilen Kürt ulusal mücadelesi, en aşağılık savaş yöntemlerine ve uluslararası kuşatmaya rağmen sürüyor. Zira, sömürü ve zulmün sürdüğü yerde başkaldırı da olacaktır. Sömürü ve zulüm arttıkça günümüzün Dehaklarının saltanatlarının son bulacağı güne de yaklaşılmaktadır.

Bölgedeki işgal, 15 Ağustos nedeniyle sermaye devletinin düzenlediği seferde bir kez daha ifade edilmiş oldu. Bu işgal bölgeyle de sınırlı değildi kuşkusuz. Batı metropollerinde estirilen terör doruğa çıktı.

Sömürgeci devletin uzun süredir demagojik bir propagandaya konu ettiği “Güneydoğu’ya yatırım hamlesi” nakaratının pratik bir karşılığı olmadığı artık ortadadır. “Haydi Güneydoğu’ya!” çığırtkanlığıyla başlayan sürecin boşa düştüğü bizzat birinci elden sermaye temsilcileri tarafından da teslim edilmiş bulunuyor. “Güneydoğu için söylediklerimizi yapamadık” diyen GAP’tan sorumlu Bakan Yıldırım, yatırım ve istihdam vaatlerini kastederek, “Bu defaki hoş vaatler paketi de boş çıktı” diyerek, yalnızca gözlerden saklanamayan gerçekleri ifade etmiş oldu.

Koparılan onca yaygaraya rağmen seferberlik, sömürgeci devletin başta bölgede açlık ve yoksulluğa terkedilen Kürt emekçiler olmak üzere tüm toplumu sorunları çözeceğine ikna edememenin acziyle sonuçlandı. Bundan sonra da, bugüne kadar olduğu gibi “Doğu ve Güneydoğu’ya yatırım”, “büyük seferberlik” vs. adı altında devlet bütçesinden trilyonlarca lira çetelere ve özel çıkar çevrelerine kirli savaş rantı olarak aktarılmasının dışında birşey yaşanmayacak. Buna devam da edilecektir. Ne de olsa sermaye diktatörlüğü bir yalan diktatörlüğüdür. Her yalanı yaşam tarafından boşa çıkarılmış olsa da yalanlar üzerine kurulu başarılarla her geçen gün daha fazla ihtiyaç duymaktadır.

Kürdistan’daki ucuz işgücü sermayedarların ağızlarını sulandırır da kapitalist tekel gruplarının Kürdistan’ı yatırım için öteden beri güvenceli bulmadıkları biliniyor. Bu nedenle son yıllarda sanayi adına bölgede tek bir çivi

çakılmış değil. Aynı nedenle kapanan işyerleri ve işletmeleri de buna eklemek gerekiyor. Buna rağmen sermayenin ve sermaye devletinin bir şova çevirdiği bu seferin anlamı nedir? Sermaye düzeninin güvenliğini yeniden tesis etmek dışında bir amaç olabilir mi? Sermaye devleti, hiç kuşkusuz yıllardır olduğu gibi süngü gücü ile güvenliğini sağlamaya çalışıyor. Sermaye sınıfının topyekün çıktığı bu seferberliğin amacı ise, süngü gücü ile yıllardır sağlayamadıkları egemenliklerini yalanlarla, demagojilerle ayakta tutmaya bir parça da olsa destek olmaktır.

“Halkı kazanamazsanız, mücadeleyi kazanamazsınız” diyor sömürgeci TC ordusunun generali Büyükanıt, Güneydoğu’dan ayrılırken. Ve ekliyor: “Askerin sürekli silah göstermesi yanlış. Halk silah yerine kalbinizi görecektir.”

Fazla söze ne hacet! Sermaye iktidarı vaatlerini de bir kenara bıraktı, şimdi kalbini sunuyor Kürt halkına! Kendi iktidarının kanlı ve kirli yüzünden sonra yalan ve vaadlere bulayarak kanlı ve kirli kalbiyle Kürt halkını etkilemeyi umuyor. Ancak “emekçilerin hafızası kuvvetlidir, kolay kolay unutmazlar”. Kardeş Kürt halkı yalanla gerçeği, dostla düşmanı ayırtmayı öğrenmiştir. Bunun en dolaysız kanıtı Kürt halkının özgürlük uğruna yıllardır yürüttüğü can bedeli mücadeledir. Bu mücadele karşısında ordusuyla, polisiyle, özel timiyle, kontr-gerillasıyla dikilen ve kirli operasyonlarıyla bir halkı imhaya yönelik sömürgeci devlet gerçeği ortadadır. Bu gerçekler Kürt halkının bilincine kazınmıştır bir kez. Sermaye iktidarının hiçbir manevrası, hiçbir saldırısı bunu değiştiremeyecektir.

Sömürgeci devlet gerçeği: Süngü gücü ile göç ettirilenlere vize uygulaması

Kimliğini ulusal kurtuluş mücadelesinde bulan kardeş Kürt halkının üzerindeki ulusal baskı ve sınıfsal sömürü hiç eksik olmadı. Yalnızca yaşadıkları bölgede değil, gittikleri her yerde emekçi Kürt halkı dışlanmaya, horlanmaya ve sistematik bir baskıya maruz kalıyor. En kötü ve en ağır işlerde çalışmak zorunda bırakılıyor.

Son on yıldır yerinden yurdundan silah zoruyla göç ettirilen Kürt emekçi halkına yönelik yeni bir insanlık dışı ve kirli uygulama daha gündeme sokuldu. Köyünde gıda ambargosuyla açlığa terkedilen Kürt emekçiler, bundan sonra Türkiye’nin çeşitli metropollerine de giremeyecekler. Çıkarılan vize uygulaması, valiliklere, her ne gerekçe ile olursa olsun Kürt emekçilerin kente sokulmaması yetkisini tanıyor. Olağanüstü hal yasasının Kürt emekçilere Türkiye metropollerinde de uygulanacağı anlamına geliyor bu. Daha şimdiden bir çok ilde bu faşist uygulamaya fiilen geçilmiş bulunuluyor. Mevsimlik işçi olarak çalışmak üzere Karadeniz’e giden Kürt emekçiler, yabancı bir ülkeden sınır dışı edilircesine geri gönderiliyor. Valiliklerce henüz vize uygulamasına geçilmeyen illerde Kürt emekçilerin basın mensuplarıyla konuşma ve görüşmesi de yasaklanıyor.

Çoğu mevsimlik işlerde iş bulabilen ve karın tokluğuna insanlık dışı koşullarda çalıştırılan Kürt emekçilerine yönelik bu tecrit uygulaması, sermaye devletinin faşist kimliğini bir kez daha açığa çıkarıyor. Ancak Nazi Almanyası ve faşist Mussolini döneminde hayata geçirilebilen böyle bir uygulama, çifte sömürü ve baskıya yok edilmeye çalışılan Kürt halkının özgürlük ve iradesini, bu uğurdaki mücadeleyi keskinleştirmekten başka bir sonuca yol açmayacaktır. Tam da bu uygulamanın çeşitli illerde bir bir yürürlüğe koyulduğu bir dönemde, Kürt halkının kalbine girerek onu kazanma sözde hedefiyle Kürdistan’da sahte vaatler üzerinden hamasi nutuklar çekenler, pembe tablolar çizenler şunu iyice akıllarına sokmalıdır: Korkunun ecele faydası yok! Kürt emekçi halkını ve özgürlük mücadelesini ne katliamlarla ne de açlık tehdidiyle teslim alabilirsiniz. Elinizden geldiği kadar zulmünüzü artırın. Artırın ki, çöküşünüz hızlansın!

Özelleştirme saldırısına geçit yok!

Enerji Yapı Yol-Sen Genel Başkanı Cengiz Faydalı ile röportaj:

KB: Enerji Yapı Yol-Sen olarak özelleştirme karşıtı eylemlerinizin sürecini açıklar mısınız?

C. Faydalı: Enerji Yapı Yol-Sen olarak karar sürecimiz 2 yıl öncesine dayanıyor. Biz örgütlü bulunduğumuz işyerlerini şirketlere devretmemek için eylem kararı aldık. Eylemlerimize katılım az fakat kararlılık iyi. İşyerlerimize gelen devir kurullarını işyerlerimize sokmadık, sokmayacağız. Özelleştirmeyi durdurmak için tüm gücümüzü kullanacak ve direneceğiz. Bu eylem de bu zincirin son eylemi.

Bundan sonra eylem biçimleri değişecek. Biçim; şalter indirmekse indirilecek, işgale işgal edilecek ve kesinlikle işyerlerimizi şirketlere devretmeyeceğiz.

Bu sorun sadece Enerji Yapı Yol-Sen'in sorunu değildir. İletişimde, madende, petrolde, eğitimde, sağlıkta kısaca her alanda yaşanan bir sorundur.

KB: Özelleştirme karşıtı bir platform oluşumundan bahsediliyordu ...

C. Faydalı: Böyle bir platforma sendikalar katılmadı. Özelleştirme sorunu Enerji Yapı Yol-Sen'in sorunu olmaktan çıkartılamadı. Genele taşınmadı. Bunu aşmak ve genele taşımak gerekiyor. Bunun için de diğer sendikalarla birarada ortak programlar hazırlamalıyız. Eğer bizimle beraber KESK ve Türk-İş'e bağlı sendikalarda duruş net olursa hükümete geri adım attırmak da o kadar kolay olacaktır. Fakat bir handicap oluşmuş. Örneğin Tes-İş eyleme katılacağını söylüyor, fakat gelmiyor. Bu bir handikaptır.

KB: İMF'nin MGK-TÜSİAD hükümeti üzerindeki yaptırımları hakkında neler düşünüyorsunuz?

C. Faydalı: '80 sonrası meclis, hükümet son derece biçimsel, erki, yetkisi olmayan kuruluşlar. Dünya Bankası'nın almış olduğu kararları uyguluyorlar.

Değişik süreçler yaşansa da, sağcısıyla solcusuyla, hükümet açısından hepsi için durum aynıdır. Tüm hükümetler IMF uyum programını uyguluyorlar. Bu da şaşırtıcı değildir. Mahkumdurlar. Çünkü Türkiye'nin yaklaşık olarak 100 milyon dolar dış borcu var. Yaratılan kaynakların büyük bir çoğunluğu dış borç faizi olarak kullanılıyor.

Bir ülkede eğer Cumhurbaşkanı, SEKA fidanlığının Koç-Ford ortaklığına peşkeş çekilmesine karşı direnen işçilere "gerekirse Çankaya'nın bahçesini veririm" diyorsa; Başbakan "özelleştirmeye karşı duran vatan hainidir" diyorsa, IMF politikalarının uygulanmasında çok büyük bir hayal kırıklığı yaşanmıyor.

KB: Bugünkü hükümeti nasıl değerlendiriyorsunuz?

C. Faydalı: Susurluk'la mücadele vaadiyle iktidara gelen hükümetin Başbakanı, Susurluk'la mücadele için özelleştirmeye hız vermiş ve POAŞ'ın Çayırhan dağıtım ve Kızılırmak dağıtım birimlerini PARK Holding'e satmıştır. PARK Holding'in yönetim kurulunda da Susurluk'un baş mimarlarından Mehmet Ağar bulunmaktadır. Hükümetin Susurluk'la mücadele anlayışı işte budur.

Bugünkü hükümetin geçmişteki hükümetler gibi işçiler ve emekçilere verebileceği hiçbir şey yoktur ve yaptıkları belli ve nettir. Teşekkürler.

KB: Biz teşekkür ederiz.

Kapitalist sermaye diktatörlüğünün özelleştirme saldırısına karşı "Yağmaya talana izin vermeyeceğiz, özelleştirmeye geçit yok!" şiarıyla bir dizi eylem kararı alan Enerji Yapı Yol-Sen; 17 Ağustos 1998 günü İstanbul Avrupa yakasında Sarıyer, Çağlayan, Avcılar, Gaziosmanpaşa, Bayrampaşa, Beyazıt, Sefaköy, Bakırköy, Güngören, Taksim BEDAŞ Genel Müdürlüğü'nde bir günlük işbirlikme eylemi yaptı.

Taksim'de bulunan BEDAŞ Genel Müdürlüğü'nün önünde toplanan Enerji Yapı Yol-Sen üyesi kamu emekçileri, "Zarar ediyor denen TEDAŞ'ın yıllık kârı 1.3 milyar dolar. 30 yıllığına 2.7 milyar dolara satılmak isteniyor, bu yağmaya talana izin vermeyeceğiz" yazılı pankart astı, eylemlerinin nedenlerini ve amaçlarını anlatan bildiriler dağıttı, özelleştirme karşıtı konuşmalar yaptılar. Alkış ve sloganlar eşliğinde halaylar çektiler.

SES, Tüm Bel-Sen, Eğitim-Sen, Haber-İş'e bağlı sendika şubelerinin de destek verdiği eylemde, Enerji Yapı Yol-Sen imzalı "Özelleştirme işsizleştirmedir, özelleştirme sendikasıylaştırmadır!", "Vatan satılıyor izin vermeyelim!", "Karanlıkta kalmak istemiyorsan enerjide özelleştirmeye karşı dur!" ve KESK imzalı, "İşyerlerimize sahip çıkacağız!", "İşimizden olmak istemiyoruz!" yazılı dövizler açıldı.

Enerji Yapı Yol-Sen İstanbul Şube Başkanı Gürsel Ümitsever yaptığı konuşmada: "Enerji sektörü özelleştirme adı altında tekellere peşkeş çekilerek talan edilmek istenmektedir. 55. hükümet enerji santralleri, Telekom, Petrol Ofisi, Tekel, SEKA gibi kârlı kuruluşları, ülkenin bağımsızlığını ayaklar altına alarak emperyalist tekellere peşkeş çekmekte, yağmalatmaktadır. Örneğin 'Zarar ediyor' denen TEDAŞ'ın yıllık kârı 1.3 milyar dolardır. Ama TEDAŞ'a ait Adana, Mersin, Hatay, Osmaniye illerinin tamamını kapsayan bölgenin elektrik dağıtımı 60 yıllığına 2.7 milyar dolara devrediliyor. Bu talana, soyguna izin vermeyeceğiz. Antalya, Adana ve Yatağan'da olduğu gibi gelen devir kurullarını işyerlerimize sokmayacak, geldikleri gibi geri göndereceğiz" dedikten sonra basın açıklamasını okumak üzere Enerji Yapı Yol-Sen Genel Başkanı Cengiz Faydalı'yı davet etti.

Cengiz Faydalı yaptığı konuşmasında; "Bizlere özelleştirme yapıldığında işsizlik azalacak, sermaye tabana yayılacak dediler. Biz bunun olmayacağını söylüyoruz. Ülke cadı kazanına döndürülmüştür. Öyle bir cadı kazanı ki ülkeyi ABD'ye satanlar, peşkeş çekenler vatanperver, işkenceciler onurlu sayılıyor. Bizi iliklerimize kadar sömürenlere 'Çankaya'nın bahçesini veririm' diyen Cumhurbaşkanı ve 'Özelleştirmeye karşı çıkanlar vatan hainidir' diyen bir partinin yönetim kurulu üyeleri bizleri vatan haini görmektedirler.

...Elimizde Başkanlık teftiş kurulumu bir

raporu var. Raporda Antalya AKTAŞ ve Kayseri KARTAS'tan sözedilerek; Bu firmalardan 7 yıldır işletme bedeli alınmamış, kaçak oranları %200 artmış. Paralar Marmara Bank'ta batırılmıştır. Enerji Bakanlığı bu belgelere rağmen eğer sözleşmeleri feshetmediyse bu hırsızlığın ortağıdır.

Adana, Mersin, Hatay ve Osmaniye dağıtım birimleri Uzanlara 557 milyar 767 milyon liraya peşkeş çekildi. Buralardan gelecek geliri okul, hastane, yol olarak döner hizmete mi sunacaklar. Hayır, 60 yılda yani 720 ayda devlete geri ödeyecekler. Kazancı ne devletin, Uzanlar ne kazandı? Devletin kazancı 60 yılda 557 milyar 767 milyon; Uzanların kazancı ise bir haftada; halkın depozito tutarı olan Mersin'den 222 milyar 580 milyon, Adana ve Osmaniye'den 402 milyar, Hatay'dan 100 milyar. Toplam olarak 724 milyar 580 milyon kazancı var. Bunun için top, tüfek bazuka kullanılmaz mı?...

Enflasyonun %100'ün, asgari geçim ücretinin 200 milyonun üzerinde olduğu bir ülkede 60 milyon alan memura %20 vererek "İMF'ye söz verdim, enflasyonu düşüreceğim" açıklamalarında bulunan hükümet ülkeyi mi yönetiyor, IMF'ye uşaklık mı ediyor?.. Köprü geçişlerine %100 ile %150 arasında zam yapıldı. Ülkenin enflasyon gerçeği bu. Kendi siyasi gelecekleri için ülkeyi satıyorlar, halkı ezici, yokedici politikalar uyguluyorlar. Bizi bir gün burada bile konuşturmayacaklar. Özelleştirme bir satış, bir talan, ülkenin işgali... Silahlar bırakılmış, dolarları alanlar arkalarına bakmıyorlar.... Bazukanızla, topunuzla gelseniz bile biz buradayız, özelleştirmeye geçit vermeyeceğiz. Eğer yağma ve talana inanıyorsanız, karşı çıkıyorsanız bize destek olun, kolkola mücadele verelim." çağrısı yaparak konuşmasını bitirdi. Ardından söz alan Haber-İş Sendikası 1 No'lu Şube Sekreteri Ali Küçükkoçkaya da "Sendikaların birçoğu yağma ve talana sessiz kalmaktadır. Sessiz kalmak ülkenin geleceğine ipotek koyalara boyun eğmektir. Ülkenin bağımsızlığı ayaklar altına alınıyorsa biz buna sessiz kalamayız. Biz Haber-İş 1 No'lu Şube olarak enerji çalışanlarının yanında yeralacağız" dedi. Diğer konuşmalardan ve şiirlerin okunmasından sonra eylem 14:30 sıralarında, alkışlar ve halaylarla bitirildi. Eylem süresince sık sık; "KIT'ler bizimdir, bizim kalacak", "Yaşasın onurlu direnişimiz", "Yağmaya, talana geçit yok", "Emekçiyiz, haklıyız, kazanacağız", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Çeteler halka hesap verecek", "İşyerleri bizimdir, terketmeyeceğiz", "Özelleştirmeye geçit yok", "Çetelerden hesabı emekçiler soracak" sloganları atıldı.

Sermayenin saldırılarını püskürtünceye dek
GREV!

Sermayenin saldırılarına karşı Zümrüt Örme direnişiyle dayanışmaya!

Çorlu'da kurulu Zümrüt Örme'de sendikalaşma faaliyeti yürüttükleri için işten atılan 274 işçi, 12 Ağustos'tan itibaren fabrika önünde direnişe geçti. Direniş yerine, Tekstil İşçileri Bülteni olarak gittiğimizde (direnişçi bir işçiyle fabrikaya doğru ilerlerken) jandarma yolumuzu keserek, işçi arkadaşlara bazı sorular sormaya başladı. Arkadaşın direnişte olduğunu bilmiyormuşçasına, "fabrikaya işe girmek için gelen işçilerin yolu çevrilip geri gönderiliyorlar, sen de çevrilmeyesin!" dediler. İşçi direnişçi olduğunu ifade ettiğinde ise, "iyi ne yaparsanız yapın da, siz gelen insanları geri gönderiyor musunuz?" diyerek ağzını aradı.

Direniş yerine ulaştığımızda, göze çarpan ilk şey işçilerin sıcaktan korunmak için kamışlardan oluşturdukları çardaklar oluyordu. Daha sonra işçi arkadaşlarla fabrika üzerine konuşmaya başladık. Fabrika boya, apre, örme, baskı, yıkama, kuru gibi bölümlerden oluşuyor. İşçiler sözde sigortalı çalıştırılıyorlar, ama sigorta ödemeleri patronun keyfine uygun bir biçimde yapılıyor. Çalışma saatleri sekiz saate göre ayarlanmış durumda ve üç vardiya çalışılıyor. Temmuz zammını 5 Ağustos'ta yapması gereken patronun, "bu sene zam ikramiye dönemiyle çakışıyor", dierek zam yapmaması üzerine işçilerden bir tepki yükseldi. Bunu fırsat bilen patron, ilk olarak 16 işçiye işten attı ve

sonrasında da bu sayıyı 274'e tamamlayarak aslında fabrikadaki sendikalaşma faaliyetini boşa çıkartmaya çalıştı. 274 işçi DİSK Tekstil sendikasına giderek üye oldular. Bunun üzerine patron, "sizin yaptığınız solculukla ilgilidir", gibi bir karalamaya girişerek fabrikanın hemen yanındaki işçilerin parasıyla kurulmuş olan caminin önüne jandarmaları

yerleştirdi ve caminin sularını kestirip tuvaletini kilitletti.

Patron işten attığı işçilerin direnişe geçmesi üzerine, Teksif sendikasıyla anlaşarak içeride kalan işçileri (20-30 kadar, şu an fabrikada üretim durmak zorunda kaldı) ve personeli Teksif'e üye yapıyor ve direnişteki işçileri de Teksif'e üye oldukları takdirde işe

alacağını söylüyor. İşçiler ise böyle bir ayak oyununa gelmek niyetinde değiller ve sarı sendikacılığa karşı inatla direnişi sürdürüyorlar.

İşten atılan 274 işçiye sürekli olarak gelip tazminatlarını almaları haberini gönderiyor patron. En son, ziyaretimiz sırasında işçiler şube başkanının konuşmalarını dinlerken,

jandarmalar işçilerin yanına gelerek şube başkanına aynı teklifi getirdiler. Tabii, direnişin devam edeceği yanıtını alarak ayrıldılar. "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!", "Sendika hakkımız söke söke alırız!", "Tazminat değil iş istiyoruz!", "Sarı sendika istemiyoruz!", "İnadına sendika inadına DİSK!" sloganlarıyla da patrona gereken yanıt verildi.

İşçiler 'sendikayla beraber' işyerine geri dönmeye kararlılar. Direniş çevredeki diğer fabrikalarda da duyulmuş durumda. Aycan Tekstil ve Özer'de içeriden bir hareketlilik de oluştu. Fabrikanın oldukça yakınındaki Trend'de de patron işçilerden herhangi bir karşı koyuş yükseltilir korkusuyla, ikinci bir zam yaptı. Bu gelişme, patronların sınıfının örgütlü hareket etmesinin yanı sıra, işçilerin birliğinden ve örgütlü mücadelesinden duydukları korkuyu da gösteriyor.

Zümrüt Örme işçileri, bu kararlılığı sonuna kadar devam ettirebilmeli ve patronun direnişi her türlü boşa çıkartma çabası işçilerin örgütlü gücüyle geri püskürtülmelidir. Patronun gerek kolluk güçleriyle ve gerekse de Teksif gibi bir sarı sendikayla girdiği ittifakı Zümrüt Örme işçilerinin kararlı mücadelesi dağıtacaktır. İşçilerin kendi öz örgütlülüklerini yaratma mücadelesindeki kazanımı, Zümrüt Örme sermayedarına ve onun uşaklarına karşı üretimden gelen

güçlerini sonuna kadar direnerek kullanmalarıyla ve hem birbirlerine hem de diğer sınıf kardeşlerine sıkı sıkıya kenetlenerek, onları da bu kavgada yerlerini almaya çağırarak sağlayacaklardır. Bu sayede patronlar sınıfının korkulu rüyaları da gerçekleşecektir.

İnsanca çalışma ve yaşama koşulları için işyeri komitelerinde örgütlen!

√Zorunlu mesailere son verilsin!
√Sefalet ücretine, kölelik koşullarına hayır!
√Sendikasız, sigortasız çalışmaya son!

**Tekstil İşçileri Kurultayı'na
güç ver!**

√Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
√İnsanca çalışma ve yaşama koşulları için mücadeleye!
√Güç örgütlülüktedir!

**Yaşasın örgütlü mücadelemiz!
Yaşasın sınıf dayanışması!**

Ankara Büyükşehir Belediyesi'nde 27 Mart'tan bugünlere, Hizmet-İş'le greve:

28 nolu işkolu olarak bilinen "Genel Hizmetler" işkolu ağırlıklı olarak yerel yönetimleri kapsamaktadır. Bunun yanı sıra konut ve sitelerin kapıcı ve kalorifercilerini ve günümüzün giderek tırmanan gerçekliği haline gelen temizlik işleri ile kentsel bazı hizmetlere talip olan taşeron firmaları kapsamaktadır. Yerel yönetimlerin dışındaki kuruluşlar, büyük çapta işkolumuzun kayıtdışı sektörü durumundalar. Hiçbir standartları yok dense yanlış olmaz: Yasa tanımaz, kural tanımaz, açgözlü bir sektör görünümündeler. Sigortasız, sendikasız, asgari ücretin de altında işgücü kullanımı yaygın. Tek kelimeyle korsan-mafya kırması bir yapıya sahipler.

Asıl işkolumuzun belkemiğini oluşturan yerel yönetimler ya da belediyelerde karşılaştığımız örgütlenme engellerine değinmeliyim.

Belediyeler, hizmet üreten birer kamu kuruluşu niteliğindeki yerel

organlardır. Burada hizmet üretimi kamu ve yerel önemlidir. İşyerinin konumu açısından sınıfsal çıkarların, bilinçli tavrın kristalizasyonunu zorlaştıran bir içiçelik ve dolaylılık söz konusudur.

Belediye çalışanları genellikle parçalanmış bir kategori oluştururlar. İşçi, sözleşmeli personel, memur gibi. Sonra vasıfsız emek yanları ağır basmaktadır. Ve en sonunda da yarı-proleter durumundadırlar. Üstüne üstlük sık

sık partizan kadrolaşmaya sahne olmaktadır ve belde halkı sıfatıyla da hep bir kısmı Belediye Başkanı ile aynı siyasi kulvarı paylaşmaktadır.

Tüm bunlar Belediye Başkanı'nı aynı zamanda işçinin de temsilcisi gibi göstermekte, böl-yönet ya da karıştır-yoket politikasına zemin hazırlamaktadır.

Türkiye'de sendikacılığın önüne hep havuç ve sopa birarada konmuştur. İşçi-işveren ilişkilerinde devlet baştan beri belirleyici bir

aktör olarak yer almıştır. Devletin tüm mücadele alanlarında uyguladığı bu havuç olamıyorsa dıştan kuşatılmasıdır. O nedenle sendika yöneticilerini çeşitli akçalı ayrıcalıklara boğmak, geniş yetkilerle donatmak, profesyonelliği özendirici ve güvence altına alıcı düzenlemeler politikanın havuç yanında yeralırken, buna rağmen sınıfın radikalleşmesini dizginleyemeyenlerin, bağımsız işçi hareketinin güçlenmesini engelleyemeyenlerin payına sopa, yani baskı ve şiddet düşmektedir. Sonuçta her ikisi de kopma, yabancılaşma yaratmaktadır. Zira "havuç"u sınıf atlama aracı gibi kullanan sendikacının işçi sınıfındaki izdüşümü güvensizlik, ilgisizlik sopa altında ezilen sendikacının "ikramı" ise korku ve yılgınlık olmuştur.

Öte yanda işkolumuzda yerel yönetimleri ele geçiren ve makroiktidar hevesine kapılan siyasi parti ya da kadroların hem kentsel rantları kullanarak siyasi nüfuzunu artırma ve yandaş yaratma çabaları, hem de çalışanları güdümüne almayı sağlayacak dikensiz gül bahçesi yaratma hayalleri böylece halkın kendi kendisini yönettiği iddiasına ya da övünmesine örnek gösterilen belediyelerde her yerel seçimden sonra yoğun işçi kıyımları yaşanır.

Belediye başkanları, diyelim ki, eskinin adil düzcileri şimdinin faziletçileri kendilerinin uzantısı Hizmet-İş sendikasını palazlandırıdılar.

27 Mart 1994'de adil düzen safsatalarıyla işbaşına gelen RP yönetimi haksızlığa, vurguna, ihaleciliğe karşı olacağını, çalışanların din, dil, etnik köken farklılıklarından ve düşüncelerinden dolayı farklı muamele yapmayacaklarını söylemişlerdi.

Gökçek'in yönetime gelmesi ile Anakent Belediyesi tarihinde görülmemiş baskı ve haksızlıklara uğradık. Neler yaşamadık ki: İşten atmalar ve her gün atılma tehditleri, sürgünler, kadrolarımızın gaspedilmesi, kadrolarımızın elimizden alınması, yasal olmayan bir biçimde özel işlerde çalıştırılmamız, yevmiye kesimleri, analarımızın-bacılarımızın lağım çukurları temizliği dahil her türlü işte çalıştırılması, zor, baskı ve sendikal tercihimize müdahale, daha önce kazandığımız haklarımızın gerek keyfi uygulamalarla ve gerekse son yapılan TİS ile elimizden alınması... Evet hepsini yaptılar.

Gökçek AŞTİ örneğinde olduğu gibi hiçkimsenin gözünün yaşına ve partisine bakmadan işçi düşmanlığı yaptı. AŞTİ'de zafer grevci işçilerin oldu. Anakent'te de 4 Ağustos 1998 tarihinde alınan grev kararını Genel-İş üyeleri olarak sonuna kadar destekleyeceğiz ve grevin içinde olacağız.

**Yaşasın işçilerin birliği!
Ankara Belediyesi'nden bir işçi**

İskenderun'da Özelleştirme Karşısı Platform'un toplantıları sürüyor

İskenderun'da 1.5 aydan beri toplantılar yapan Özelleştirme Karşısı Platform, toplantılarının sonuncusu 12 Ağustos'ta DİSK Genel-İş İskenderun Şubesi'nde yapıldı.

Toplantıya DİSK, Türk-İş, KESK, TMMOB ve bir kısım siyasi partiler (CHP- ÖDP- İP) ile Çevre Koruma Derneği temsilci düzeyinde katıldı. Toplantıda her sendikadan ve her siyasi partiden birer kişinin seçilmesiyle bir sekreteryaya oluşturuldu.

Ardından eylem önerileri getirildi. Bir kısım katılımcı; "basın açıklamaları, paneller, bildiri, afiş, yerel basında açikoturumlar ve ardından da kitlesel bir miting" yapılmasını önerirken, diğer bir kısım ise, "yerel kurumları duyarlı olmaya çağırma, özelleştirmenin ne getirip ne götüreceğini halka anlatarak

eylemlere destek isteme"yi önerdiler. Başka bir katılımcı; "genel grev, genel direniş ve işyeri işgallerine başvurulabileceği, konfederasyonların bu konuda duyarlı olmaları için basınç uygulanması gerektiği"ni savundu.

Herhangi bir kurum ya da sendikaya bağlı olmayan İSDEMİR işçileri de; "özelleştirmenin esas olarak işçi sınıfını ve onun şahsında emekçileri hedef aldığı, dolayısıyla asıl hedefin de işçi sınıfı olduğu ve üretimden gelen güç dahil farklı eylemleri sınıf tabanına yaymanın önemi ve ancak bu yönelimle özelleştirmenin geri püskürtülebileceği"ni savundular. Önerilerin değerlendirilmesi ve eylem hattının somutlanması amacıyla haftaya pazartesi tekrar toplanma kararı alınarak toplantı bitirildi.

Gorbon Işıl'da işçi kıyımı

Gorbon Işıl'da direnişteki işçilerle yapılan röportaj:

KB: Bize niçin direnişe başladığınızı anlatabilir misiniz?

Erkek işçi: İşveren hiçbir neden yokken 3 gün içerisinde 70 işçiyi işten attı. Her gün 10-15 işçiyi işten çıkarıyor. Bize sendikal çalışma yaptığımız için işten atıldığımız söyleniyor. Evet, sendikal olmak istiyoruz. Böyle bir istemimiz var. Ama halihazırda işyerinde elle tutulur birşey yok. Biz hakkımızı arıyoruz. İşgüvencemiz yok. Direniş nedenimiz atılan arkadaşlarımızın işe geri alınmasını sağlamaktır. Şu an içeride çalışan 70 kadar işçi arkadaşımız da bizlerin işe alınması ve işten atılmaların durdurulması için 2 gün üretimi durdurdular.

Bayan işçi: Bizlere hiçbir neden yokken işimize son verildiği söylendi. Biz hepimiz çocuk-çocuğu olan insanlarız. Bizim işe ihtiyacımız var. İşe geri dönünceye kadar da mücadele etmeye kararlıyız. İşveren tazminatlarımızı verebileceğini söylüyor. Biz de bunun karşısında sadece işimizi istiyoruz. Gerekirse sonuna dek mücadeleyi sürdürmeye kararlıyız.

KB: Direniş komiteniz var mı? Bundan sonra nasıl bir mücadele çizgisi düşünüyorsunuz?

Erkek işçi: İşyerinde daha önce de sendikal çalışma oldu. Ama her defasında başarısız oldu. Şimdi ise tüm bunlardan ders alarak daha bilinçli bir şekilde tek yürek tek yumruk olarak davranacağız.

Bayan işçi: Henüz bir direniş vb. komite kuramadık. Bu iki günlük bir olay. Arkadaşlarla tartışıp bir sonuca varacağız. Hakkı direnişimizi çevre fabrikalardaki işçilere de anlatmayı ve bizle sınıf dayanışmasına girmelerini istemeyi düşünüyoruz. Şimdi bizim yeniden içerideki arkadaşların üretimi durdurmasını sağlamak için çaba göstermemiz gerekiyor. İki günlük üretimin durması işvereni muhakkak ki korkutmuştur. Tüm bunları yapmamız ise ancak yaratacağımız direniş komitesi üzerinden mümkün olabilir. Yine belirtiyoruz. Biz kararlıyız. Direnmeye devam edeceğiz.

SYKB/Gebze

Gebze E-5 yolu üzerinde kurulu seramik üretimi yapan ve yaklaşık 145 işçinin çalıştığı Gorbon Işıl fabrikasında 70 işçinin işine son verildi. Gorbon Işıl kapitalisti, işçilerin işyerine sendika getirmek için çalışma yaptıklarını bahane ederek, önce 14 Ağustos'ta 9, 17 Ağustos'ta da toplam 70 işçinin işine son verdi. İşçiler işten atılmaların devam edeceğini düşünüyorlar.

İhracata dayalı üretim yapan Gorbon Işıl fabrikasında, işçiler 4 taşeron firma eliyle, sigortasız, işgüvencesi ve sosyal haklardan mahrum olarak, günde 10 saatten fazla, asgari ücret karşılığında iliklerine kadar sömürülerek çalıştırılıyorlar. '94 yılından bu yana işyerinde sürekli toplu işten çıkarılmalar yaşanıyor.

Gorbon kapitalisti daha önce de, işçilerin işyerindeki sömürüye, düşük ücretlere, sendikasız-sigortasız çalıştırılmaya karşı sendikal örgütlenme çalışmalarını dağıtmak için bugün uyguladığı aynı yöntemleri uygulamış, işyerini taşeronlaştırmış, toplu tensikatlara başvurmuştu.

İşten atılan işçilerin, işten atılanların geri alınması ve iş güvencesi talebiyle 2 gündür fabrika önünde topluca bekleyerek sürdürdükleri direnişleri devam ediyor. İlk iki gün çalışan işçilerin de üretimi topluca durdurarak destekledikleri direniş bugün kendini sadece atılan işçilerin fabrika önünde sessiz bekleyişine bırakmış durumda. İşveren ise direnişi kırmak için bir yandan işçilere tazminatlarını hemen ödeyeceğini söylüyor, diğer

yandan ise kaçak işçi çalıştırarak üretimin devam etmesini sağlamaya çalışıyor. Nitekim ilk iki gün durdurulan üretime bugün yeniden başlanmış durumda.

Direnişteki işçiler henüz bir direniş komitesi oluşturmamış durumda. Yine üretimin yeniden başlaması bir olumsuzluk olsa da, işçilerin direnmedeki kararlılığı ve oluşturacakları bir komite direnişin daha sağlıklı sürmesini beraberinde getirecektir. Zira her defasında yenilgiyle sonuçlanan mücadelelerinin Gorbon Işıl direnişçi işçilerine kazandıracağı zengin deneyimler mevcuttur.

Sınıf dayanışmasının eksikliği bu olumsuzluğun diğer bir nedenidir. İki gündür direnişte olan işçilere şimdiye kadar ziyaret vb. dayanışma gösterilmedi. Mücadelenin kazanımı işçilerin kararlılığının yanında, yanbaşlarındaki onlarca fabrikada çalışan yüzlerce sınıf kardeşlerinin kendilerine sunacağı eylemli sınıf dayanışmasıyla mümkündür.

Yine de herşeyi direnişçi işçilerin ortaya koyacağı mücadele kararlılığı belirleyecektir.

SYKB/Gebze

Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı

EKSEN YAYINCILIK

GEBZE DİRENİŞİ'nin ARDINDAN

Bir Kız Dahi Küçük-Burjuva Devrimciğinin Eleştirisi

EKSEN YAYINCILIK

Geleneksel Hacı Bektaş Şenlikleri'nin 35.si yapıldı

Şenlikte etkin devrimci faaliyet

Her yıl 16-18 Ağustos tarihleri arasında düzenlenen Hacı Bektaş Şenlikleri'nin 35. yapıldı. Hacıbektaş ilçesinin Hacı Bektaş-ı Veli'nin yaşadığı yer olması nedeniyle Alevi ve Bektaşilerin yaşamında kutsal ve özel bir yeri vardır. Hacı Bektaş'ın mezarının da bulunduğu türbe her yıl yüzbinlerce kişi tarafından ziyaret edilmektedir. Şenlikler boyunca bir dizi kültürel-sanatsal etkinlik düzenlenmekte, bilim adamlarının ve sanatçıların katılımıyla paneller, müzik dinletileri, tiyatrolar, slayt gösterimleri gerçekleştirilmektedir. Üç gün boyunca onbinlerce kişinin izlediği halk konserleri ise ilçenin beş ayrı noktasında yapılıyor.

12 Eylül 1980 öncesine kadar, devrimci dalganın da yüksek olması nedeniyle, şenliklere hakim olan Pir Sultanlar'ın başkaldırı ruhuydu. Şenliklere devrimci müdahale, devletin şenlikler üzerine olan etkisini sınırlıyordu. Ancak, 12 Eylül karşı-devrimiyle genel devrimci dalganın kırılması, şenliklerin devlet güdümünde resmi geçitlere dönüştürülmesine yolaçtı. 1980'lerin ortasından itibaren işçi sınıfı eksenli toplumsal muhalefetin yükselişi Hacı Bektaş Şenlikleri'ne de yansıyor, devletin bu alandaki etkisi görece olarak sınırlanmaya başladı.

Şenlikten izlenimler

Şenliklerin ilk günü sermaye devletinin Hızır Paşa'larının büyük bir kısmı Hacı Bektaş'ta idi.

Devlet erkanından S.Demirel, M.Yılmaz, D.Baykal, Hacıbektaş Belediye Başkanı Mustafa Özcivan konuşmalar yaptılar.

Sermaye devletinin bu yeminli hizmetkarları her zamanki gibi emek-sermaye, düzen-devrim çelişkisini perdelemeye dönük konuşmalar yaparak Alevi emekçilere düzen ve devletle uzlaşmaları gerektiğini telkin ettiler. Alevi emekçileri ise devletin yaşanan katliamlardaki rolünü bildiklerinden açılış programına pek rağbet etmediler. Katılanlar ise devlet erkanı adına yapılan konuşmaları pek

dinlemediler.

Bu durum Alevi emekçilerinin yaşadıkları tecrübelerden ders çıkardığını, devrimci politik müdahaleye açık olduklarını gösteriyordu.

Devlet erkanının bu konuşmalarının ardından Trabzon'da devam eden Gazi Davaasını izledikten sonra şenliğe gelen Alevi-Bektaş Dernekleri Birliği'nin ortak deklarasyonu okundu. Deklarasyonda "Alevilerin asimile edildiği, zorunlu din derslerinin kaldırılması gerektiği" vurgulandı. Açılış programını izleyen kitle, devleti teşhir eden bölümünde deklarasyona alkışlarla destek verdi.

Resmi açılışın ardından Şakir Keçeli'nin yönettiği "Din ve Devlet" konulu panel yapıldı. Bunu Kültür Salonu'nda gerçekleştirilen "Sivas Katliamı" konulu slayt gösterimi izledi. Üç gün boyunca ilçenin üç ayrı yerinde resmi halk konserleri gerçekleştirildi.

Ayrıca Trabzon'daki "Hacı Bektaş-ı Veli Barış, Dostluk ve Sevgi Yürüyüşü"ne katılan Alevi-Bektaş örgütlerinin yöneticilerinin de katıldığı alternatif bir halk konseri düzenlendi. Konserde resmi açılışa alınmayan yürüyüşçüler adına Pir Sultan Abdal Derneği Genel Başkanı Necati Yılmaz konuştu. N. Yılmaz yaptığı konuşmasında; "Alevi emekçileri sorunlarına sahip çıkmalıdır. Dün Maraş'ta, Sivas'ta, Gazi'de işbaşında olanlar bugün kendilerini Alevi dostu olarak gösteremezler" dedi.

Şenlikler ve değişik akımlarıyla sol

HADEP'in Hacı Bektaş Şenlikleri'ne katılımı oldukça zayıftı. Stand açılışı ve birinci gün Hacıbektaş'ta yapılan alternatif açılışa kesilen kurban etlerinin halka dağıtılması dışında her hangi bir faaliyetleri olmadı.

EMEP, Kırşehir, Kayseri ve Niğde'de güç kaybetmiş olduğunu da gözeterek şenliklere merkezi düzeyde katıldı. Böylelikle komünistlerin basıncını hafifletmeyi umuyorlardı. Tanıtım

standının yanısıra seçim otobüsünü de Hacıbektaş'a getirmişlerdi. Dönem dönem ilçe içinde turlayarak konuşmalar yaptılar. Propagandalarında argüman olarak "Demokratik Türkiye" söyleminin yanı sıra, komünistlerin etkinlikleriyle yarattıkları ideolojik-siyasal etkiyi bloke etmek için "kapitalizme karşı sosyalizm" şiarını da kullandılar. Hacı Bektaş'a yönelik olarak Emek gazetesinin çıkardığı "özel ek" in dışında materyal kullanmadılar. Şenliklerin birinci günü, ilki Ali Ekber Eren'in katılımıyla, ikincisi Çadirkent'te "Alevilik" konulu Ali Balkız'ın katıldığı panel olmak üzere iki etkinlik düzenlediler. Panele 30 civarında izleyici katıldı.

ÖDP, şenliklere müdahalede diğer reformist partilerden daha etkiliydi ve merkezi düzeyde katıldı. Seçim otobüsü, tanıtım standı, broşür ve bildirileri ile ana teması "özgürlük, demokrasi ve laiklik" olan, sınıf çelişkilerine dokunmayan/değinmeyen bir içerikte etkinlikler düzenledi. ÖDP'lilerin meydana düzenledikleri etkinliğe yaklaşık 200 kişi katıldı. Reformist-icazetçi kimliklerini gizlemek için "sosyalizm" söylemine de yer verdiler.

SİP'in, şenliklerdeki tek etkinliği tanıtım standı açmak oldu.

Devrimci-demokrat grupların şenliğe müdahalesi ise genelde zayıftı.

Görel olarak, şenliğe bir parça etkin müdahaleyi Atılım ve Alınteri çevresi yaptı. Alınteri tanıtım standı, bildiri ve müzik grubuyla şenlikte yer aldı. Atılım ise bunların yanısıra dia ve skeç gösterimi de yaptı. Halkın Günlüğü tanıtım standı açmanın yanısıra müzik grubuyla da etkinliklerde bulundu. Kurtuluş, stand açıp dergi satarken, Özgür Gelecek yalnızca stand açmakla yetindi.

Komünistlerin Hacı Bektaş Şenlikleri'ne politik müdahalesi

Komünistler, yüzbinlerce Alevi emekçisinin birleşme noktası olduğu için, Hacı Bektaş Şenlikleri'ne yaklaşık bir ay öncesinden hazırlandılar. Öncelikle Kırşehir, Niğde ve Kayseri Kızıl Bayrak temsilcilerinden oluşan "Şenlik Koordinasyonu" oluşturuldu. Hacı Bektaş şenliklerine dönük bildiri ve bültenler hazırlandı. Şenliğin maddi finansmanı için

**Komünist işçi hareketi,
illegal ve legal bütün araçlarıyla
yüzbinlerin bulunduğu Hacı Bektaş Şenlikleri'ne anlamlı
bir müdahale yaptı.
Komünistler, kimi eksikliklerine rağmen,
liberal-reformist çevrelerden ve devrimci-demokrat
gruplardan daha ileri bir politik çalışma kapasitesi
ortaya koydular.
Şenliklere ihtilalci bir örgüte varasır bir ciddiyetle
hazırlandılar, katıldılar
ve büyük bir moral, motivasyon ve inançla
senliklerden ayrıldılar.
Tüm voldaşlar da sosyalizmin
kızıl bayrağını yükseltmenin haklı gururunu
yaşıyorlardı.**

Koordinasyona dahil illerde bağış kampanyası başlatıldı. "Demokrasi ve Devrim" konulu bir panelin yapılmasına karar verildi. Kültür-sanat birimi oluşturuldu ve bu birime skeç ve müzik etkinliklerini hazırlama görevi verildi. Kızıl Bayrak'ın ve komünist yayınların tanıtılması amacıyla stand açma kararı alındı. Kızıl Bayrak okurlarının şenlik boyunca konaklamaları amacıyla 150 kişinin kalabileceği 14 çadır kiralandı. Katılımcı yoldaşların kolektif yaşamı açısından yiyecek-içecek gibi ihtiyaçlarının karşılanması amacıyla mutfak oluşturuldu.

Görevli yoldaşlar alınan kararlar doğrultusunda çalışma başlattılar. Şenliklerden iki gün önce yayın standının hazırlıkları bitirildi. Çadırlar barınmaya uygun hale getirildi. Önüne Kızıl Bayrak pankartı açıldı. Yayın standının yanında da danışma masası oluşturuldu.

Şenliklerden bir gün önce 12 Eylül sonrasının ilk

afiş çalışması yapıldı. Polisin tüm önlemlerine rağmen, Kızıl Bayrak'ın dört çeşit afişleriyle ilçe merkezi ve yol güzergahları donatıldı. Denilebilir ki, Hacıbektaş'a adımını atan dost ve düşman herkes Kızıl Bayrak'ın politik etkinliğiyle karşılaştı.

16 Ağustos'ta Kızıl Bayrak okurları genel bir toplantı yaptılar. Bu toplantıda da şenlik iç yaşamını organize etmek için bir dizi kararlar aldılar. "Çadirkent Komitesi"

oluşturuldu. Bu komiteye bağlı alt komiteler kuruldu.

Şenliğin ilk günü 10 bin adet bildiri dağıtıldı. Ayrıca, aynı gün Kızıl Bayrak satışı yaygın bir tarzda yapıldı. Kültür-sanat biriminin hazırladığı, emek-sermaye çelişmesini anlatan, işçiler ve emekçileri mücadeleye çağıran skeç, Kızıl Bayrak tanıtım standının da bulunduğu merkezi alanda gösterime sunuldu. Skeç kalabalık bir insan topluluğu tarafından izlendi. Skeç esnasında, "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Kurtuluş devrimde, kurtuluş sosyalizmde!", "Kızıl Bayrak yukarı, daha daha yukarı!" sloganları büyük bir coşkuyla haykırıldı. Sloganlara Alevi emekçiler de katıldılar.

EMEP'li provokatörlerin tahammülsüzlüğü

Aynı günün akşamı Çadirkent'te yapılan etkinlik sırasında Kızıl Bayrak gazetesi ve bildiri dağıtımını yapan Kızıl Bayrak okurları EMEP'li birkaç provokatörün saldırısına uğradı. Bu provokatörler önce dergi ve bildirilerimizi yırtmış, sonra da işi fiziki saldırıya kadar

Şenlik'te dağıtılan bildiriden...

İŞÇİLER! EMEKÇİLER! KARDEŞLER!...

Çeşitli milletlerden, cinslerden, ve mezheplerden işçi emekçilere reva görülen açlığın-sefaletin, baskının nedeni sermayenin bitmez tükenmez kâr hırsıdır. Daha fazla artı değer sömürüsü için sermayenin faşist devleti İT'yle MİT'yle kontrgerillası, yobazları ile medyasıyla, siyasal partileriyle her türden emek örgütlenmesine vahşice saldırdı. SALDIRIYOR.

Fabrikalarda, atölyelerde sömürülen, açlığa-sefalete mahkum edilen, alanlarda, direnişlerde coplanan, Maraş'ta, Çorum'da, Gazi'de kurşunlanan Kürdistan'da bombalanan, Sivas'ta yakılan bizdik, ama yılmadık. Tüketemediler, daha da güçlenerek yeniden buradayız...

ÇÖZÜM DEVRİMDE KURTULUŞ SOSYALİZMDE!...

Alevi mezhebinin ezen, Sünniliği devletin özel desteğiyle egemen hale getiren sermayenin

çeteci faşist devletidir. Mezhepsel ayrılığın ve ayrımcılığın kaynağı olan sermayenin faşist devleti yıkılmadığı sürece Alevilerin ve sömürülenlerin üzerindeki baskının gerçek anlamda ortadan kalkması düşünülemez...

İŞÇİLER! EMEKÇİLER! KARDEŞLER!

Sermaye sınıfına karşı mücadelede işçi-emekçi hareketi artık sahipsiz değil. Bağımsız işçi-emekçi hareketinin yaratılmasının acil sorunu olan PARTİ silahına sahibiz. PARTİ'yi kazandık! PARTİ ile iktidarı ve devrimi kazanacağız.

Sivas'ın katili sermaye devleti!

Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!

Alevi-Sünni bir olsun sermaye devleti kahrolsun!

İşçiler birlik halklar kardeş olmalı!

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!

EKİM

vardırılmışlardı. Bu saldırganlığa gereken yanıt anında verildi. Fakat yine de Kızıl Bayrak okurları, işçi-emekçi hareketinin, devrim ve sosyalizm davasının görebileceği zararı göz önüne alarak sorumluluk duygusuyla hareket ettiler. Politik faaliyetimizin basıncı ve EMEP'te süren iç çözülme ve ayrışma reformistleri hayli hırçınlaştırmış, komünist harekete karşı saldırganlaştırmıştı.

Devrimci bir örgütün sosyal-reformizme evrilmesinin adı olan EMEP'in devrimci ve komünistlere dönük bu saldırılarının ardında düzeniçileşmesi yatmaktadır. Gerçek şu ki, EMEP'in liberal reformist şefleri MGK'nın "yumuşayan sol" tanımlamasına uygun olarak rejimin içine sığmak için devrime, devrimciliğe düşmanlaşıyorlar. Parlamentarist hesaplarla dün "faşizmin koltuk değneği" olarak tanımladıkları CHP ile seçim ittifakı için bin türlü manevraya yönelenler, üniversitelerde islami gericilerin ve faşistlerin inisiyatifinde

gerçekleştirilen "türban eylemine" destek verenler, partilerinin GYK üyesi olan şair bozuntusu Sunay Akın, Şükrü Balcı Polis Eğitim Merkezi'nde işkenceci polisler için ziyafeti verirken kollarını kıpırdatmayanlar, devrimci politik faaliyetin gereğini yapan komünistlere karşı tahammülsüz, hırçın davranarak saldırganlaşabiliyorlar. Devrimcilere dönük bu saldırganlık EMEP saflarındaki dürüst ve devrimci insanlar adına yalnızca

utanç vericidir. Düşününüz ki, MHP'li faşist grup Hacı Bektaş Şenlikleri'ne gelip boy gösterme cüreti gösterirlerken, sözünü ettiğimiz provokatörler komünistlere saldırmayı tercih ediyorlardı. Bu aynı provokatörler bir dönem önce de İstanbul'da aynı saldırgan tutumu takınmışlar ve yanıtlarını almışlardı. Komünistler hiçbir dönem sol içi şiddetten yana olmadı ve böylesi bir yöntemi her zaman nefretle kınadı. Bu nedenle de kendisine dönük saldırılara karşı büyük bir hassasiyet içindedirler. Alttan alta saldırganlığı kışkırtan liberal şefler EMEP'ten kopuşumuzdan duydukları rahatsızlığı içlerine gömmek zorundadırlar. Bunları bir dönem önce komünist basında bir kez daha kendilerine hatırlatmıştık. Ortaya koyduğumuz taahhüde de uygun davranmıştık.

EMEP'lilerin provokatif girişimi boşa çıkarıldı

Komünistler EMEP'li saldırganlığa rağmen önlerine koydukları faaliyetlerini sürdürdüler.

En anlamlı faaliyet ise şenlikte komünistlerin, sermayeye karşı Pir Sultan ruhuyla savaşılmaması gerektiğini vurgulayan, EKİM imzalı bildirilerinin yoğun bir şekilde dağıtılması oldu. Şenliğin ikinci günü EMEP'lilerin provokasyonuna ilişkin Atılım, Alinteri, Özgür Gelecek, Kurtuluş ve Halkın Günlüğü ile görüşüldü. Alinteri dışındaki diğer çevreler bunu "sol-ıç" bir çatışma olarak değerlendirdiklerini, Alinteri okurlarının bizzat tanıklığına rağmen, "yeterli bilgiye sahip olmadıkları"ni ileri sürerek "tarafsız kalma" ciddiyetsizliğini gösterdiklerini Alinteri okurları ise,

"devrimci çalışmaya dönük bu saldırıyı tüm devrimcilere yapılmış bir saldırı olarak gördükleri"ni ifade ettiler. Kızıl Bayrak ve Alinteri okurları saldırıyı protesto eden ortak basın açıklaması yaptılar. Aynı gün Çadırkent'te yapılan "Demokrasi ve Devrim" konulu panelimize ilgi büyüktü. Devrimci-demokrasinin iktidar perspektifini yitirdiği alanlardan biri olan demokrasi sorununun gerçek çözümünün proleter devrimden geçtiği bütün yönleriyle tartışıldı. Seminerin verilmesi esnasında sermayenin kolluk kuvvetleri devrimci faaliyetten duydukları rahatsızlığı dışa

vurdular. "Kızıl Bayrak pankartının indirilmesini, indirilmezse zorla indireceklerini" bildirdiler. Komünistlerin buna yanıtı, "pankartı indirmiyoruz, gücünüz yetiyorsa indirin" oldu. Alinteri okurları da böylesi bir saldırı karşısında "Kızıl Bayrak okurları ile birlikte hareket edeceklerini" söyleyip devrimci dayanışmanın güzel bir örneğini sergilediler.

İkinci günün gecesi Kapalı Spor Salonu ve Amfi Tiyatro'da belediyenin düzenlediği konserlerde yaygın olarak bildiri dağıtıldı. Hınca hınç dolu olan Kapalı Spor Salonunda bildiri dağıtımını yapan Kızıl Bayrak okurlarına yardımcı olan emekçilerin bildirileri elden ele birbirlerine ulaştırmaları oldukça anlamlıydı.

Şenliğin üçüncü günü başta ilçe merkezi olmak üzere mahallelerde yaklaşık 3 bin adet Hacı Bektaş Şenlik Özel Bülteni dağıtıldı.

Şenlik boyunca Kızıl Bayrak merkez bürosundan, Ankara, Kocaeli ve Adana bürolarından yoldaşlar da aramızda idi. Faaliyetlere aktif olarak katıldılar.

Sonuç olarak, komünist işçi hareketi, illegal ve legal bütün araçlarıyla yüzbinlerin bulunduğu Hacı Bektaş Şenlikleri'ne anlamlı bir müdahale yaptı. Komünistler, kimi eksikliklerine rağmen, liberal-reformist çevrelerden ve devrimci-demokrat gruplardan daha ileri bir politik çalışma kapasitesi ortaya koydular. Şenliklere ihtilalci bir örgüte yaraşır bir ciddiyetle hazırlandılar, katıldılar ve büyük bir moral, motivasyon ve inançla şenliklerden ayrıldılar.

Tüm yoldaşlar da sosyalizmin Kızıl Bayrak'ını yükseltmenin haklı gururunu yaşıyorlardı.

Hacı Bektaş Şenlikleri'ne katılan komünistler

Şenlik'te yapılan açıklamadan...

Devrimci kamuoyuna;

16 Ağustos Pazar günü geleneksel Hacıbektaş Şenlikleri'nde Çadırkent'te yapılan etkinlikler sırasında Kızıl Bayrak gazetesi ve bildirilerinin dağıtımını yapan Kızıl Bayrak okurları EMEP'li birkaç provokatörün saldırısına uğramıştır. EMEP'li bu provokatörler önce gazete ve bildirileri yırtmış, dağıtım yapan devrimcilere küfretmiş, bununla da yetinmeyip taşlı-yumruklu saldırıya girişmişlerdir. Bu olay 700 Alevi emekçisinin önünde cereyan etmiştir.

Kızıl Bayrak okurları böylesi bir çatışmada Alevi emekçilerinin uğrayabileceği zararları gözeterek olaya sorumlulukla yaklaşmıştır. İşçi, emekçi hareketine, devrim ve sosyalizm davasına büyük zararlar verebilecek olan böylesi bir provokasyon, Kızıl Bayrak okurlarının sorumlu davranışları sayesinde boşa çıkarılmıştır.

Bu olay bizim için şaşırtıcı değildir. EMEP ve benzerleri reformist ve düzen yanlısıdır.

Onların devrimci söylemler kullanmaları gerçek yüzlerini işçi ve

emekçilerden saklamaya yetmeyecektir. Onlar gerçek yüzlerini (reformist, pratikte devrim ve sosyalizm düşmanı) grevlerde, mitinglerde, toplu iş sözleşmelerinde ve her türlü hak gasplarına karşı mücadelede tekrar tekrar göstermişlerdir.

Hacıbektaş'ta, Kızıl Bayrak okurlarına yönelik bu karşı devrimci saldırı en son örneklerindendir. Hiçbir reformist, tasfiyeci sağ dalga devrim ve sosyalizm mücadelesine engel olamayacaktır.

Biz aşağıda imzası olan devrimciler olarak Kızıl Bayrak özelinde yapılmış saldırıyı tüm devrimcilere yapılmış sayıyor, şiddetle kınıyoruz.

**Kahrolsun faşist diktatörlük!
Kahrolsun reformizm!
Yaşasın devrimci dayanışma!
Kızıl Bayrak okurları-
Alinteri okurları**

Yılmaz'ın Makedonya ziyareti ve sermayenin kirli ilişkileri

gelişmeler örtbasa falan izin vermiyor. Zira sermaye devleti pislik çukuruna o kadar batmıştır ki, nereye adımını atsa etrafına koku yaymakta, pislik saçmakta.

Bugün Dünya'daki tüm kapitalist ülkeler aynı görünümü sunmaktadır aslında. İspanya'da 'Sosyalist' Parti hükümetinin Başbakanı Gonzales'in, ETA savaşılarına karşı oluşturduğu kontrgerilla örgütü GAL hakkında göstermelik de olsa kovuşturma açılması ve İçişleri Bakanı'nın mahkum edilmesi, "burjuva demokrasi"li kapitalist ülkelere örnektir. Avrupa'dan ya da

ABD'den böylesi örnekler çokça verilebilir de. Ve fakat Türkiye'deki sınıflar mücadelesi daha keskin ve kısa periyodlarla radikalleşme eğilimleri gösterdiği için, sermaye sınıfı "Susurluk Devleti", "Özel Savaş Hükümeti", "derin devlet" vb. de denen, tam bir kontrgerilla cumhuriyetini kullanmaktadır zor aygıtı olarak.

İMF-TÜSİAD-MGK hükümetinin Başbakanı Yılmaz'ın, dinsel-gericiliğe yaklaşımı ise Bismarck'ın Kulturkonpf'ına (Kültür uğruna savaş) ne kadar da benzemektedir. Lenin bunu şöyle tanımlıyor: *"Bu savaşıyla Bismarck, yalnızca katoliklerin savaşımı papazlar zümresini güçlendirmiştir; siyasal bölünmeler yerine dinsel bölünmeleri ön plana koyarak gerçek kültür davasına ancak kötülük etmiştir; O, işçi sınıfının ve burjuva demokrasisinin bazı temel görevlerden en yüzeysel ve en burjuvaca yalancı papaz düşmanlığına kaydırmıştır."* ("İşçi Partisinin din Karşısındaki Tutumu")

Burada anlatılan, 1870'den sonra "merkez" partisi Alman Katolik Partisi'ne yönelttilen polis terörüdür. Özcesi; bugün türban bahanesiyle, dinsel gericiliğin güçlendirilmesiyle aynı baskıcı-gerici terördür. Bir de ikiyüzlüce "gericilik" ile "irtica" ile suçlanıyor dinsel hareket. Doğrudur, fakat gericiliğin ve irticanın esas dayanağı, tekelci-burjuvazinin bizzat kendi iktidarındır.

ABD'nin Afganistan'daki Taliban'ları, Pakistan'ı açıkça desteklemesi ve bu ülkelerin uyuşturucu ekimi-ticaretinde aldığı rol, tekelci burjuvazinin bu özelliğine çarpıcı bir göstergedir.

Uyuşturucu-borsa-dinsel gericilik-sömürgeci kirli savaş-faşist terör-Susurluk çetesi... Hepsi birbiriyle bağlantılıdır ve bize tek bir adresi göstermektedir; çürüyen düzenin çetelidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

1000 operasyon devam ediyor!

16 Ağustos 1998 tarihinde saat 19:00 sularında, Susurluk'ta açığa çıkan çetenin Samandağ uzantısı tarafından kaçırılan Züheyir Paşa, Samandağ Halkevi yöneticilik ve saymanlık görevini üstlenmiş bulunuyordu. Aynı zamanda ÖDP üyesi de olan ve Hatay'ın Samandağ ilçesi Mağaracık beldesinde ÖDP belde örgütü ve halkevi açma girişiminde bulunan Züheyir Paşa, Mağaracık beldesinde MHP temsilciliği açma girişiminde bulunan çetenin önünde büyük bir engel oluşturuyordu. 17 Ağustos 1998 tarihinde akşam saatlerinde Ülkede Gündem Gazetesi İstanbul İrtibat Bürosu'nu arayan kişi ya da kişiler, MHP Hatay İl Örgütü adına Züheyir Paşa'yı kaçırdıklarını, nedeninin ise bu kişinin yoğun siyasal faaliyetlere katıldığı olduğunu söyleyip, birkaç gün sonra tekrar arayacaklarını belirterek olayı üstlendiler. Bunun üzerine harekete geçen DKÖ ve bazı kurum ve kuruluşlar 18 Ağustos 1998 günü saat 14:30'da Samandağ Halkevi önünde basın açıklaması yapmak üzere toplandı. Basın açıklamasına katılan DKÖ, kurum ve kuruluşlar; Samandağ Halkevi, Samandağ ve Antakya Eğitim-Sen, Cemil-Hayek Kültür Merkezi, Anadolu Kültür Merkezi, ÖDP İskenderun, Samandağ ve Antakya temsilcilikleri, Çağdaş Sanat Atölyesi, KESK, İHD Antakya, DİSK Genel-İş Samandağ temsilciliği, HADEP İskenderun ve Antakya temsilcilikleri, EMEP, Güney Uyanış, Toplumsal Özgürlük, Atılım, Kurtuluş, Tavır, Kızıl Bayrak çalışanları ve okurlarının yanısıra Züheyir Paşa'nın eşi, yakınları ve 30 Mart 1995 tarihinde Susurluk çetesinin Samandağ uzantısı tarafından katledilen Demokrasi Partisi ilçe temsilcisi ve Samandağ Halkevi kurucusu olan Mehmet Latifeci'nin annesi Daviye Latifeci katıldı. Halkevi önünden Oytun Alanı'na doğru "MGK Hatay'dan elini çek", "Züheyir Yoldaş kaybedilemez", "Kaybedenler kaybedecek" yazılı dövizler, alkışlar ve "Baskılar bizleri yıldıramaz!", "Sağ aldınız sağ istiyoruz" şeklindeki sloganlarla yüründü. Alana gelindiğinde ÖDP il başkanı, Samandağ Halkevi başkanı, İHD Antakya başkanı yaptıkları konuşmalarda; "Züheyir Paşa'yı kaybedenler, 30 Mart 1995'te Mehmet Latifeci'yi katledenlerdir, Züheyir Paşa'nın derhal bulunmasını istiyoruz" dediler. KESK dönem sözcüsünün konuşması esnasında basın açıklamasının yasadışı olduğunu iddia eden polis kitleye saldırdı. Halkevinde toplanan kitle basın açıklamasını tamamladı.

19 Ağustos 1998 günü gece 3:30'da serbest bırakılan Züheyir Paşa, jandarma tarafından gözaltına alındı. Olayı örtbas etme şeklindeki 10 saatlik sorgulamadan sonra serbest bırakıldı. Serbest bırakıldıktan sonra şu şekilde konuştu: "33 plakalı kırmızı şahin marka otomobilin içinde 1'i bayan 4 kişi tarafından Antakya'da 1 gün, İskenderun'da 2 gün tutuldum. Kaba dayak ve tehditle geçen 3 günden sonra kamuoyunda oluşan tepkinin etkisiyle serbest bırakıldım." Çetenin uzantısı olduğunu örtbas etmek isteyen kolluk kuvvetlerinin olayı örgüt içi hesaplaşma olarak gösterme çabaları boşa çıktı.

Sıradan, önemsiz bir ziyarette çete devletinin başbakanının Makedonya ziyareti. Ta ki bir trafik kazası olup da (Susurluk'tan tecrübeli sermaye, bu kez kazanın pisliklerini çıkartmamak için çok çalıştı) bu sıradanlık ve bayağılık kırılana kadar.

Makedonya, Avrupa'nın 2. İsviçre'si olma yolunda emperyalistler tarafından rol biçilen küçük bir ülkedir. Böyle bir ülkeye üst düzeyde ziyaret geliştirmenin nedenlerinin bir tanesi de (diğer dış politik neden: Yunanistan'a karşı Makedonya ile ittifak!) budur. Çetelerin kirli paralarının aklanması.

Yanısıra emperyalizm patentli kontrgerilla uygulama deneyimlerinin Makedonya'ya aktarılması. Zira azınlıklar sorunu ve işçi-emekçi sınıf hareketi Balkanlar'da sürekli gündemde olan ve kitleleri sosyalizm propagandasına, örgütlenmeye açık hale getiren bir olgu.

Sermaye basınından sıkça verilen bazı istatistikler var. Interpol istatistiklerine göre Dünyadaki uyuşturucu ticaretinin %70'i Türkiye üzerinden yapılıyor ve Dünyada yakalanan uyuşturucunun %20'si Türkiye'de yakalanıyor. Emperyalizmin polis gücü Interpol'e göre çete devletinin gerçekliği budur. Hatırlanacağı üzere Clinton'un seks skandalının ilk patladığı kadın olma onurunu da (!) elinde bulunduran Çiller, MGK-TÜSİAD iktidarına başbakanlık yaparken, Kanada'da yakalanan yüklü bir uyuşturucu çetesinde, bağlantı olarak verdiği kendi telefonu çıkmıştı. Uyuşturucu çetelerinin bu üst düzey bağlantısı uluslararası bir skandala dönüşürken, Clinton'un Uluslararası sermayenin çıkarları gereği arabuluculuk yapmasıyla bu durum örtbas edilmeye çalışılmıştı.

Ama Makedonya gezisindeki Susurluk benzeri kaza ardından yaşanan diğer

1 Eylül dünya barış gi

Savaş

Sınıflı toplumların tarihi
boyunca savaşlar,

demek oluyor ki zor,

getirdiği yıkım ve acılara rağmen

aynı zamanda hep yapıcı-kurucu,

eskiyi yıkıp gelişmenin önünü

açan bir rol oynamıştır.

İlerici haklı savaşlar ezilenlerin

kurtuluşu için vazgeçilmezdir.

Öte yandan ver ver gerici

savaşlar bile yarattığı büyük

yıkımların yanısıra, ezilenlerin,

kölelerin, serflerin, proleterlerin

uyanmaları ve kendi kurtuluş

savaşlarını yürütmelerini

kısırtan sonuçlar üretebilmiştir.

Örneğin Ekim Devrimi bir

yönüyle de birinci emperyalist

paylaşım savaşının zemininde

boy vermiştir.

Gerçek ve kalıcı bir barış ancak

insanlığın sınıflara

bölünmüşlüğüne son verecek,

dolayısıyla savaşın nesnel

zeminini ortadan kaldıracak bir

sınıfın, devrimci proletaryanın

yürüteceği amansız savaşlarla

iktidarı ele alması ve sınıfları

ortadan kaldırması sürecinin

ürünü olabilir, olacaktır!

Kapitalizm savaş demektir!

Barış sosyalizmle gelecek!

Tarihi boyunca barış bir insanlık ideali olmuştur. Barış sayesinde savaşların getirdiği yıkım ve acıların önlenmesi, maddi üretim ve refahın artışı, insanlığın yıkıcı değil yapıcı özelliklerinin, uygarlığın ve kültürün gelişmesi umulmuştur.

Ancak barış ezen ve ezilen sınıflar için farklı anlamlar taşımaktadır. Tarih boyunca ezenler barıştan hep sorunsuz bir biçimde sömürülerinin devamını anlamışlardır. Ezenler ve sömürenler hep barış içinde yaşamış, kendi çıkarları içinse ezilenleri savaşa, yıkıma ve vahşete itmişlerdir. Barış ezenlerin dilinde hep bir kandırmaca, ezilenlerin ise gerçek bir özlemi olmuştur.

Tarih sınıf savaşımının tarihidir. Bu yüzden tarih bir yönüyle de savaşların tarihidir. Toplumların gelişimi içinde egemen sınıflar ancak üretici güçlerin gelişimine engel olmadıkları ölçüde varolabilirler. Ve kendi egemenlikleriyle uyumlu bir üretim biçimi ve toplumsal yapı oluştururlar. Ama belli bir gelişme sürecinde üretici güçlerin gelişmesine hizmet eden yapı ve ilişkiler bir dönem sonra gelişmenin önünde bir engele, ölü bir kabuğa dönüşürler. Bu durumda eski egemen sınıfın iktidarının, eski toplumsal yapının zor yoluyla kırılıp aşılması gerekir. Bu yüzden tarihsel gelişmenin ebesi zordur. Burjuvazi, feodalizmin tarihsel gelişmenin önünde engel olmaya başlamasıyla onu yıkmış ve böylece kendini egemen sınıf olarak örgütlemiştir. Tam da bu yolla yıkıcı sonuçları olan savaş, yeni bir toplumun kurulmasını sağlayan tutumun ayrılmaz bir parçası olmuştur.

“Savaş politikanın başka araçlarla devamıdır.” Savaşın haklı ya da haksız olması ancak onun gerisindeki politikaya bakılarak saptanabilir. Tarihte üretici güçlerin gelişmesini sağlayan ilerici politikalar olduğuna göre, bunun ürünü olan savaşlar da ilerici savaşlardır.

“Sosyalistler, halklar arasındaki savaşları daima barbarca ve canavarca bulmuşlar ve kötümüşlerdir. Bizim savaşa karşı tutumumuz gene de aslında burjuva pasifistleri ile anarşistlerden farklıdır. Herşeyden önce, biz, bir yanda savaşlar ile öte yanda bir ülke içindeki sınıf savaşımıları arasındaki ayrılmaz bağlılığı; sınıflar ortadan kaldırılmadan ve sosyalizm kurulmadan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

savaşların ortadan kaldırılmasının olanaksızlığını ve iç savaşların, örneğin, ezilen sınıfın ezene, kölenin köle sahiplerine, serflerin toprak beylerine, ücretli işçilerin burjuvaziye karşı verdikleri savaşların haklılığını, ilerici niteliğini ve gerekliliğini tamamen kabul ederiz. Biz marksistler, hem pasifistlerden, hem anarşistlerden (farklı olarak-bn.), her savaşın ayrı ayrı, Marks'ın diyalektik materyalizmi görüş açısından tarihsel bir incelenmesi yapılması gereğini kabul ederiz. Her savaşta kaçınılmaz bir biçimde olagelen dehşete, zulme, sefalete ve işkenceye karşı tarihte ilerici nitelikte pek çok savaş vardır.” (Lenin, Sosyalizm ve Savaş, Sol Yayınları, s.11-12)

Kapitalizm ve savaş

Burjuvazi tarih sahnesine çıkmasıyla birlikte, feodal sınıfa karşı devrimci savaşlar verirken aynı zamanda kendi gelişimine uygun düşen siyasal üstyapı olan ulus-devletler arasında savaşlar dönemini de açtı.

1789 Fransız Devrimi insanlık tarihinde yeni bir çağı açtı. Feodal iktidarın zora dayalı yıkımı ve üretici güçlerin gelişmesinin önündeki engellerin temizlenmesi, bu devrimci iç savaşın ürünü oldu. 1789 Fransız Devrimi'ni 1815'e kadar süren bir

inü vesilesiyle: ve barış

savaş dönemi izledi. Fransız Devrimi bir iç savaştan dış savaşa doğru gelişti. Ve İngiltere'den Prusya'ya, Avusturya'dan Rusya'ya kadar Avrupa'da tüm gericilik, feodalizmin siyasal temsilcileri burjuva devrime karşı birleşti. Bu savaşlarda kuşkusuz ulusal devletler arası rekabet, talan ve çıkar çelişkileri de devreye girdi. Ancak bu içiçe geçişin mantığı, o dönem için ilerici, devrimci, yani üretici güçlerin gelişimini temsil eden sınıf olarak burjuvazinin de özünde sömürücü ve talancı bir sınıf olması gerçeğinde gizlidir. Yine de bu savaşın temel özelliğini karartmamalıdır. Fransa'nın karşısındaki devletlerin iç çelişki ve çatışmalarına rağmen gerici bir blok olarak birleşmeleri açıklayıcıdır.

Fransız burjuva devriminin ve iç savaşının kendine özgü bir tekrarı Amerikan örneği oldu. Bir İngiliz sömürgesi olan ve Anglo-sakson ağırlığa rağmen farklı milliyetlerden kozmopolit bir yapısı olan Amerika'daki 13 koloni 1776'da Bağımsızlık Savaşı'nı kazandı ve ABD kuruldu. Kozmopolit toplumsal-kültürel şekillenme, bu savaş sayesinde bir Amerikan toplumu-ulusuna dönüştü. Savaş yıkıcı sonuçları kadar yapıcı sonuçlar üretti. Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nın eksik bıraktıklarını 1861-1864 İç Savaşı (Kuzey-Güney Savaşı) tamamladı ve kapitalist gelişme ulusallaşmanın önündeki son ciddi sınırlayıcı

etkileri de bir kez daha toplumsal altüst oluşa dayanarak, savaşla yıktı. Bu iki savaş, ABD'nin üretici güçlerini önemli ölçüde yıkıma uğrattı. Ancak ABD tam da bu iki savaşa dayanarak sömürgeleikten kurtuluşunun sadece bir yüzyıl sonrasında ekonomik üretim alanında eski efendisi İngiltere'yi zorlamaya başlamıştı.

Fransız ve ABD örnekleri iç savaşların, ulusal kurtuluş savaşlarının, burjuvaziye iktidara getiren devrimlerin muazzam yıkıcı etkilerini geride bırakan yapıcı sonuçlar ürettiğini ve tarihsel eşitsiz gelişimin ekonomiden kültüre yüzlerce yıllık farkları kapamak açısından devrimlerin toplumsal gelişmede oynadığı benzersiz rolü gösterdi.

İngiltere'de burjuvazi Fransa ve Amerika'dan farklı olarak, gelişimin erken bir evresinde feodal beyliklerle siyasi iktidara ortak oldu. Bu İngiliz burjuvazisinin erken bir evrede siyasal olarak gericileşmesini koşulladı. Burjuvalaşma sürecini erken yaşamının avantajıyla bir dönem "dünyanın atölyesi" olan İngiltere, 19. yüzyılın sonuna gelindiğinde rakiplerince yakalanmıştı. Bunda kuşkusuz devrimler ve savaşlarla sıçramalı bir gelişim yaşayan rakiplerinin avantajlarından yoksun olmak önemli bir faktördü.

Burjuva demokratik devrimlerin 19. yüzyıl içinde asıl miladı 1848 Devrimi ve 1871 Paris Komünü'dür. Burjuvazinin devrimciliğinin bittiğini, artık tarihsel ilerleyişin yapıcı unsurunu hazırlayacak bir sosyal devrim-iç savaş misyonunu işçi sınıfına devrettiğini gösterdi. Kapitalizmin serbest rekabetçi döneminde işçi sınıfı burjuvaziye feodal gericiliğe karşı tarihsel olarak ilerici olan savaşında destekledi. Bu süreç işçi sınıfının devrimci inisiyatif ve geleneklerine önemli katkılar yaptı. Burjuvaziye erken bir tarihsel evrede korkutan ve gericileştirilen de bu oldu.

Dünyanın sömürgeleştirilmesi çabası kapitalizmi önceledi ve onun gelişimine ivme kattı. Bu dönem kaba anlamıyla sömürgeleştirilen toprakların hammadde zenginliklerinin talanı ve yağmasına tanık oldu. Yerli halklar yağma ve talanla birlikte savaş bile sayılamayacak katliamlarla yüzyüze kaldılar. Toplumsal, kültürel, dini vb. çok yönlü bir baskıya tabi tutuldular. Kapitalizm bu tür bir devrimci

Bu dönemin sömürge toplumları kapitalist bir ekonomik temelden tamamen yoksundular. Ekonomik yönden kapitalizmin gerisindeki yapı yüzünden bir uluslaşma süreci sözkonusu değildi. Sömürgeciliğin yönetimini zorlayan hemen hiçbir ciddi gelişme yoktu. Kabileler düzeyinde bir toplumsal örgütlenme seviyesinde olan halkların ağır sömürgecilik şartlarına karşı isyanları ise etkisizdi ve özel cezalandırma seferleri içinde dünyanın çok değişik yerleri modern savaşın sonuçlarıyla karşı karşıya kalıyordu.

Bu durum burjuvazinin tarihsel olarak ilerici, devrimci olduğu bir evrede dahi sömürücü yüzünün dışavurumuydu. Ama bu vahşet ve savaşların tarihin kıyısındaki halkları modern tarihin içine çekmesi, burjuvazinin üretici güçleri dünya ölçeğinde geliştirmesi ve toplumsallaştırması sürecinin bir parçası olduğu görmezden gelinemez. Burjuvazinin sömürgeleştirdiği coğrafyalarda feodal sınıflarla ittifakı çelişkili bir etki yaratıyordu. Burjuvazi, bir yönüyle burjuva ilişkileri bu coğrafyalara taşırken diğer taraftan feodal sınıflarla kurduğu ittifak ve ilişkilerle burjuva gelişmeyi geciktiren bir etki taşıyordu. Asya'da bu dönemde yaşanan köylü ayaklanmaları yabancılara karşı gösterdiği büyük vahşete rağmen Marks tarafından toplumsal ilerici özelliği ile görülmüş ve desteklenmiştir.

Eşitsiz gelişimin bir sonucu olarak 19. yüzyılda dünya tablosu ikili bir yan taşıyordu. Bir yanda şu ya da bu yolla, evrimlerle ya da devrimlerle kapitalist gelişme aşamasına ulaşmış bulunan bir dizi Avrupa ülkesi ve onun doğrudan ya da dolaylı olarak sömürgeleştirdiği, kapitalizm öncesi aşamada kalmış geniş bir dünya coğrafyası.

19. yüzyıl ortalarında sömürgeleri "boyna asılmış değirmen taşı" olarak değerlendiren konuşmalarının yapılmasının 20-30 yıl sonrasında dünyada sömürgeleştirilmemiş coğrafik alan kalmamış gibiydi. Böylece kapitalist sömürgeciler arası rekabette görece barışçıl bir gelişmenin sınırlarına da ulaşılmış bulunuyordu. Bundan sonra hammadde ve pazar ihtiyacı çerçevesinde yeni sömürgelere duyulan ihtiyaç ancak bir başka kapitalist sömürgeci ülkeyle yapılacak savaşla karşılanabilirdi.

Savaş dün olduğu gibi bir kabile toplumuna

ve yarı-silahsız kitlelere değil de bir başka modern savaş makinasına karşı yürütüleceğine göre, savaş sanayii ve ordular daha da geliştirilmeliydi. Böylece o zamana kadar genel sanayi devrimlerinin ve teknolojik gelişimin bir parçası olarak silahların da gelişimi dönemi kapandı ve ilişki tersine döndü. Artık bir silahlanma yarışı içinde özel bir sanayi, teknoloji alanı doğmuştu. Bu sanayinin kapitalizm koşullarında tıkanmasına da bir ölçüde cevap oldu. Militarizmin savaşı, savaşın da militarizmi beslediği kısır döngü ortaya çıktı.

Kapitalizmin emperyalizm aşamasında savaşlar

Kapitalizmin emperyalizm aşaması, onun çelişki ve çatışmalarının yoğunlaşıp derinleştiği evresidir. Burjuva toplumun temel çelişkisi, üretici güçlerin gelişimi ve toplumsallaşması ile üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin uzlaşmaz çelişkisidir. Emperyalizm tekelci kapitalizmdir. Tekellerin ortaya çıkışı, üretimin toplumsallaşması sürecinin ve bunun sonucu olarak sosyalizmin maddi önkoşullarının oluşmasının dışavurumudur. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet, bir dönem için, feodalizmden kapitalizme geçiş ve hemen sonrası süreçte üretici güçlerin özgürce gelişmesinin ve toplumsallaşmasının aracı oldu. Fakat emperyalizm dönemi bir önceki dönemde gelişmenin motoru olan bir ilişki ve mülkiyet biçiminin artık gelişmenin önündeki temel engel, ölü bir kabuk haline dönüşmüş olması anlamına gelmektedir. Bu nedenle kapitalizmin emperyalizm aşaması aynı zamanda proleter devrimler, iç savaşlar çağıdır. 1917 Büyük Ekim Devrimi bu çağa ilk adım oldu.

Burjuva toplumun temel çelişkisinin bir diğer görünümü kendisini emperyalistler arası çelişkide ve burjuvazinin ilk dönemde gelişmesinin temel bir aracı ve biçimi olan ulusal devletlerin artık üretici güçlerin özgürce gelişimi önünde bir engele dönüşmüş olmasında gösterdi. Bu çelişki insanlık ve üretici güçler için muazzam yıkımlara neden olan iki emperyalist paylaşım savaşına ve emperyalistlerin kışkırttığı sayısız bölgesel gerici savaşa yolaçtı.

Dünyanın emperyalist devletler tarafından sömürgeleştirilmesi ve yeniden paylaşım savaşlarının diğer yüzü sömürge ülkelerde burjuva ilişkilerin sancılı da olsa gelişmesiyle sömürge halkların tarihin kenarından tarih sahnesine çıkması ve uluslaşma süreçlerine girmesi oldu. 1917 Sosyalist Ekim Devrimi'yle muazzam bir ivme kazanan sömürge halkların ulusal kurtuluş savaşları dönemi esasta emperyalist aşamanın ürünüdür.

Böylelikle kapitalizmin emperyalizm aşaması, gerici ve ilerici, haklı ve haksız, yıkıcı ve kurucu savaşların-devrimlerin insanlığın karşısına bir zorunluluk olarak dikildiği bir dönem oldu. Tarihin ebesi olan zor şimdi yeniden ve daha geniş ölçekte göreve çağrılmıştır. Üretici güçlerin gelişmesinin önünde bir engele dönüşen burjuva üretim biçimini ve iktidarını, bu ölü kabuğu kırıp parçalamak, demek oluyor ki,

Dünyanın sömürgeleştirilmesi çabası

kapitalizmi önceledi

ve onun gelişimine ivme kattı.

Bu dönem kaba anlamıyla sömürgeleştirilen

toprakların hammadde zenginliklerinin

talanı ve yağmasına tanık oldu.

Yerli halklar yağma ve talanla birlikte

savaş bile sayılamayacak

katliamlarla yüzyüze kaldılar.

Toplumsal, kültürel, dini vb.

cok yönlü bir baskıya tabi tutuldular.

Kapitalizm bu tabloyu devraldı.

ilerici savaşlar ve devrimler bir zorunluluktur. Ters, süreklileşen gerici savaşlarla barbarlık içinde çöküş demektir. İnsanlığın bu çağında barış özlemine en hızlı, en sancısız biçimde ulaşmak, savaşlara karşı olmaya bağlı değil, gerici savaşlara ilerici-haklı savaş ve devrimlerle ne kadar çabuk son verileceğine bağlıdır.

Emperyalizm aşamasında farklı savaşlar karşısında devrimci proletaryanın tutumu

Kapitalizmin emperyalizm evresini karakterize eden temel savaşlardan biri emperyalistler arası paylaşım savaşlarıdır. Dünyanın sömürgeleştirilmesi ve paylaşımını bir yeniden bölüşüme tabi tutmak isteyen farklı emperyalist devletlerin çıkarttıkları iki dünya savaşı insanlık için inanılmaz yıkım ve acılara malolmuştur. İkinci emperyalist paylaşım savaşı sonrası yine emperyalistler tarafından nüfuz ve çıkar amacıyla kışkırtılan bölgesel gerici savaşlarda 25 milyonun üzerinde insan hayatını kaybetmiştir. Bu savaşlar, köle sahipleri arasında kölelerin sahipliği ve sömürülmesi imkanına sahip olma amacıyla yürütülen gerici savaşlardır. Ve bunlar kapitalizm, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet varoldukça engellenemeyecek ve ortadan kaldırılamayacak olan savaşlardır. Köle sahipleri arasındaki her barış bir sonraki yeniden paylaşım savaşına kadar geçici bir soluklanmadır

yalnızca. Bir dönem burjuva toplumun ve üretici güçlerin gelişmesi için mükemmel bir imkan olan ulus-devlet, ulusal çitler, emperyalizm döneminde gelişmenin önünde temel bir engel ve gerici savaşların temel bir aracı haline gelmiştir.

Devrimci proletarya gerici emperyalist savaşlar karşısındaki tutumunu bu temel gerçeklerden hareketle belirler. Bu gerici savaşlar burjuvazinin iktidarı yıkılıp üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet kaldırılmadan ve proletarya diktatörlüğü dünya ölçeğinde hakimiyetini kurmadan engellenemeyeceğine ve ortadan kaldırılamayacağına göre, devrimci proletarya kapitalizm yıkılmaksızın "kalıcı bir barış", "savaşa engel olma" vb. düşünce ve tutumlardan özenle uzak durur. Her "barış"ın

yeni bir savaşa kadar geçici bir soluklanma olduğunu bilerek, "barış"dönemlerinde, savaşlara ancak devrimci iç savaşlarla, sosyal devrimlerle son verilebileceği gerçeğine uygun bir politika izler. Burjuva orduları içinden parçalamak ve namluların iç düşmana, burjuvaziye çevrilmesi hedefiyle işçi sınıfı, emekçiler, gençlik ve burjuva ordu içinde sistematik bir çalışma yürütür.

Savaş dönemlerinde ise tutumu gerici emperyalist savaşı iç savaşa çevirmek, gerici savaşa devrimci iç savaş ve sosyal devrimle son vermek üzerine kurulu olduğu için, kendi burjuvazisinin yenilgisini yeğ tutar, devrimci bozgunculuk politikası izler. Cephelerde kardeşleşme, namluların burjuvaziye çevrilmesi için savaşan ordunun saflarında sistemli bir devrimci bozguncu faaliyet örgütler. Bu tutum, aynı zamanda uluslararası proletaryanın devrimci birliği ve kardeşliği açısından hayati öneme sahip tek doğru politik tutumdur. Rusya proletaryası birinci emperyalist paylaşım savaşına bu tutumla, 1917 Ekim Devrimi'yle kendi cephesinden son vermeyi başarmıştır. Sonrasında ise emperyalistlerin proletarya diktatörlüğünü boğmak amacıyla yürüttükleri savaşa karşı haklı bir savaş vermek zorunda kalmıştır.

Emperyalist savaşlar kapitalizmin yoğunlaşmış çelişkilerinin ve insanlığa artık dar gelen burjuva elbisenin bir ürünü oldukları için, bu gerici savaşlara sosyal devrimlerle son vermek sadece gerekli değil, aynı zamanda şartların olgunlaşması anlamında fazlasıyla mümkündür de. Yeter ki devrimci proletaryanın buna uygun bir hazırlığı ve politik önderliği inşa edilmiş olsun. Birinci emperyalist savaşı neredeyse bütün Avrupa'da devrimci krizler, sosyal çalkantılar ve başarılı-başarısız sosyal devrim girişimleri izledi. Aynı olgu ikinci emperyalist savaşın son dönemi ve sonrası için de geçerlidir. Bu dönemde sosyal devrimlere yaygın bir ulusal kurtuluş savaşları dalgası eklenmiştir.

Emperyalist gerici savaşlara karşı proletaryanın tutumundan da anlaşılacağı üzere emperyalizm döneminin haklı-ilerici savaşlarının temel bir boyutu bizzat proletaryanın önderlik ettiği ve yürüttüğü iç savaşlar ve sosyal devrimlerdir. Bütün savaşlara karşı olmak vb. biçimlerdeki burjuva pasifist ve anarşist tutumlar özünde köleleri köle sahiplerine karşı, proletaryayı burjuvaziye karşı silahsızlandıran, ilelebet sömürülmeye mahkum eden tutumlardır. Devrimci proletarya ve ezilenler, gerek savaşlara gerek ise sömürüye bir bütün olarak son vermek için amansız bir iç savaşa ve pek muhtemelen bu iç savaşla birleşecek veya ardından gelen emperyalist müdahaleye karşı sosyalist anavatanın savunması ve dünya devrimi için savaşa hazırlanmak ve bu savaşa pervasızca atılmak zorundadırlar.

Emperyalizm döneminin bir diğer savaş türü sömürge ve bağımlı ulusların yürüttükleri ulusal kurtuluş savaşları olmuştur. Burjuvazinin ilk

Kapitalizmin emperyalizm evresini karakterize eden temel savaşlardan biri emperyalistler arası paylaşım savaşlarıdır.

Dünyanın sömürgeleştirilmesi ve paylaşımını bir yeniden bölüşüme tabi tutmak isteyen farklı emperyalist devletlerin çıkarttıkları iki dünya savaşı insanlık için inanılmaz yıkım ve acılara malolmuştur. İkinci emperyalist paylaşım savaşı sonrası yine emperyalistler tarafından nüfuz ve çıkar amacıyla kısıktırılan bölgesel gerici savaşlarda 25 milyonun üzerinde insan hayatını kaybetmiştir.

yeşerdiği coğrafyalarda kapitalizm emperyalizm aşamasına ulaşmış gericileşirken, sömürgeleştirerek paylaştığı dünyanın bağımlı ülkelerinde hem kapitalist gelişmenin tohumlarını atmış, yeni ulus devletlerin zeminini döşemiş, hem de bu aynı ülkelerde feodal sınıflarla kurduğu ittifaklar ve ulusal kurtuluş savaşlarının karşısına dikilmesiyle bu sürece çatışmalı-çelişik bir görünüm kazandırmıştır. Aynı dönemin 1917 Ekim Devrimiyle açılan proleter devrimler çağı olması nedeniyle, ulusal kurtuluş savaşları, dünya devrimi sürecinin bir parçası olma ve ulusal kurtuluşla sosyal kurtuluşu birleştirme yönünde nesnel bir eğilim göstermiştir. Proletaryanın iktidarı ele aldığı ülkelerdeki sosyalist inşa ve emperyalist-kapitalist ülkelerdeki sosyal devrim süreçlerinin sorunları ve bozulmaları ölçüsünde bu nesnel eğilim gerçek sonuçlarına ulaşamamış olsa da, bu durum ulusal kurtuluş savaşlarının dünya devrim sürecinin bir parçası olduğu temel gerçeğini karartmaz.

Emperyalizm bu nesnel eğilimden aldığı dersle bir dizi sömürge ulusal burjuvazinin inisiyatifinde çatışmasız "ulusal devlet"ler kurulması sürecini bizzat kendisi örgütlemiştir. Bu tutum ulusal kurtuluş süreçlerini sosyal kurtulustan yalıtmaya dönük olduğu kadar, emperyalistlerin mali-iktisadi egemenlik ve sömürsünü yeni biçimde "bağımsız ulusal devlet"ler çatısı üzerinden pürüzsüzce sürdürme amacına da hizmet etmiştir.

Ulusal kurtuluş savaşları iki taraf için farklı

anlamlar taşır. Emperyalizm ve sömürgecilik gerici, haksız, kural dışı, kirli bir savaş yürütürken, bağımlı sömürge uluslar haklı, meşru, ilerici savaşlar yürütür konumdadırlar. Devrimci proletarya kuşkusuz sömürge halkların ulusal kurtuluş savaşlarını destekler. Bu tutum sadece ulusal kurtuluş savaşlarının dünya devriminin bir parçası olmasından kaynaklanmaz. Emperyalizmin elinde proletarya ve ezilenlerin kurtuluşuna karşı gerici bir silaha dönüşmediği sürece, proletarya bütün ezilen, sömürge halkların ulusal kurtuluş savaşlarını, kendi kaderini tayin haklarını tanıyarak destekler. Ulusal kurtuluş savaşları tarihsel olarak ilerici, tam da bu nedenle haklı ve meşru savaşlardır. Haklı bir ulusal istemin emperyalizmin elinde oyuncağa ve

kirli bir silaha dönüşmesi açısından son Kosova olayları güncel bir örnektir. Kosova'daki gelişmeler emperyalizmin Balkanlar'a gerici müdahalesinin, halkları birbirine kırdırmasının, bölgede gerici bir üs edinmesinin bir imkanına dönüşmüştür.

Sömürge halkların ulusal kurtuluş savaşları dalgası ana gövdesiyle yaşanmış bulunuyor. Şimdi bu "bağımsız", gerçekte emperyalizme bağımlı kapitalist ülkelerde proleter devrimler/iç savaşlar dönemi gündemdedir. Ulusal kurtuluş savaşlarının (zaman anlamında) geç kalan son örneklerinin ise yaşanması bir dönem daha sürecektir. Ülkemizde Kürt ulusunun yürüttüğü haklı ve meşru ulusal kurtuluş savaşı böyle bir örnektir.

Sınıflı toplumların tarihi boyunca savaşlar, demek oluyor ki zor, getirdiği yıkım ve acılara rağmen aynı zamanda hep yapıcı-kurucu, eskiyi yıkıp gelişmenin önünü açan bir rol oynamıştır. İlerici haklı savaşlar ezilenlerin kurtuluşu için vazgeçilmezdir. Öte yandan yer yer gerici savaşlar bile yarattığı büyük yıkımların yanı sıra, ezilenlerin, kölelerin, serflerin, proleterlerin uyanmaları ve kendi kurtuluş savaşlarını yürütmelerini kışkırtan sonuçlar üretebilmiştir. Örneğin Ekim Devrimi bir yönüyle de birinci emperyalist paylaşım savaşının zemininde boy vermiştir.

Diğer taraftan ezilenlerin yürüttüğü bütün haklı ve ilerici savaşlar sadece sömürücülerin, efendilerin egemenliğinin yıkılması için zorunlu olmakla kalmamış, bir o kadar önemli olarak, ezilenlerin mücadelenin ateşinde yıkanıp arınmalarının, serpilip gelişmelerinin, kendilerinin efendileri olmaya doğru büyümelerinin olmazsa olmaz araçları olmuşlardır.

Gerçek ve kalıcı bir barış ancak insanlığın sınıflara bölünmüşlüğüne son verecek, dolayısıyla savaşın nesnel zeminini ortadan kaldıracak bir sınıfın, devrimci proletaryanın yürüteceği amansız savaşlarla iktidarı ele alması ve sınıfları ortadan kaldırması sürecinin ürünü olabilir, olacaktır!

Kapitalizm savaş demektir!

Barış sosyalizmle gelecek!

Sermaye iktidarının sosyal-demokrasi ihtiyacı:

Bir kez daha

düzene soldan koltuk değnekliği

Sermayedarlar ve onların kiralık kaleşörleri düzenin yakıcı bir ihtiyacına parmak basıyorlar: “Türkiye’nin gerçekten gelişmiş ülkeler seviyesine gelebilmesi için gerçek bir sosyal-demokrat partiye ihtiyacı var. CHP ve DSP tam sosyal-demokrat değiller ama olmaya çalışıyorlar”. “Türkiye ihtiyacı olan gerçek sosyal-demokrasiye acilen kavuşsun” dilekleri, sermaye düzeni için sol bir koltuk değneğine olan ihtiyacın ifadesidir.

‘70’li yıllarda burjuva reformizmi işçi ve emekçi kitlelerin iktisadi ve sosyal taleplerini demagojik de olsa dile getiriyor, yığınlardan bu temelde destek istiyordu. Yükselen devrimci kitle hareketinin önünü kesmek için sermayenin emekçi yığınlarına dönük kimi saldırı politikalarına göstermelik de olsa muhalefet yürütüyordu. ‘80 sonrasında SODEP-SHP-CHP’de ifadesini bulan burjuva reformizmi bu çizgiyi tümüyle terketti. Bu, kapitalist gelişmenin orta sınıfların, özellikle onların üst kesimlerinin tercihlerinde yarattığı değişimin doğal bir sonucuydu. Öte yandan, kriz içindeki sermaye düzeni esneme imkanına sahip olmadığı için, bütün düzen partilerini aynı saldırı programı etrafında birleştiriyor, düzen soluna manevra alanı da bırakmıyordu.

Sosyal-demokrasi denilen düzen solu, ‘80 sonrasında işçi ve emekçilere dönük saldırılara karşı çıkmak bir yana, bizzat bu saldırıların pervasız uygulayıcısı oldu. Böylece bu kesimlerin desteğini her geçen gün yitirdi. Kürt emekçi halkı üzerinde uygulanan katliam politikasına, kirli sömürgeci savaşa suç ortağı oldu. Bu nedenle Kürt emekçi halkının nefretini de üzerinde topladı. Alevilere dönük baskılar ve saldırılar sosyal-demokratların hükümet ortağı olduğu dönemde azalmak bir yana yoğunlaştı. Her zaman hazır bir sosyal-demokrat taban olarak görülen bu kesim de giderek bu partilerden uzaklaşmaya başladı.

1991 seçimleri ile hükümet ortağı olan SHP’nin en önemli vaadi “demokratikleşme” idi. Şeffaf karakollar, memurlara grevli TİS’li sendika hakkı, 12 Eylül rejiminin tüm anti-demokratik kalıntılarının temizlenmesinden, Kürt kimliğinin tanınmasından, anayasa değişikliğinden, insan haklarından, demokrasiden söz eden sosyal-demokratlar, hükümet ortağı oldukları dönemde yargısız infazlara, faili meçhul cinayetlere, Kürt emekçi halkına dönük kitlesel katliamlara bizzat suç ortağı oldular. Dahası, onların iktidarında katliam ve baskı politikaları daha da pervasızca uygulandı. Sosyal-demokratlar sürekli adalet ve eşitlikten sözettiler. Gerçekte gelir dağılımını tümüyle bozan, yoksulluğu ve sefaleti yaygınlaştıran politikalara destek verdiler. 5 Nisan

saldırı paketi uygulayıcıları “ulusal fedakarlık”, “toplumsal uzlaşma”, “sosyal barış” demagojilerinin sözcüsü oldular. Örgütlenme hakkından, işçi haklarından, kamu emekçilerinin grevli TİS’li sendika hakkından sözettiler. Gerçekte sendikasızlaştırmanın, taşeronlaştırmanın, kamu emekçilerine dönük saldırıların uygulayıcısı ve destekçisi oldular. Düşünce özgürlüğünden söz ettiler, kendi hükümet ortaklıkları döneminde de ilerici-demokrat aydınları cezaevlerine doldurdular. Sözde çıkarıcılığa, rüşvete, talana, soyguna karşıydılar, toplum çıkarlarından yanaydılar. Gerçekte en iğrenç hırsızlık, yolsuzluk ve rüşvette diğer düzen partilerinden geri kalmadılar.

Düzen partisi olarak sosyal-demokrat partiler, düzenin ciddi bir krizle yüzyüze olduğu, çürüyüp kokuştugu bir dönemde ve koşullarda başka türlü davranamazdı. Sermayenin işçi ve emekçiler, ezilen ve sömürülen kesimler içindeki ajansı olma görevini yerine getirdi. Sömürü, baskı ve şiddet politikalarının bunalıttığı kitlelerin biriken hoşnutsuzluğunu ve tepkisini dizginlemek, parlamenter kanallara çekerek düzen içinde eritmek konusunda başarılı da oldu. Ama bu aynı süreç düzen solunun yıpranmasına, yüzündeki sosyal ve demokrat maskenin düşmesine de neden oldu. İşçi emekçi kitleler içinde desteğini önemli ölçüde yitirdi.

Hükümet ortaklığından ayrılarak meclisin muhalefet sıralarına geçmeleri de sosyal-demokrat partilerin durumunda önemli bir değişiklik yaratmadı. Düzenin krizi, bütün düzen partilerinin etrafında kenetlenerek saldırı programının kararlılıkla uygulanmasını gerektiriyordu. Burjuva iktidar, işçi emekçi yığınlarına değil kolayından tavizler vermek, ayakta kalmak için saldırılarını daha şiddetlendirmek ihtiyacı duyuyordu. Bu dönem ve koşullarda sosyal-demokrasi de düzene daha etkin bir hizmet verebilmek için programının sosyal ve demokrat kalıntılarını temizlemeye yöneldi. Gelinek yerde düzenin sağ ile solu arasında, işçi emekçi yığınların ezilen sömürülen

kitlelerin sorunlarına, taleplerine dönük yaklaşımda hiç bir fark kalmadı. Sosyal-demokrasinin bu “değişen” konumu üzerinden kitle tabanı bulması, işçi emekçi yığınları, ezilen ve sömürülen kesimleri yedeklemesi, denetim altında tutması düzen için hala da yakıcı bir ihtiyaçtır. Çünkü sosyal-demokrasi, ezilen sömürülen yığınları denetim altında tutmanın, vaatlerle ve kırıntılarla oyalamanın, düzenden beklenti içine sokmanın temel bir aracıdır. Sosyal-demokrasinin işçi emekçi kitleler nezdinde ipliğinin pazara çıkmış olmasından en fazla tekelci sermaye iktidarı rahatsız olmaktadır. sosyal-demokrasiyi

diriltmek, sağcısıyla solcusuyla tüm burjuva uşakların kaygısı olmaktadır. Zira özellikle burjuva düzenin büyük bir çıkmaza girdiği, sınıf çelişkilerinin alabildiğine keskinleştiği böylesi bunalım dönemlerinde sosyal-demokrasinin yerine getireceği çok önemli bir geleneksel misyonu vardır. Bu devrime akacak güçleri düzen içi kanallara çekmektir. Türkiye bir devrim toprağıdır, dün olduğu gibi bugün de sosyal patlamalara, devrimci kaynaşmalara gebedir. Sermaye iktidarı sosyal-demokrasiyi diriltmek için çaba gösterirken bu gerçeği hesaba katmakta, bunun kaygısıyla hareket etmektedir.

Sosyal-demokrasi, 28 Şubat süreci ile birlikte MGK’nın laiklik manevrasının rüzgarıyla yelkenlerini şişirmeye çalıştı. Faşist ordunun, devlet partisinin sivil uzantısı ve sözcüsü olarak hareket etti. Yüzüne bu kez “laik, çağdaş, demokratik bir cumhuriyetin en kararlı savunucusu” maskesini taktı.

Aynı dönemde, hükümetin dışarıdan destekçisi olarak sermayenin saldırı programlarının uygulanması için üzerine düşen görevleri yerine getirdi. Taktığı kemalist laiklik maskesini demokrat görünebilmek ve kitle tabanını geliştirmek için yeni bir kanal olarak gördüğü ölçüde, işçi ve emekçilere dönük iktisadi, sosyal ve siyasal saldırıları program düzeyinde de savunmaya yöneldi. Bu CHP’nin son kurultayında somutlandı. Özelleştirme saldırısı ve SSK’nın tasfiyesi açıktan savunuldu. Kürt sorununun sözü bile edilmedi.

Sermaye uşağı düzen solu, şimdi yaklaşan seçimler vesilesiyle yeni bir demagojik kampanya başlattı: “Demokrasi ve insan hakları”, “Doğu ve Güneydoğu” raporları vb. üzerinden yeniden demagoji yapıyor. “Düşünce suçu... işkence ayıbı... faili meçhul cinayetler ve yargısız infazlar... kayıplar... Doğu ve Güneydoğu Anadolu’da zorunlu köy boşaltmaları, böylelikle çiğnenen yaşama hakları.... gıda ambargosu ile yurttaşların ihtiyaçlarına hukuk dışı sınırlama ve kısıtlama getirilmesi.... çocuk haklarının yaygın olarak ihlal

edilmesi.... kadın hakları ihlalleri.... gözüaltı sürelerinin uzunluğu ve keyfiligi... infaz sisteminin yetersiz kalışı, polis devleti görüntüleri..." vb.

Düzen solu, geçmişte, ezilen sömürülen yığınların iktisadi ve sosyal istemlerini yığınların demokratik hak talepleriyle birarada istismar konusu ediyordu. Bu çerçevede sermayenin işçi ve emekçileri hedef alan iktisadi sosyal saldırılarına karşı muhalif görüntüsünü korumaya özel bir önem veriyordu. Geline yerde ise özelleştirmeyi, SSK'nın tasfiyesini, piyasa ekonomisinin değerlerini, kapitalist azami kâr için üretkenliği ve verimliliği esas almakta, sosyal demagojiden büyük ölçüde feragat etmiş durumdadır. Bu yüzden demokratikleşme alanındaki demagojileri de alabildiğine sığlaştırmıştır. CHP'nin sözde karşı çıktığı, seçim vesilesiyle üzerine demogoji yaptığı faşist baskı ve terör uygulamaları, tam da sermayenin iktisadi sosyal yıkım saldırılarını uygulamanın, IMF-TÜSİAD paketlerini hayata geçirmenin, işçi emekçi yığınların bu saldırılar karşısındaki direnişini ezmenin birer aracıdır. Tüm bu saldırı politikalarının dün de bugün de savunucusu olan CHP'nin, faşist terör ve baskıya karşı olduğunu söylemesi tam bir ikiyüzlülüktür. Bu konuda en küçük bir beklenti ve tereddüt, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini zayıflatmakla kalmayacak, yarın işçi sınıfı ve emekçilere süngü, cop, kurşun, yargısız infaz vb. olarak geri dönecektir. CHP'nin raporunda sermaye iktidarının devrimci harekete dönük terörist saldırısının önemli halkalarından birini oluşturan hücre tipi cezaevinin açıktan savunulması ise, önümüzdeki dönemde CHP'nin bu saldırıları daha da pervasızca destekleyeceğinin bir göstergesidir.

Kürt sorunu konusunda ise CHP raporunda "Kürt kimliği tanınmalı, Kürt kökenli yurttaşlarımız da dil, kültür, folklor ve kimliklerini koruma, geliştirme, açıklama, kendi ana dillerinde, her türlü özel mecrada yayın yapabilme, özel okullarda kendi ana dilleriyle eğitim yapabilme, Kürt dili/kültürü üzerinde araştırma yapacak enstitü ve benzeri kurumları kurabilme vb. haklarına kavuşmalıdırlar" deniliyor ve ekleniyor: "Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının taşımaları gereken tek ortak kimlik, resmi/siyasal kimlikleridir. Yani, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olmalarıdır. Kürtlük ya da başka kültürel kimlikler, bu üst kimlikle çatışmamalıdır. Hiçbir kültürel kimlik kendi varlık alanını aşarak

• Sömürgeci sermaye devleti CHP aracılığıyla Kürt halkına sözde sefkat elini uzatmaktadır. Arkasında gizlediği diğer elinde ise yıllardır kullandığı kanlı sömürgeci hançeri vardır. Kürt halkının üzerinde oynanan bu oyunlar, kurulan bu tuzaklar devrimci mücadelede ısrar etmeyi ve devrimci çözümü çok daha zorunlu kılıyor. Düzen solunun savunduğu inceltilmiş inkar ve imha politikaları düzen içi bir siyasal çözümün sınırlarını da gösteriyor.

kendisine 'kurtarılmış' bir siyasal alan talebinde bulunmamalıdır". Burada, kültürel hak kırıntılarının, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığı, eşit yurttaşlar kisvesiyle siyasal alan dışında tanımlanarak ezilen ulus haklarının bütün bir özü boşaltılıp Kürt ulusunun haklarının inkarı temelinde, yanısıra Kürt halkının kendi mücadelesiyle zaten fiilen kazandıklarının ötesine gitmeyen bir çerçevede dillendirilmesi söz konusudur. Bu ise CHP'nin "Doğu ve Güneydoğu" raporunun sadece bir yüzüdür ve bölgeye sözde şefkat eli uzatmak adına kaba bir şovenizm ve misak-ı milliciliktir. Diğer yüzü ise Kürt halkının özgürlük mücadelesini açıktan hedef almak, bu mücadeleyi "dış kaynaklı bölücü terör" olarak nitelendirerek sömürgeci kirli savaş cepheden savunmaktır. Bu ikisi bir bütünlük oluşturmaktadır. Bu rapor, özgürlük mücadelesinin ezilmesi ve ezilen ulusun varlığının ve haklarının inkarı temelinde sömürgeci egemenliğin sürdürülmesi politikasının ürünüdür. Kültürel hak kırıntıları vaatleri karşılığında Kürt halkını özgürlük mücadelesine katılmaktan, PKK'yi desteklemekten alıkoymak ve böylelikle PKK'yi marjinalleştirerek sömürgeci kirli savaş zafere ulaştırmak, MGK'nın, onun emirleri tüm düzen partilerinin sömürgeci politikalarını olduğu gibi, CHP'nin de raporlarının özünü ve ruhunu oluşturmaktadır. CHP'nin "akan kan dursun, silahlar sussun, hoşgörü, iç barış, siyasal çözüm vb." söylemleri ise Kürt halkına "teslim ol!" çağrısı yapmaktan başka bir anlam taşımamaktadır. Raporda "karşı olsak bile federasyon isteyenler de görüşünü açıklamalı, hatta örgütlenebilmeli" ifadesi ise

düzen içi siyasal çözüm hayalleriyle PKK'ye silah bıraktırma ve sonra da ezme kirli hesabının bir ürünüdür.

Bölgeye ekonomik yatırım seferberliği, feodal kalıntıların tasfiyesi vb. unsurlar da burjuvazinin Kürt emekçi halkını ve topraklarını, kaynaklarını daha yoğun sömürme özelemlerinin bir ifadesi olurken, Kürt sorununu bölgeler arası eşitsiz gelişime ve ekonomik geri kalmışlığa indirgeyerek, ezilen ulus gerçeğinin ve özgürlük bilincinin karartılması sinsi emellerinin ürünü olmaktadır. Raporda ayrıca köye geri dönüş kisvesi altında sömürgeci toplama kampları vazifesi görececek merkez köyler projesi savunulmakta, Kürt emekçi halkının kendi topraklarında yaşama hakkı bile ayaklar altına alınmaktadır.

CHP'nin, Kürt halkının sorunlarına çözüm olarak ve demokratikleşme adına önerdiği bir başka şey de, özel tim, koruculuk vb. kurumların yeniden düzenlenerek sömürgeci kirli savaşın daha "temiz" ellerle yürütülmesinin savunulması olmaktadır. Kürt halkı üzerinde uygulanan insanlık dışı vahşet ve katliam, sanki insanlık dışı inkar ve imha politikalarından, sömürgeci kirli savaştan, bu savaş yürüten aygıtın bütününden ve en başta da onun yönetici güçlerinden, arkasındaki sınıfsal dayanaklardan bağımsızmış gibi. Sanki Özel Tim kendi kendini organize etmiş ve kendi keyfine göre davranmış gibi. Sanki CHP de içinde olmak üzere sömürgeci inkar ve imha politikalarını destekleyen tüm güçler uygulanan vahşet ve katliamların suç ortağı değilmiş gibi. Sermaye iktidarı nasıl ki çürüten düzen ve çeteleşen devlet gerçeğini ve tüm pisliklerin sorumluluğunu sözde "devlet içine

sızmış üç beş çete"nin üzerine yıkıp kendini aklamaya çalıştıysa, CHP'de Kürt halkının maruz kaldığı sömürgeci kirli savaşın insanlık dışı suçlarının sorumluluğunu Özel Tim'in, korucuların "kimi aşırı uygulamaları" ile açıklayarak sömürgeci sermaye devletini, kirli savaş aygıtını temize çıkarmaya çalışmaktadır.

Tüm bu manevralar kardeş Kürt halkına dönük sömürgeci kirli savaşın, inkar ve imha politikalarının birer uzantısıdır. Bu politikanın bir ayağı insanlık dışı kirli savaş ise, diğeri de kültürel hak kırıntıları, yatırım seferberliği vaatleri, sahte barış ve düzen içi siyasal çözüm demagojileridir. Sömürgeci sermaye devleti CHP aracılığıyla Kürt halkına sözde şefkat elini uzatmaktadır. Arkasında gizlediği diğer elinde ise yıllardır kullandığı kanlı sömürgeci hançeri vardır. Kürt halkının üzerinde oynanan bu oyunlar, kurulan bu tuzaklar devrimci mücadelede ısrar etmeyi ve devrimci çözümü çok daha zorunlu kılıyor. Düzen solunun savunduğu inceltilmiş inkar ve imha politikaları düzen içi bir siyasal çözümün sınırlarını da gösteriyor.

Kürt halkı kalıcı bir çözüme, gerçek bir kurtuluşa ancak Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkını tanıyacak ve eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik koşullarında yaşamaya imkan sağlayacak, sömürgeci sermaye rejimini yıkacak bir sosyalist devrimle ulaşabilecektir. Türkiye işçi sınıfına düşen ise kardeş Kürt halkına tam destek vererek, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının tavizsiz bir savunucusu olarak, bu mücadelede Kürt halkını müttefiki olarak kazanmak ve iktidar mücadelesine önderlik etmektir.

CHP ve düzen solu gelinen yerde önemli bir çöküntü yaşamış, işçi emekçi kitle tabanını büyük ölçüde yitirmiş durumdadır. Fakat bu hiç bir biçimde burjuva reformizminin etki alanının daraldığı anlamına gelmemektedir. Zira burjuva reformizminin sol hareket ve kitleler üzerindeki ideolojik-siyasal etkisi CHP'nin kendi sınırlarının çok ötesindedir. CHP ile işçi emekçi kitleler arasındaki mesafenin, sosyal-reformist akımların kitle hareketi ve öncü kesimleri üzerindeki etkisi ve CHP'yle ittifak girişimleri üzerinden kapatılması, kitlelerin sosyal-reformizm eliyle düzen soluna ve düzene yedeklenmesi tehlikesi güncel ve yakıcıdır. Bu, sosyal-demokrasinin teşhiri kadar, işçi emekçi kitleleri düzen solu üzerinden düzene yedekleme vazifesi gören sosyal-reformizmin teşhir ve tecritine özel bir önem kazandırmaktadır.

Ortadoğu'nun değişen dengeleri içinde Suriye'nin yeni rolü

Hafız Esad Paris ziyaretiyle 22 yıl aradan sonra batılı bir başkenti ilk defa ziyaret etti. Hafız Esad'ın Paris ziyareti aynı zamanda Ortadoğu'da değişen güç dengelerinin de bir göstergesidir. Fransa devlet başkanı Chirac tarafından karşılanan Esad'ın, ABD emperyalizmine karşı Fransa'yı devreye sokma çabası, bölgedeki güç dengelerinin başlıca aktörlerinin de somut bir ifadesi oluyor.

Suriye jeo-politik olarak İsrail-Filistin ve Körfez çatışmalarının köprüsü konumundadır. 1991 Madrid barış anlaşmasından bu yana İsrail'le barışa hazır olduğunu belirten Suriye, aynı süreçte İran ve Irak ile ilişkilerini yoğun bir şekilde geliştiriyor. Esad, bir taraftan, gelişen islami örgütlere karşı sert tutum alarak laik bir rejimi savunurken, diğer taraftan hem İran hem de Suudi Arabistan'la pragmatist ilişkilerini sürdürüyor. Bir taraftan Pax Americana'ya kapıları açık tutmak ve diğer taraftan ona karşı manevralar girişimleriyle bu yönelimler bazı riskleri içinde taşıdı. Hafız Esad şimdiye kadar izlediği açık kapı politikasıyla bütün emperyalist güçlerden önemli düzeyde politik ve maddi destek sağladı. Fransız emperyalizminin bölgede özellikle Lübnan ve Irak'a yönelik çıkarlarına ise özel olarak aracılık yapıyor ve karşılığında önemli düzeyde maddi destek alıyor. ABD'nin her yıl yayınladığı "terörist ülkeler" listesinde Suriye'yi saymasına rağmen Hafız Esad izlediği pragmatist stratejiyle, Lübnan üzerinde egemenliğini pekiştirmek için ABD'nin desteğini dahi aldı.

Bu bağlamda Hafız Esad'ın pragmatizmi aynı ideolojik temeli paylaşan Irak Baas rejiminden ayrılmaktadır. Esad 20 yıllık çatışma ve çelişki sürecinde Lübnan üzerinde egemenliğini böylece pekiştirebildi. Suriye bu başarısını askeri sertliğe ve politik uzlaşma stratejisine borçlu.

Pragmatizmin serüveni: Aristokratik milliyetçilikten Baasçılığa

Arap milliyetçiliği Suriye'de başından itibaren laik bir konumda oldu. Diğer burjuva Arap ulusalcı hareketlerinin tersine sosyal açıdan Suriye Baas yönetimi dini azınlıkların, orta ve alt sınıfların bir "koalisyonuna" önem verdi. Bu, izlenen ekonomik-politik çizgi karşısında islami örgütlerin temsil ettiği dini ulema ve feodal kastın direncini özel olarak gözetken Esad'ın baskıcı devlet terörünü halkçı, "sosyalist" ambalajlarla pazarlaması ve meşrulaştırmasını kolaylaştırdı. Filistin ve İsrail arasında iflas eden barış görüşmelerinin yeniden canlanmasını değerlendiren Baas rejimine karşı eski konumunu kazanmaya çalışan bu gerici, dini güçler özellikle İsrail karşıtı söylemlerle taban bulmayı amaçladılar.

İngiltere ve Fransa arasında yapılan gizli Sycet-Picot anlaşmasında Osmanlı İmparatorluğu'nun denetiminde bulunan Arap topraklarını kendi aralarında bölmüşlerdi. 1920

yılında Suriye Fransızlar tarafından işgal edildi. Fransız mandası bir sömürgeci egemenliği teşkil ederken, belli ölçülerde politik aktivitelere sınırlı da olsa göz yumuyordu. Bu dönemde genel bir burjuva ulusal kurtuluş hareketinden söz etmek olanaksızdır. Aristokrat milliyetçi olarak tanınan Arap liderleri sömürgeci yönetimlerin en önemli dayanağını oluşturmaktaydılar. Emperyalist sömürgeciliğin iç dayanağını oluşturan tarım, tefecilik ve ticaret alanlarındaki komprador burjuvazi için bir ulusal devlet, konumlarının sarsılmasıyla eş anlamdaydı. Onun için de kaderlerini emperyalist sömürgecilikle birleştirmeleri kaçınılmazdı.

Suriye'deki Arap milliyetçiliği ilk etapta bazı üst sınıf, küçük burjuva aydınların arasında önce gizli olarak örgütlendi. Bu durum 1930'lu yıllardan itibaren orta sınıfların önderlik ettiği ve egemen oligarklara savaş açan milliyetçi bir hareketin geliştiğine işaret eder. Daha sonra Baas Partisi bu ideolojinin politik temsilcisi olur. Arap halkının, ulusunun yeniden doğuşunu sembolize eden Baasçı ideoloji emperyalizme karşı siyasal sınırlarda bir bağımsızlık ideolojisini savunur. Toplumun küçük burjuva katmanları içinde de etkili olan Baasçılık, İslam dininin etkisini önemsemi, zira İslam Osmanlılar'ın Türkleştirme çabalarına karşı bir ideoloji olarak da gelişmişti. Buna rağmen Baas toplum üzerindeki ağırlığını buna dayanarak kuramazdı. Toplumun farklı etnik ve dini konumlara bölünmüşlüğü gözetilerek laiklik bütün kesimleri mobilize eden esas faktör olarak görüldü. Dikkat edilirse özellikle Suriye'de farklı dinlerin mensupları burjuva ulusal hareket içinde önemli bir rol oynadılar. Daha önce aristokrat milliyetçilik olarak adlandırılan kesim İngiltere'nin savaş sonrası bağımsız bir krallığı destekleme vaadine güvenerek 1. Emperyalist Savaş'ta İtilaf devletlerinin yanında yer aldı. Böylece ulusal sınırlar içindeki sömürden daha çok pay alacaklar buna karşın kitleler hareketlenmemiş olacaktı.

Baasçılığın politik anlayışı seçkinci ve darbeci öğeleri birarada taşımaktaydı. Parlamentarizm sömürgeciler tarafından oluşturulan bir kurum olarak değerlendiriliyordu. Ordu içinde ilerici sayılan kesimin, subayların konumunu güçlenecek ve iktidarın ele alınması gerçekleştirilecekti. Bu politik konsept gelişmekte olan orta burjuva katmanların tutumunu ifade ediyordu. Oluşmakta olan genç burjuvazi ulusal bir yönetim altında sınıflar arasındaki farkı reddederek modern bir Arap ulusunun yaratılmasını amaçladı. Farklı sınıf ve katmanları eşit bir ideoloji temelinde kaynaştırmayı, sınıflar yerine "eşit Arap ulusunu" temel alan Baasçılık, "Arap sosyalizmi" kavramını da kullanarak emekçi kitleleri harekete geçirebildi.

2. Emperyalist savaştan sonra Fransız sömürgecileri konumlarını koruyamadılar. Suriye 1946 yılında bağımsızlığını ilan etti. 1948 Arap-İsrail savaşında Suriye, İsrail karşıtı bir pozisyon alarak büyük

burjuva kesimleri toplum içinde desteğini yitirdiler. 1949 ve 1961'de ordunun bazı kesimleri darbeler yaptılar.

Radikal reformcu dönem

1963 yılında yeni bir darbe ile Baas Partisi içinde partinin feshedilmesine karşı çıkan kesim yönetime el koydu. İlk defa bu darbe ile Baas Partisi'nin orta burjuva kesimleri yönetimde tam bir kontrol imkanı yakaladılar. Bu süreçte sanayinin bazı dalları da devletleştirildi. Baas yönetimi bu ekonomik önlemleri kapitalist olmayan yol olarak adlandırmıyordu. Özellikle bu Suriye'nin SSCB'nin desteğini almasıyla paralel gelişmekteydi. Aslında kapitalist gelişmenin olanaklarını sağlayan bu önlemler bazı kesimlerin saldırılarına yol açtı. Bu önlemler büyük toprak ağalığı, krallık yanlıları ve bazı dini kesimlerin tepkisini çekti. İslami ideolojiyi kullanan bu kesimler genç rejimi dinsizlikle suçlayarak cihada çağrı yaptılar. Yeni iktidarı devirmek için büyük ticaret burjuvazisi ve toprak ağalığının teşvik ettiği tam altı ayrı islami ayaklanma olmasına rağmen bunların hiçbirisi başarı sağlayamadılar. Bu tarihten sonra bir dizi ekonomik-sosyal reform gerçekleştiriliyordu. Yeni rejim böylece bu sınıfların temelini zayıflatırken emekçi kitlelerin desteğini de sağlayabildi. Devletçilik sektörü geliştirilerek, bankalar, dış ticaret üzerinde denetim sağlandı. Sınırlı bir şekilde bir toprak reformu gerçekleştirilirken, sanayinin bazı dalları da devletleştirildi. İşçilerin islami gerici karşıtı aktif mücadele etmeleri bu süreçte en önemli gelişmeydi. 1966 yılında Baas Partisi'nin "sol kanadı" bir darbeyle partinin yönetimini ele geçirdi.

Esad'ın yükselişi ve özel sektörün restorasyonu

Kasım 1970 yılında ise savunma bakanı Hafız El Esad yeni bir darbeyle iktidara geldi. Esad iktidara karşı muhalefette olan eski sınıflara, Şam büyük burjuvazisine belli ayrıcalıklar sağlayarak iktidarını sağlamlaştırmaya başladı. Birçok ulusalcı ve Komünist Partisi bu süreçte Baas Partisi'nin önderliği altında birleşebildi. Bir taraftan baskı diğer taraftan mümkün oldukça işbirliği Esad rejiminin temellerini sağlamlaştırdı.

Güçsüz konumlarından dolayı Suriye Baasçıları, ilk önce Mısır burjuva ulusalcı askeri rejimi ile birleşmeyi zorunlu bir adım olarak gördüler. Suriye Mısır'la Birleşik Arap Cumhuriyeti adımı ile, 1958 yılından sonra girdiği radikal değişimi keserek sistemi yeniden sağlamlaştırmaya girişti. Dinci kesimlerin desteğini kazanmak, sisteme yeniden entegre etmek için Esad namaz kılışını televizyonlarda göstermekten çekinmedi. Bu süreç "Arap sosyalizminin" bir tür yeni sosyal kastlarını yaratmanın ve emekçilere karşı bir

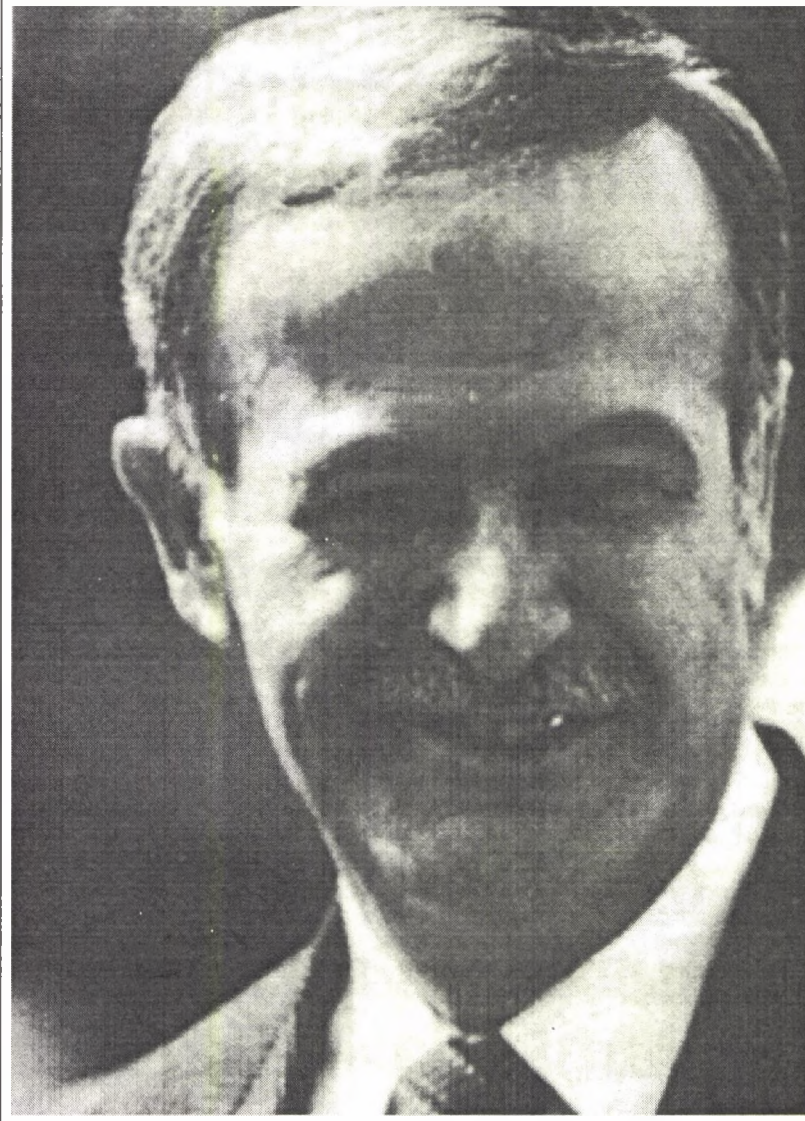
saldırının başlatılmasıyla içiçe gelişti. Bu konsept emekçilerin nezdinde bütün inandırıcılığını yitirmiş bulunuyordu. Esad, 1973 yılında İsrail'le girişilen Yom Kippur savaşını kaybetmesine rağmen kendisi için bunu bir başarı olarak sunmayı başarabildi. Golan tepeleri o günden bugüne İsrail işgali altında bulunmaktadır. Baas ideolojisinin iflas etmesi Esad'ın içte bazı kültürel reformlarla artan sosyal çatışmaları yatıştırmaya çalışmasını teşvik etti. Kürtlerin dil ve folklor vb. kültürel etkinliklerine dokunulmadı. Bu yüzden Suriye bugün de bir Kürt direnişinin olmadığı tek ülkedir. Rejim karşıtı hiçbir muhalefete izin verilmezken, sisteme entegre olmaları için sağlanan çaba

sonradan stratejik bir hata olarak değerlendirilecektir. Bu süreçte Baas Partisi'nin büyük kesimi kendilerini feshederek Nasır'ın partisiyle birleşmeyi kararlaştırdı. Birleşik Cumhuriyet içinde Mısır'ın artan ağırlığı karşısında rahatsız olan Esad özel sermayeyi güçlendirmek için Avrupa pazarıyla eklemlenmeyi başarılı bir biçimde sürdürdü. Eskiden bütün ticaretini Doğu blokuyla yapmasına rağmen bu yeni dönemde Suriye'nin ticaretinin yarısından fazlasını Avrupa pazarıyla yapmasına bir engel oluşturmadı.

Esad yönetimi Körfez savaşından önce SSCB'den alınan maddi desteğin yerine batıdan destek sağlamada zorluk çekmedi. "Radikal" bir Arap ülkesinin 1991 yılında Irak'a karşı tutum alarak operasyonlara destek vermesi Esad'a emperyalistlerden 5-6 milyar dolar sağladı. Bu aynı zamanda politik prestijin emperyalist ülkeler nezdinde artmasını da anlatıyordu. Aynı yıl Esad bir yasa çıkartarak batılı sermayenin akışını kolaylaştıracak olanaklar yarattı. ABD tarafından organize edilen Madrid Barış Konferansı'na Esad'ın bir temsilci göndermesi bu izlenilen pragmatist stratejinin doruk noktasını oluşturdu. Nitekim Suriye hiçbir itirazı olmadan batılıların yanında yer aldı. Özel sermayeyi güçlendirmesine rağmen Esad hala önemli ekonomik noktaları denetiminde tutmaktadır. Sanayinin % 50'si özel sermaye tarafından denetlenmesine rağmen bankalar ve borsa devletin denetimindedir. Sosyal-sınıfsal eşitsizliğe rağmen Esad kendisine karşı ciddi bir emekçi muhalefetinin gelişmesini her türlü yöntemle engelleyebildi. Suriye'de nüfusun % 15'i toplam servetin % 85'ini denetlemektedir. Halkın yoksulluğu değişik boyuttaki sübvansiyonlarla hafifletilmeye çalışılmaktadır. Sosyal çatışmaları engellemek için özel kapitalist sektörün geliştirilmesi sistemli ve dikkatli bir biçimde sürdürülmeye çalışılmaktadır.

Esad'ın barış korkusu

Farklı egemen sınıfların çıkarlarını gözetten bir

ekonomik-politika izlemesine rağmen darbeyi geleneğin son bulduğu söylenemez. Esad bugüne kadar bu korku içinde hareket etmektedir. Zira özel sektörün gelişmesinden özellikle ordu içinde bazı palazlanmış kesimler rahatsız olmaktadır. Suriye'nin dış ve iç politikalarının bu derece birbirine bağlı olmaları rejimin en zayıf alanını oluşturmaktadır. İsrail ile olan çatışmalar içte "ulusal birliği" sağlamanın en önemli faktördür. İsrail ile sağlanacak bir barış anlaşması işte bu "birliğin" temellerinin kalmaması ile eş anlama gelecektir. Esad bu tarihten sonra özellikle diğer Arap ülkelerinden aldığı maddi desteği gerekçelendirmek zorundadır. Nitekim İsrail'e karşı ön cephede yer aldığı için bütün bölge ülkelerinin yoğun maddi-manevi desteğini almaktadır. Bu açıdan İsrail ile Filistin barış görüşmelerinin tıkanma noktasına gelmesine en çok sevinen Suriye yönetimidir. Nitekim Suriye Lübnan'da hareket eden Hizbullah aracılığıyla İsrail üzerinde askeri bir baskı unsuru oluşturma olanağına da sahiptir. Diğer taraftan İsrail'in askeri olarak yanıt vermesi durumunda hedef Suriye'den öte Lübnan toprakları olmaktadır. Kendi açısından kabullenilebilir bir öneri gelmedikten sonra Esad barışı bekleyebilir. Bu süreçte Arap dünyasının desteğini, sempatisini almaya devam edecektir. Buna rağmen kapısını barış görüşmelerine açık tutmaktadır. Bu yılın başında bir açıklama yapan Dışişleri bakanı Faruk El Şara ABD'nin barış sürecindeki rolünü tam yerine getirmedikçe açıklayarak, batılıların müdahalesini talep etmişti. Aynı açıklamada ABD'den Madrid barış çabalarından dolayı övgüyle söz edildi.

Paris ziyareti ve Esad'ın beklentisi

Suriye bugüne kadar Golan tepelerini silahtan arındırılmış bir bölge olarak görmek istiyordu. Bu talep bilindiği gibi siyonist yönetimin bütün kesimleri tarafından kesin bir biçimde reddedilmektedir. Netanyahu Suriye'nin bağımsız Lübnan ile aynı bir barış anlaşmasına öncelik

Hafız Esad iktidara geldikten bu yana izlediği pragmatist politikayla her dönem bölgede rolünü koruyabilmiştir. Bu sadece bölgeyle de sınırlı kalmayarak, emperyalist ülkeler arasındaki rekabetten de yararlanma olanağını gözeterek hareket etmiştir. Fransa ziyareti dahi ABD'ye açık kapı bırakılarak yapılmaktadır. İçte ve dışta bu pragmatist stratejinin daha ne kadar başarılı olacağı özellikle içteki sosyal-sınıfsal çatışmaların düzeyine bağlıdır. Bunun uzun süre engellenemeyeceği Esad rejimi tarafından da bilinmektedir.

tanınmaktadır. Esad yönetimi bu öneriyi duymak dahi istememektedir. Ayrıca Türkiye-İsrail arasında başlatılan askeri, ekonomik, politik işbirliği Suriye'nin bir ablukaya alınması boyutunu taşımaktadır. Su rezervlerinin denetlenmesi Suriye'nin geleceğini yakından ilgilendirmektedir. Ayrıca bu yeni Ortadoğu ittifakının ABD emperyalizminin çıkarlarına uygun düşmesi, Esad'ın batı ile sıkı bir işbirliğine girmesini, batının bölgede rolünün artırması yönündeki çabasını açıklamaktadır. Suriye ayrıca bölgedeki bu yeni Türkiye-İsrail ittifakına karşı yeni bir işbirliği geliştirmeye başlamıştır. Suriye, İran ile olan "ideolojik farklılıkları" bir yana bırakarak 1980 yılından başlayarak ilişkilerini yoğunlaştırmıştır. Saddam Hüseyin ile geliştirilen ilişkiler Esad'ın bölgedeki rolüne yeni bir ivme kazandırmıştır. Geçen hafta içinde uluslararası kamuoyunun dikkatini çekmeden iki ülke ortak bir petrol boru hattı anlaşmasını imzaladı. Bu anlaşma bölgedeki ekonomik-politik dengeleri yeniden biçimlendirecek boyuttadır. Bu sağlanan yeni anlaşma BM'nin "petrole karşı gıda maddeleri" kararı temelinde gerçekleşti. Bunun dışında Irak BM yaptırımlarının hafifletilmesi temelinde petrol sanayini yeniden

inşaya başlamış bulunmaktadır. Bu 1100 km uzunluğundaki boru hattı Irak'ın ekonomik gelişimi açısından hayati öneme sahip. 16 yıl önce kapanan bu boru hattında günde 300 bin varil Irak petrolü Akdeniz üzerinden batıya nakil edilecek. 1982 yılında Saddam Hüseyin'in Esad rejimine karşı İslami Kardeşler Örgütünü desteklemesi üzerine bu sınır kapatılmış ve iki ülke arasındaki ilişkiler dondurulmuştu. Daha önce de 1980 yılında Irak ordularının İran'a girişi üzerine Esad, İsrail'e karşı Arap cephesini parçaladığı gerekçesiyle Saddam'a karşı tutum almıştı. Kuveyt işgalini ise Pan Arabizm ilkesine ters düştüğü gerekçesiyle Suriye batılı emperyalistlerin yanında yer almıştı. Suriye'nin artan rolü, Irak ile girdiği yakın işbirliği ve petrol alanındaki anlaşmalar başta Fransız emperyalistlerinin olmak üzere bütün batı merkezlerinin dikkatini çekmektedir. Fransa, Şam aracılığıyla bölgede etkinliğini pekiştirmeye çalışmaktadır. ABD-Irak arasındaki ilişkiler, ABD'nin Türkiye-İsrail ittifakına dayanan yayılmacı politikaları ve bunun Arap dünyasında yarattığı tepkileri Fransa kendi lehine kullanma fırsatını yakalamış bulunuyor. Suriye yönetimi gelişen İsrail-Türkiye ittifakını bölge ülkeleri için bir tehdit unsuru oluşturduğu bilinciyle karşı bir cephe girişiminin başını çekmekte ve başarılı da olmaktadır. Nitekim Türk ordularının Güney Kürdistan'a girmesi Suriye ve Irak'ı tehdit eden boyuttadır. Bu bağlamda ortak askeri işbirliği Esad ve Saddam'ın işine yaramaktadır. Hafız Esad iktidara geldikten bu yana izlediği pragmatist politikayla her dönem bölgede rolünü koruyabilmiştir. Bu sadece bölgeyle de sınırlı kalmayarak, emperyalist ülkeler arasındaki rekabetten de yararlanma olanağını gözeterek hareket etmiştir. Fransa ziyareti dahi ABD'ye açık kapı bırakılarak yapılmaktadır. İçte ve dışta bu pragmatist stratejinin daha ne kadar başarılı olacağı özellikle içteki sosyal-sınıfsal çatışmaların düzeyine bağlıdır. Bunun uzun süre engellenemeyeceği Esad rejimi tarafından da bilinmektedir.

Rusya da iflas bayrağını çekmek zorunda kaldı

Emperyalist-kapitalist sistemin krizi derinleşip yayılıyor

Kapitalist krizin kazandığı her yeni boyut bir öncekini tali konuma düşürmektedir. Örneğin ardarda gündeme gelen Meksika, Endonezya ve Rusya iflasları bunalımın gelişim seyrini ve artan ölçeğini göstermektedir. Bu kriz iddia edildiği gibi, ne Meksika'nın çapsız politikacılarının, ne Suharto diktatörlüğünün, ne de Rus mafyasının icraatlarının bir ürünüdür. Söz konusu olan kapitalist sistemin yapısal çıkmazıdır.

17 Ağustos günü Rus hükümeti rublenin değerini dolara karşı %34 oranında devalüe ettiğini ve üç aylığına dış borç ödemesini durdurmak zorunda kaldığını açıkladı. Bir İMF heyeti bu kararın açıklanmasından birkaç saat önce, pazar gecesi, acil bir biçimde, Moskova'ya gelmişti. Böylece, Asya krizinin patlak vermesinin ardından 9 ay süren bir sancılı süreçten, İMF'nin sürdürdüğü yoğun suni bakımdan sonra Rusya da iflas bayrağını nihayet kaldırmış bulunuyor.

Herşeyden önce bu demektir ki, kapitalizmin geçen yıl Tayland'da başlayan krizi derinleşmekte, hızla yayılmakta ve ağırlık merkezi yavaş yavaş kapitalizmin anavatanı Avrupa'ya doğru kaymaktadır. Sermaye çevrelerinin soğukkanlılıklarını koruyor görünmeye çalışmaları durumun vehametini değiştirmemektedir. Kaldı ki, Rusya'nın bu kadar kritik bir darboğaza girmesi bir sürpriz değil, tam tersine uygulanan kapitalist yıkım politikasının çoktandır beklenen doğal bir sonucudur. Üstelik sorun salt bir Rusya sorunu olmaktan ibaret değildir. Meksika'nın ardından Asya ülkelerinde yaşanan çöküş dinamiğinin açtığı yoldan kapitalizmin sıtması hızla yayılmaktadır.

Ortalığı kasıp kavuran bu krize

burjuvazi çare bulamayacaktır. 1995 yılı başlarında Meksika büyük bir mali krizle yüzyüze gelmişti. Tıpkı bugünkü Rusya'nın durumuna düşmüş, ödemeler dengesi bozulmuş, döviz rezervleri sıfırlanmış, sermaye kaçışı hızlanmış ve genelleşmiş ve ülke ekonomisi toplu iflasın eşiğine dayanmıştı. İMF ve ABD'nin müdahalesi sonucu Meksika emekçilerine 50 milyar dolar ek dış borç yüklenerek ülkenin ekonomisi toplu iflastan kurtarılmış, sermayenin güveni yeniden restore edilmişti. Böylece bu operasyonla Meksika krizinin zincirleme yayılmasının ve onun yakın ilişki içinde olduğu diğer ülke ekonomilerinin de kökten sarsılmasının geçici de olsa önüne geçilmişti. Ama bu mali müdahale karşılığında ülkenin başta petrol olmak üzere belli başlı zenginlik kaynakları ipotek altına alınmış, Meksika ABD'nin doğrudan vesayeti altına girmişti. O dönem olaydan eşine az raslanır dev bir mali krize başarılı bir müdahale olarak bahsedilmişti. Bu arada krizin esas nedenleri hasıraltı edilmiş, istisnai bir kaza olarak nitelendirilmiş ve faturası da yerel sorumluların, politikacıların çapsizliğine çıkartılarak geçirtilmişti.

Ancak gelişmeler uluslararası sermaye düzeninin çıkmazlarını ve yüzyüze geldiği hassas bir noktaya

ortaya çıkarmaya devam etti. Süreç ardarda patlak veren mali krizlerin esas nedenlerinin yerel yöneticilerin sorumluluk alanlarının dışında olduğunu, uluslararası iktisadi sistemin yapısal karakterinden kaynaklandığını gösterdi. Geçen yıldan bu yana Endonezya, Malezya, Tayland, Singapur, Güney Kore, Hong Kong ve Japonya'yı sarsan çok daha büyük ölçekte mali kasırga bunun kanıtıdır. Hükümetlerin, değişik ülkelerin merkez bankalarının, İMF ve Dünya Bankası gibi sermayenin uluslararası kurumlarının çabaları krizin yatıştırılmasına yetmedi. Kapitalist krizin kazandığı her yeni boyut bir öncekini tali konuma düşürmektedir. Örneğin ardarda gündeme gelen Meksika, Endonezya ve Rusya iflasları bunalımın gelişim seyrini ve artan ölçeğini göstermektedir.

Bu kriz iddia edildiği gibi, ne Meksika'nın çapsız politikacılarının, ne Suharto diktatörlüğünün, ne de Rus mafyasının icraatlarının bir ürünüdür. Söz konusu olan kapitalist sistemin yapısal çıkmazıdır. Çok geçmeden ısrar edilen tavus kuşu politikası son sınırına dayanacak ve olayın gerçek adı konulacaktır. Gelişmeler sermaye sınıfına, onun gözlemci ve sözcülerine başka seçenek bırakmamakta, her geçen gün manevra alanını daha da daraltmaktadır. Bu örneği verelim.

Birincisi dünya piyasasındaki hammadde fiyatlarına ilişkindir. Geçen yıl Tayland bahtının devalüe edilmesinin ardından başlayan depresyonla birlikte dünya pazarlarında hammadde fiyatları hızla düşmeye başladı. Örneğin Eylül 97'den bu yana nikel % 41.6, alüminyum % 24, kağıt hamuru '96 yılı fiyatlarına göre %50 oranında değer kaybetmiştir. Petrol son 10 yılın, altın son 18 yılın, bakır son 11 yılın en düşük fiyat düzeyine geriledi. Aynı şekilde, son bir yıl içinde buğday değerinin üçte birini kaybetti, mısır ise son altı yılın en düşük fiyatı ile pazarlanmaktadır. Bu genelleşmiş hammadde fiyat düşüşünü tüketimi kolaylaştıran bir ucuzlama olarak algılamamak gerekiyor. Çünkü hammadde piyasanın yaşadığı bu genel çöküşün esas nedeni Asya krizidir. İflas eden bu ülkeler döviz sıkıntısından ötürü hammadde ithalatlarını sınırlamak, dolayısıyla sanayi üretimlerini ciddi oranlarda düşürmek zorunda kaldılar. Buna karşılık örneğin Rusya gibi dış ticareti esas olarak hammadde ihracatına dayanan ülkeler döviz kaynağı yaratmak için üretimlerini hızla arttırmaktadırlar. Petrol için de aynı eğilim söz konusudur.

Bu durum dünya ticaret hacminde, dolayısıyla iktisadi yaşamda ciddi bir daralmanın yaşandığı anlamına gelmektedir. Bir yandan alım gücü kısıtlandığı için talep düşmekte, öte yandan da günü kurtarmak için üretim yoğunlaştırılarak, fiyatlar kırılarak arz arttırılmakta ve sonuç olarak da stoklar yükselmektedir. Dünya ölçeğinde yaşanan iktisadi daralma henüz tüm boyutları ile açığa çıkmış değildir. Şimdilik krizden en çok etkilenen Asya ülkeleri ekonomilerinin daralış oranlarının rakamlarını her ay yukarı doğru çekerek yayınlamaktadırlar. Fakat aynı eğilim, henüz benzer oranlarda olmasa da, tüm diğer ülkeler için de geçerlidir. Ve onlar da giderek ekonomilerindeki daralma oranının büyüdüğünü ilan etmek zorunda kalacaklardır.

Örneğin ABD Merkez Bankası'nın 14 Ağustos günü yaptığı bir açıklamaya göre, ülkenin sanayi üretimi Haziran ayında % 1.1, Temmuz ayında ise % 0.6 oranında gerilerken, üretim kapasitesi % 81.2'den %80.2'ye düşmüş bulunuyor. GSMH'nin yıllık artış hızında ise % 1.4 oranında bir düşüş öngörülmektedir. Çalışma bakanlığının yayınladığı istatistiklere göre '95

yılından beri ilk kez ABD'de üretkenlik yıl başından bu yana düzenli bir düşüş göstermektedir. Son altı ay içindeki şirket iflasları ise 373.460'a çıkarak rekor düzeye yükselmiştir

Kanada Merkez Bankası GSMH'nın yılın ikinci yarısı için öngördüğü artış hızını % 3'ten % 2.5'e düşürdüğünü açıkladı. Almanya'da Federal İstatistik Ofisi perakende satışlarda Haziran ayında % 2.2 oranında bir gerileme yaşandığını, Almanya'nın dünya ticaretindeki payının '96 yılına göre % 0.6 oranında azaldığını belirtti. Almanya'nın, '97 yılı verilerine göre, dünya ticaretindeki payı % 10'dur. İngiltere'de sanayi konfederasyonu 2 Ağustos günü ihracata yönelik siparişlerin '80 yılından bu yana en önemli düşüşü kaydettiğini açıkladı. Bu resmi rakamlar kendi başına fazla bir anlam taşımasa da sonuçta toplu ve genelleşmiş bir gerilemenin yaşandığını ortaya koymaktadır. Bu eğilim hızlanmakta ve ölçeği her geçen gün büyümektedir.

İkinci örnek Alman bankalarının Rusya'daki durumuna ilişkindir. Rusya'nın iflas bayrağını kaldırması ve dış borç ödemelerini durdurduğunu açıklaması karşısında Alman bankaları sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandılar. Frankfurt borsası oldukça soğukkanlı davranırken politikacılar ve iktisatçılar da Rus bunalımının Almanya üzerindeki etkisinin çok önemsiz olacağını iddia ettiler. Oysa '97 yılı verilerine göre Rusya'nın 72 milyar dolar olan dış borcunun % 40'ı Alman kökenlidir.

Alman yetkilileri Rus krizinin yakında Polonya, Macaristan ve Çek Cumhuriyeti'ni etkisi altına alarak yayılmasına ihtimal dahi vermemektedirler. Deutsche Bank iktisatçılarından Jürgen Conrad; *"Yatırımcılar açısından bu üç ülke Rusya ile aynı kefeye konamazlar. Bunlar herşeyden önce Avrupa Birliği'ne girmeye aday olan ülkelerdir. Faiz oranlarının düzeyi ve iktisadi gelişmeleri bakımından Rusya'dan çok farklıdırlar"*, demektedir. Bir başka iktisatçı ise Rusya'daki krizin "çevre ülkelere yayılma riskini %5" olarak saptamaktadır. Kendi kendine cesaret vermekten başka bir anlamı olmayan bu ciddiyetsiz tutum Alman bankacıları tarafından geçen yıl Asya krizi karşısında da takınılmıştı, ama çok geçmeden faturanın tutarı ortaya çıktı. Rusya için de aynı olacaktır. Alman emperyalizmi bunu herkesten iyi bilmekte, fakat başka seçeneği olmadığı için böyle davranmak zorunda kalmaktadır. Elbette, Rusya'nın borçlarını ödeyememesi anında Deutsche Bank, Commerzbank ve Dresdner Bank'ın iflasına yol açmayacaktır. Ama sorun belirli bir borcun belirli bir borçlu tarafından ödenip ödenmemesi değildir. Dünya ölçeğinde bütünleşmiş bir sistemin, bir yapının çatlaklarının sayısı ve boyutları artmaktadır. Her geçen gün biraz daha büyüyen, dallanıp budaklanan ve yayılan iktisadi bir bunalım sözkonusudur. Soruna, dünyanın üçüncü ekonomik gücü olan Alman emperyalizminin en önde gelen bankalarının tıpkı Japon bankaları gibi sıkıntıya girmelerinin, alacaklarını tahsil edememelerinin yaratacağı sonuçlar açısından bakmak gerekiyor. Bu bakımdan kapitalist sistem giderek bir bütün olarak çıkmaza saplanmakta, tüm dengeleri hassaslaşmakta, iç çelişkileri artmakta ve keskinleşmektedirler.

El Salvador: FMLN kapitalizmin seçim çamurunda boğuluyor

Eski gerilla hareketi, şimdi ise politik bir parti olan Farabundo Marti Ulusal Kurtuluş Cephesi (FMLN) geçen hafta sonu yaptığı kongresinde farklı grupların çatışmasına sahne oldu. Kongrenin ana konusunu 1999 yılında yapılacak başkanlık seçimlerinde bir adayın belirlenmesi oluştuyordu. "Ortodokslar" ve "yenilikçiler" in gösterdikleri farklı adaylardan hiçbiri gereken çoğunluğu alamayınca taraflar arasında kavgalara varan sert tartışmalar yaşandı. Parti kongresi bu atmosfer içinde sürdürülemedi ve iki hafta ertelendi. El Salvador'da seçimlerde gösterilecek başkan adayı normal olarak parti üst yönetimi tarafından kararlaştırılmakta. Fakat eski gerilla hareketi, parti yaşamı içinde bu konuya ilişkin bir taban demokrasisi örneği sergilemeye çalıştı.

El Salvador'da 1999 yılında yapılacak başkanlık seçimlerinde FMLN'nin adayına büyük şans tanınmaktadır. Yapılan kamuoyu yoklamaları FMLN'nin ARENA partisi ile başabaş gittiğini göstermektedir. Bu açıdan bakıldığında parti içinde varolan akımların kendi adaylarını göstermeleri, bu konuda tartışmalara girmeleri kaçınılmazdı. "Yenilikçiler" olarak adlandırılan grup başkent San Salvador'un belediye başkanı Hector Silva'ya, "ortodokslar" olarak nitelendirilen kesim ise dönemin insan hakları sorumlusu Victorua Marina de Aviles'i aday gösterdi. Aslında iki aday arasında ne programatik, ne de günlük politikaları belirleme açısından ciddi bir fark var. Yenilikçiler açıktan El Salvador sermayesiyle kesin bir barışın sağlanmasını, sermaye yönetiminin zorunluluğunun orta vadede resmi olarak kabul edilmesini savunmaktadırlar. Geleneksel oligarşi dışı burjuva kesimlerin çıkarlarının politik temsilcisi olarak tanımlanan FMLN içindeki "yenilikçiler" grubu ve grubun genel sekreteri Facundo Guardado, geleneksel oligarşiyle kesin bir uzlaşmanın, işbirliğinin zorunlu olduğunu ve buna uygun bir politikanın izlenmesini savunmaktadır.

Buna karşıt olarak Şefik Handal'ın başını çektiği "ortodoks" grup ise yenilikçilerden farklı bir politik perspektife sahip olmasalar da, kağıt üzerinde de olsa partinin amacının sosyalizm olarak kalmasını savunmaktadır. Bu yapay tartışma bütün parti tabanı içinde de etkisini sürdürmektedir. İki akımın da kurucu düzene karşı çıkmak bir yana, aslında burjuvaziye karşı somut bir itirazları yok. Sadece bazı ekonomik, sosyal, politik reformların gerçekleştirilmesi konusunda ayrılıklar ortaya çıkmaktadır.

Bilindiği gibi 12 yıl süren bir gerilla mücadelesi sonucunda FMLN 15 Aralık 1992 yılında resmen silahlarını bırakarak "sivil politika" yapmaya karar vermişti. 1981'den itibaren yoğunlaşarak toplumsal yaşamda belirleyici hale gelen iç savaş, gerilla hareketini egemen oligarşinin karşısında güçlü bir konuma getirmişti. Bu durumu devrimci bir temelde geliştirmek yerine düzen içi bir tarzda ele almak, kendisini barış görüşmeleri sürecinde de gösterdi. Daha önce ülkenin devrimci dönüşümünü amaç olarak gören FMLN daha sonraki süreçte "değişen dünya koşullarında" sosyalizmin barışçıl yollarla gerçekleştirilemeyeceğini savunarak "ulusal ekonomik kalkınmayı" güçlendirecek tek alternatif güç olacakları tespitiyle parti olarak seçimlere katılmaya başladı. Ülkede ağırlaşan ekonomik ve sosyal sorunların çözümü konusunda herhangi somut bir çözüm programına sahip olmayan FMLN geline yerde sadece pragmatist-popülist seçim manevralarıyla emekçi kitleleri düzenin sınırları içinde tutmaya çalışmaktadır.

Eski gerilla hareketi silahlarını bıraktığı andan itibaren, daha önce FMLN içinde yer alan farklı toplumsal-siyasal kesimler kendi çıkarlarını "barış" koşullarında daha net formüle etmeye başladılar. Egemen oligarşiye karşı cephe içinde sağlanan birlik yeni koşullarda dağılmaya başladı. Bunda eski gerilla hareketinin herhangi somut bir programa sahip olmaması da önemli bir rol oynadı. Barış görüşmelerinde insan haklarına saygı, seçim yasalarında değişiklik, ulusal polis ve ordu gücünün yeniden oluşturulması vb. talep olarak ileri sürülmüş ve uzlaşma sağlanmıştı. Emekçi sınıfları yakından ilgilendiren sosyal ve ekonomik sorunlar ise bu uzlaşma dışında tutulmuştu. Nitekim gerilla hareketinin denetimi altındaki toprakları kullanan küçük köylülerin toprak talepleri barış görüşmelerinde ARENA içinde örgütlenmiş büyük tarım oligarklarının etkisiyle "özel mülkiyetin kutsallığı" gerekçesiyle reddedildi. Küçük köylülerin toprak reformu talepleri bugüne kadar kağıt üzerinde kaldı. FMLN bu süreçte bütün gücünü bir seçim partisi olarak kurumlaşmaya yoğunlaştırdı. 1994 seçimlerinde daha önce FMLN içinde yer alan "Devrimci Halk Ordusu" (ERP) ve "Ulusal Direniş" (RN) ayrılarak sosyal demokrat olarak tanımlanan MNR ile birlikte "Demokratik Partiyi" (PD) kurdular. Bu parti FMLN'ye saldırarak ARENA partisiyle yakınlaşmayı gündeme getirdi ve seçimlerde onunla işbirliği yaptı. Seçim yoluyla yönetime gelmeye çabalayan FMLN neo-liberalizmi eleştirirken radikal sol söylemleri kullanmaktan özellikle kaçındı. Kapitalist ekonomiye yönelik eleştiriler partiye yönelen burjuva kesimleri korkutur gerekçesiyle susturulmaya çalışıldı. 1997 seçimlerinde de somut bir program yerine FMLN diğer burjuva partileri gibi popülist bir söylemle yetindi. Mart 1997 yılında yapılan seçimlerde FMLN sandalye sayısını 27'ye çıkarmayı başardıysa da, bu emekçi kitleler içindeki gerçek etkinliğinin bir dışavurumu değildi. Nitekim yoksul kitlelerin eylemlerinde özellikle de yerel yönetimlerde FMLN hala etkilidir. Buna karşın FMLN yöneticilerine karşı tepkiler hızla artmaktadır.

Şimdi yasal bir parti olan eski gerilla hareketi FMLN'nin oligarşinin egemenliği altındaki parlamentoda politika yapma süreci, parlamentoyu devrim mücadelesi için bir mevzi olarak kullanma amacıyla değil onun devrimci kimliğinin bitmesinin bir ürünü olarak ortaya çıkmış ve iç çürümeyi giderek artırmıştır. Bölünme, dağılma, adayların karşılıklı çamur atmaları, sandalye kavgaları gibi burjuva siyasetinin bütün kirli sonuçları önümüzdeki süreçte giderek artacaktır. Devrimci coşkuyu kaybeden FMLN şimdi kapitalizmin seçim çamurunda boğuşmakla meşguldür.

Kongo'da gerici çıkar çatışmaları büyüyor

sağlayan biricik faktör ortak bir düşmana, Mobutu hanedanlığına karşı olmaktı. Dolayısıyla, Mobutu hanedanlığı dağılınca Kabila koalisyonu da amacına ulaşmış oldu. Sonuçta yaklaşık bir yıllık aradan sonra AFDL bir ayrışma ve kendi içinde boğazlaşma sürecine girdi ve bugünkü noktaya geldi.

Kabila'nın adı ile kısa sürede özdeşleşen AFDL hareketi iktidar adayı bir konuma sahip değildi, farklı faktörlerin kesişmesi nedeniyle neredeyse elini kolunu sallayarak iktidar koltuğuna oturdu. AFDL'nin programı, teorisi, stratejisi tek bir hedefte düğümleniyordu: Yukarıda özetlediğimiz faktörlerin çıkışması sonucu doğan fırsatı en iyi biçimde değerlendirip bir an önce iktidarı ele geçirmek. Bu hedefe ulaşmak hiç zor olmadı. Derme çatma olanaklarla, uyduruk birliklerle altı ay içinde dev bir ülke "fethedildi". Örneğin başkent Kinshasa kimsenin burnu kanamadan ele geçirildi.

Fakat bu güdümlü ve dolayısıyla şaibeli askeri zaferin ardından başlayan icraat süreci söz konusu iktidar ekibinin gerçekliğini ortaya çıkardı. Kabila iktidarı değerlendirilirken genellikle hep önceki dönem, Mobutu diktatörlüğü kıstas alınmaktadır. Bu yöntem bir celladı devirmiş Kabila iktidarına demokrat, devrimci vb. türünden etiketlerin yapıştırılmasını kolaylaştırmaktadır. Ancak kıstas bu olmamalıdır. Bir yıldır Mobutu döneminin ordusunun, kurumlarının, idaresinin vb. özüne dokunulmadan, değişik eğilimler arasında uzlaşma ve pazarlıklar sonucu, eski sisteme yama yapılmaya çalışıldı. Daha Mobutu devrilmeden ülkenin başlıca zenginlik kaynaklarını oluşturan maden ocakları

emperyalist tekellere peşkeş çekildi. Yeni iktidar ekibini değerlendirirken gözetilmesi gereken esas ölçüt bu alanda takınılan tavır ve yürürlüğe konulan politikadır.

Kabila bir taraftan emekçi kitlelerin beklentilerine cevap verecek bir politikaya sahip değildi, diğer taraftan burjuvazinin çeşitli kesimleri arasındaki çıkar çatışmalarını düzenlemek ve uzlaştırmaktan uzaktı. Bu yüzden ilk dönemin heyecanı kısa sürede yatıştı, beslenen umutlar söndü. Emperyalizmin egemenliği boyunca her zaman muhafaza etmeye özen gösterdiği Afrika feodalitesinin, aşiret geleneğinin hile, birbirini dolandırma, kayırma alışkanlığı politikanın temel aracı olarak kaldı. Sonuç olarak yeni iktidar hem kendi içinde boğazlaşmaya, hem de kitle desteğini kaybetmeye başladı.

Buna bir de komşu ülkelerin tavırlarını eklemek gerekiyor. Başta Ruanda ve Uganda olmak üzere bölge devletleri Kabila hareketini her bakımdan desteklemiş, bir ölçüde vesayetleri altına almışlardı. Hatta yer yer AFDL bu ülkelerin oluşturdukları bir koalisyon olmakla itham edilmişti. Kabila iktidarının çıkmaza saplanması, kendi içinde parçalanması, toplumun desteğini alan güçlü bir cereyan estirememesi, onu vasileri karşısında da zayıf düşürdü. Kabila'nın bu ülkelerle olan ilişkilerini bozdu ve onlar da bu kez yeni ayaklanmayı destekleyerek saf değiştirdiler.

Kabila'ya bayrak açan ve onun gibi hızla iktidara yürüyen ayaklanmanın kimliği nedir? Bu konuda henüz bir açıklık yok. Fakat, gelişmelere bütünlüğü içinde bakıldığında bu hareketin özünü kavramak zor değildir. Emperyalizm Kabila aracılığı ile

misyonunu oynamış bir iğrenç kamburdan, Mobutu'dan kurtuldu. Otuz küsur yıllık uşağın ardından yürütülen dolu dizgin küfür kampanyası rehavete kavuşmuş olmanın kanıtıdır. Ancak, kolayca anlaşılacağı üzere, yeni iktidar Kongo'yu emperyalist güçlerin cirit attıkları, talan tezgahladıkları bir mekan olmaktan kurtaramadı. Değişim sadece emperyalistlerin birisinden kısmen ayrılıp öbürüne sığınmakla sınırlı kaldı. Dolayısıyla Kongo her türlü gelişmeye, değişik güçler arasında rekabete hala açıktır.

Kabila sözkonusu ayaklanmayı "başını Ruanda ve Uganda'nın çektiği bir dış müdahale, bir işgal operasyonu" olarak tanımlamaktadır. Ancak sorun, Kabila'nın düne kadar müttefikleri olan bu iki komşu ülkenin tavrı ile sınırlı tutulamaz. Demokrasi için Kongoluların Birliği (RDC) etiketi altında kendisine politik bir kimlik vermek ve siyasi bir akım olarak tanımlamak isteyen ayaklanma hareketi, özünde, geçici bir çıkar şebekesidir, bir kiralık asker grubudur. Tek amaç Kabila'yı Kinshasa'dan kovmak, gerisi belli değil. Yalnız, bu şebekenin arkasında olan, onu kullanan, aslında kendisine yol açmaya çalışan, başka güçler mevcuttur.

Banyamulenge'ler diye anılan ve Kongo'nun doğu yöresine yerleşmiş bulunan Ruanda asıllı Tutsiler ayaklanmanın esas askeri gücünü oluşturmaktadırlar. Tutsilerin askeri gücünü ve aynı zamanda da paravanasını oluşturduğu hareketin içinde bir yıldır Paris'te staj gören yeminli Fransız uşakları, artık başkaldırmaya başlayan Mobutucular, Ruanda ve Uganda aracılığı ile hareket eden ABD emperyalizmi yanlıları yer almaktadırlar. Eski sömürgeci güç ve halen iddia sahibi Belçika'yı saymıyoruz.

Kısacası, Kongo üzerinde yapılan hesaplar ve çıkar savaşı o kadar değişik, karmaşık ve çok sayıda dış müdahaleye dayanıyor ki, bazı Afrika ülkeleri tavır almakta zorluk çekiyorlar. Örneğin, Güney Afrika ile Kabila iktidarı arasında bir sorun yoktur. Bu ülkenin maden tekeli De Beer Kongo'da büyük imtiyaz sahibidir. Ama, Pretoria hükümetinin, iktidara gelişini büyük bir memnuniyetle karşıladığı Kabila'nın yardım çağrısına olumsuz yanıt vererek araya mesafe koyması anlamlıdır. Angola ise daha da ihtiyatlı davranarak şimdilik tarafsız kalacağını açıkladı. Bu bakımdan değerlendirildiğinde mevcut Kongo hükümeti kendisini aşan çok boyutlu bir komplo ile, Kongo ise yeni bir emperyalist paylaşım savaşı ile karşı karşıyadır.

Vietnam: Köylülerin yükselen direnişi

Ulusal kurtuluş savaşları son tahlilde burjuva bir karakter taşır. Sosyalizmin politik bir güç olduğu dönemde hızla sosyalizme yönelen ulusal kurtuluş savaşları sonucunda gerçekleşen sosyalist yönelimli iktidarlar, konjonktürün değişmesiyle zorlanmalar yaşamaya başlamıştır. Güçlü bir sınıf desteğine ve sınıf kimliğine sahip olunmadığı koşullarda, sonuç sosyalizmden uzaklaşma ve giderek kapitalist dünya ile bütünleşme olmuştur. Vietnam bunun bir örneklerinden biridir.

olmasının yanısıra 1930'lu yıllarda Fransız sömürgeciliğine karşı KP önderliğinde en militan direnişlere de sahne olmuştur.

Tekellerin planlarına karşı artan direniş

Köylülerin ilk eylemleri geçen yıl Güney Kore tekeli Daewoo'nun mısır tarlalarını golf oyunu alanına çevirme planlarına karşı tepkisi ile başladı. Yüzlerce köylü Hanoi'de polis güçleriyle sokak çatışmalarına girdi. Çatışmalar farklı aralık ve yoğunlukta bütün bir yıl devam etti. Köylülerin eylemleri yerel olarak alınan vergilerin artırılması kararından sonra giderek yaygınlaştı. Birçok küçük kentte radyo ve televizyon istasyonları ve komünist parti büroları işgal edildi. Olaylar yer yer silahlı çatışmalara dönüştü. Büyüyen bu eylemler özellikle yabancı sermayenin temsilciliklerine yöneldi. Tazminat ödemediği için yabancı petrol tekellerinin araçları ateşe verildi. Bunun üzerine ordu güçleri devreye girmek durumunda kaldı. Yabancı sermayenin yarattığı ekonomik-sosyal tahribata karşı eylemlerin Thai Binh'de ABD işgaline karşı mücadele eden geçmiş dönemin savaşçıları tarafından örgütlendiğinin yayılması olaya politik bir muhteva kazandı. Zira bu sosyal tepkilerin sadece bazı bölgelerdeki köylülerin direnişleriyle sınırlı kalmadığı ortaya çıkmıştı. Vietnam'da yer yer işçi grevleri de yaşanıyor, fakat bu eylemler yabancı sermayenin ülkeye akışı için bir engel teşkil etmiyordu. Ülke genel olarak "sakin" görülüyordu. Bu durum Vietnam'ın kapılarını yabancı sermayeye açmasından sonra yatırımların astronomik bir biçimde artmasına yol açmıştı.

Coğrafik yapısı, Endonezya'dan sonra Güneydoğu Asya'nın en büyük nüfusuna sahip olması, zengin petrol, kömür, altın, demir cevheri ve diğer maden yataklarından dolayı Vietnam özellikle büyük tekellerin grupların birinci sırada ilgi alanını oluşturuyor. Vietnam Komünist Partisi'nin 1996 yılında yapılan 6. Kongresinden sonra aldığı yenilenme ve reform politikası (Dou Moi) kararı, emperyalist merkezlerde büyük bir coşkuyla karşılandı. ABD emperyalizminin 30 yıllık sömürgeci savaşta geride bıraktığı akıl almaz

toplumsal, ekonomik tahribata rağmen, Vietnam yönetimi uluslararası tekellerle birlikte Vietnam'ın geleceğin "kaplan ülkesi" olacağını söylüyor.

Ekonomik açılım ülke içindeki sosyal sorunların büyümesini, çatışmaların artmasını beraberinde getirdi. Bunlara bir örnek, hükümetin bu süreçte parasız eğitimi kısıtlayarak, yarı özel okulların açılmasına destek vermesidir. Ekonomik durumu kötü olan kesimlerin bu özel okullara gitme olanağı yoktur. Zira ABD doları üzerinden yüksek harçlar talep edilmektedir.

Tekelci sermayenin ülkeye akışı kapitalizmin bütün çirkin sonuçlarıyla kendisini hissettirmesine neden olmuştur. Artan rüşvet, kadın ve uyuşturucu ticareti ABD işgali altındaki Güney Vietnam başkenti Saygon'u hatırlatmaktadır. Eroin kullanımı özellikle çocuklar ve gençler arasında yaygınlaşmıştır.

Sonuç

ABD emperyalizmine karşı destansı bir mücadele veren Vietnam halkının ve VKP önderliğinin geldiği nokta ibret vericidir. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'da yaşanan yıkımın ideolojik-politik etkileri sağlam bir marksist-leninist partinin ve bu temelde geliştirilen bir sosyalist inşanın olmadığı bir dizi sosyalist rejimde çürümeye ve emperyalist sistemle hızlı bir bütünleşmeye yol açmıştır.

Ulusal kurtuluş savaşları son tahlilde burjuva bir karakter taşır. Sosyalizmin politik bir güç olduğu dönemde hızla sosyalizme yönelen ulusal kurtuluş savaşları sonucunda gerçekleşen sosyalist yönelimli iktidarlar, konjonktürün değişmesiyle zorlanmalar yaşamaya başlamıştır.

Güçlü bir sınıf desteğine ve sınıf kimliğine sahip olunmadığı koşullarda, sonuç sosyalizmden uzaklaşma ve giderek kapitalist dünya ile bütünleşme olmuştur. Vietnam bunun bir örneklerinden biridir.

Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi (NLF) 1975 yılında ABD emperyalizmine bu yüzyılın en büyük yenilgisini yaşattı. Vietnam ulusal kurtuluş mücadelesi özellikle kapitalist merkezlerde öğrenci hareketlerinin politikleşmesine ve yaygınlaşmasına ivme kazandırdı. ABD emperyalizmine karşı yükselen tepki, Vietnam direnişinin desteklenmesinde somutlaştı. Bu yenilginin izleri ABD'de hala "Vietnam sendromu" biçiminde yaşanmaktadır. Pentagon'un, ABD askerlerinin her operasyonunda özel bir psikolojik propaganda yürütmesi, özellikle Körfez Savaşı'nda ABD halkını ikna çabası bu "sendrom"un devam eden etkisinden dolayıdır.

Gelinen yerde 75 milyonluk Vietnam'da büyük sorunlar yaşanmaktadır. Özellikle Doğu Bloku'nun dağılmasından sonra Güneydoğu Asya'da "sosyalist bir toplum inşa etme" çabaları tıkanmış bulunuyor. Uzun yıllar batılı emperyalistlerin uyguladığı ekonomik ambargo bunda önemli bir rol oynadı. Tıkanmanın diğer nedeni ise ulusal kurtuluş hareketinin tarihinde ve Vietnam Komünist Partisi'nin ideolojik-politik çizgisinde yatmaktadır.

1930 yılında önce "Hindiçin Komünist Partisi" adıyla kurulan Vietnam Komünist Partisi ABD emperyalizmine karşı görkemli bir ulusal kurtuluş mücadelesi yürüttü. NLF esas olarak nüfusun % 70'ini oluşturan kırsal katmanlara dayanıyordu. Emperyalizmin ülkedeki toplumsal dayanağını feodal sınıf oluşturuyordu. Ulusal kurtuluş somut olarak köylülerin feodal sömürden kurtuluşu sorunuydu. VKP devrimin temel taleplerini "ulusal bağımsızlık" ve "köylülere toprak" olarak formüle ediyordu. Devrim başından itibaren ulusal kurtuluş süreciyle iç içe gelişti. Bugün gelinen yerde parti ile köylü kitlelerinin ilişkileri kopmuş bulunuyor. Köylülüğün VKP'ye karşı muhalefeti büyüyor. Köylü kitleleri içinde derinleşen sosyal çelişkiler ve büyüyen huzursuzluk üzerine Eylül 1997 yılında yapılan Ulusal Temsilciler toplantısında reformcu olarak bilinen Tran Duc Long devlet başkanlığına, Phan Van Kai başbakanlığa getirilerek artan gerginliğin önüne geçilmesi amaçlandı. Bu toplantıdan sonra ilk kez partinin merkezi organı Nhan Dan köylülerin bazı bölgelerdeki ayaklanmalarından söz etmeye başladı. Özellikle Thai Binh eyaleti bu çalkantıların merkezini oluşturdu. Başkent Hanoi'ye 80 km uzaklıkta olan bu il, ülkenin en önemli pirinç üretim merkezi

Bizim burada olmamız Almanya'nın yurtdışındaki çıkarlarının sonucudur

Birçok mülteci grup ve dayanışma inisiyatifinden oluşan geniş bir platform mültecilere yönelik artan saldırılara karşı Almanya çapında bir yürüyüş düzenlemektedir. Kervan 14 Ağustos 1998'de Bremen'den başlayıp 20 Eylül 1998'de Köln'de federal meclis seçimlerinden bir hafta önce bitecektir. 5 hafta boyunca şehirden şehire dolaşarak 40 şehirde çeşitli siyasi eylemler yapacağız. Uzun mesafelerde otobüs, minibüs ve bazı yerlerde gemilerle dolaşacağız. Ancak daha çok Almanya'nın yoğun nüfuslu bölgelerinde yayan olarak gösteri yapacağız. Amacımız seçim kampanyası sürecinde gerek yerel gerekse de federal düzeyde mülteci ve göçmenlerin sesini siyasi arenaya taşımaktır.

CDU ve SPD politikacılarının yılbaşında gemilerle İtalya'ya ulaşan Kürt mülteciler konusunda yaptıkları pervasız açıklamalar, bu partilerin mültecilere karşı tutumlarına yönelik oldukça açık ipuçları vermektedir. Alman devleti İtalya'ya gelen Kürt siyasi sığınmacılara kriminal yabancılar gözüyle bakmaktadır. Ayrıca Alman hükümeti sınırları kapatmayan İtalyan hükümetini sert bir şekilde eleştirdi.

Bu ırkçılığa sadece mülteciler değil, göçmenler de maruz

kalmaktadırlar. Birçok etkin siyasi şahsiyet ekonomi için ikinci kuşak göçmenlerin gereksiz olduğunu açıkladılar. İddialarına göre burada doğan göçmen çocukları mesleksiz, Alman yasalarına karşı saygıları olmayan, suç faaliyetlerine katılan ve de Alman toplumuna entegre olması mümkün olmayan bir nesildir. Gerçekte Almanya'da oturma hakkına sahip olan ve de çeşitli suçlarla ilişkisi bahanesiyle sınır dışı edilen insanların sayısı hızla artmaktadır. Kriminalizasyon politikası esas olarak sınır dışı pratiğiyle çok yakından ilgilidir.

Almanya'da işsizlik artarken zenginler gittikçe zenginleşiyor. Mevcut gerçeklerle alay eden oportünist politikacılar sistemi savunmak için yoksulların zenginlere olan meşru öfkelerini mültecilere yöneltmeye çalışıyorlar. Siyasetçilerin bu tehlikeli açıklamaları Alman toplumunda ürkütücü bir yankı uyandırıyor. DVU'nun Sachsen-Anhalt eyaletinde aldığı yüksek oy oranı sadece buzdağının görünen kısmıdır.

Tamil Hareketi (WTM), Kürt Dernekleri Federasyonu (YEKKOM), Uluslararası İranlı

Mülteci ve Göçmen Konseyleri Federasyonu (İFİR), Afrikalı mülteciler örgütü "The Voice", almanya Demokratik Hakları Federasyonu (ADHF) ve de "SOKONİ" gibi çok sayıda yerel sığınmacı örgütleri ve tek tek kişiler katılmaktadır.

Ayrıca Almanya'nın değişik bölgelerinden birçok ırkçı karşıtı grup, "Hiçbir insan yasadışı değildir" inisiyatifi, "Kilisedeki sığınmacılar" kampanyası ve yerel işsiz inisiyatifleri Kervan'a destek sunmaktadırlar.

Kamplarda bulunan tüm sığınmacılara çağrıda bulunuyoruz. Lütfen bizimle ilişkiye geçin! Tüm göçmenlere, ırkçı karşıtları, feminist örgütleri, kilise gruplarına, antifaşistlere, sendikacılara ve tüm ilerici kesimlere çağrıda bulunuyoruz. Kervan'a katılın! Kervan'ın sorunlarınızı ifade etmesini istiyoruz. Almanya'daki bütün mülteci ve göçmen topluluklarının sorunlarını kapsayacak bir manifesto yazmamıza yardımcı olmanızı istiyoruz.

Kervan'ın yolu: Katılmak isteyen başka şehirlerden gruplar ya Kervan duraklarına katılabilir ya da yolda ayrı bir kol halinde Kervan'a katılabilir - yani Kervan her zaman katılmak isteyen herkese açıktır.

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi) 175 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist .. Eğilim (Tük.) 500 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları (Tükendi) 750 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) ... 250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi (Tük.) 600 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tükendi) (Roman: O. İlyer) ... 1.400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL.
13. İş Yazışmalar/İş Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi) 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tük.) 550 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler ... 650 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler ... 850 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tük.) ... 450 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı (Tükendi) 550 000 TL.
19. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri (Tükendi) 175 000 TL.
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı (Tükendi) 250 000 TL.
22. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler ... 650 000 TL.
24. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z. Ekrem'e Cevap) ... 450 000 TL.
25. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.
27. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine (Tükendi) 250 000 TL.
28. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler ... 650 000 TL.
29. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt ... 650 000 TL.
30. Demokrasi ve Devrim 750 000 TL.
31. Bağımsızlık ve Devrim 1 000 000 TL.

Mültecilerin ve göçmenlerin hakları için KERVAN 1 Eylül Salı günü Nürnberg'de

1.9.1998 Salı günü Kervan yürüyüş kolu Nürnberg'e geliyor.

1.9.98 Salı günü saat 12:00'den 18:00'e kadar standlar açılacak, müzik, folklor ve ayrı ayrı dillerde konuşmalar yapılacaktır.

Yer Lorenzkirche'nin önü, Nürnberg. Aynı yerde saat 18:00'de yürüyüşe başlanılacaktır. Yürüyüş kolu insan hakları sokağında CSU binasının, cezaevinin ve iltica dairesinin önünden geçilerek DESİ'de miting ve Feste dönüşecek.

Bizler Internationales Kulturhaus olarak da bölgemizde bu etkinlikler içinde aktif olarak yer alıyoruz.

Enternasyonal Kültür Evi
Yönetim Kurulu Adına
Y.K. üyesi Deniz Yiğit

**Bütün işçi ve emekçilere
çağrımızdır
1 Eylül günü yürüyüş
ve mitinge
katılmaya çağırıyoruz**

Enternasyonal Kültür Evi
Yönetim Kurulu adına
Y.K. üyesi Deniz YİĞİT
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

RTÜK tarafından verilen kapatma cezalarına Haber-Sen'den kınama

Basına ve kamuoyuna

Egemenler ülkemizde hiçbir muhalif sese tahammülü olmadığını her fırsatta gösteriyorlar.

Yargı kararları ve çalışanların tepkilerine rağmen sürdürülen özelleştirmeler, bilimsellikten uzak eğitim, sosyal içerikten yoksun çalışma şartları, Kürtlere giriş yasağı konan iller vb.

Ve bütün bunlara karşı çıkan öğrenci, işçi, emekçi memur, aydınlar ve halk üzerinde ağır faşizan baskılar.

Ezilenlerin sesini duyurmaya çalışan radyolar da bundan payını almakta gecikmediler.

Urfa, Ankara, Adana, İzmir'den sonra şimdi de İstanbul'daki demokrat içerikte yayın yapan radyolara da uzun süreli kapatma cezaları verilmeye başlandı.

Bizler her türlü baskıya karşı birlikte olacağımızı bildiriyor, bizlerin sesi olan radyolara verilen bütün cezaları kınıyoruz.

**HABER-SEN
Genel Merkezi**

Baskılara karşı Torbalı Kapalı Cezaevi'nde açlık grevi başladı

Kamuoyuna;

Mevcut düzen, emekçi halklarımıza dayattığı baskı, zulüm ve teslim alma, saldırı politikalarını cezaevlerinde de devreye sokmaktadır.

Bulduğumuz Torbalı Cezaevi de bu saldırılardan payına düşeni almaktadır. Bütün diyalog ve girişimlerimize rağmen, cezaevi müdürü Ahmet Ünal ARICA provokatif bir tutum içine girerek saldırı zemininin oluşmasına çanak tutmuştur.

En son; arama bahanesiyle 3 Ağustos 1998 tarihinde gece saat 21:00'de koğuşumuza joplular sokup baskı oluşturulmak istenmiştir.

Bütün bu gelişmelerden sonra 3 Ağustos 1998 tarihinden itibaren süresiz-dönüşsüz açlık grevine başlamış bulunuyoruz. Haklarımızı alıncaya kadar eylemimiz devam edecektir.

Tüm devrimci-ilerici ve demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

**Torbalı Kapalı Cezaevi'ndeki
siyasi hükümlüler**

Reformizmin "kapitalist" destekçilerinin sömürüsü!

İstanbul'da basın-yayın dağıtım işkolunda çalışmakta olan bir işçiyim. Patronlarımız ise reformist partilere üye "demokrat" kişiler. Hem o kadar "demokrat" ki, çalışanlar üzerindeki sömürülerini ayırım gözetmeden uyguluyorlar!

İşyerindeki sorunlarımıza gelince; işimiz bir nevi hamallık ve işyerindeki çalışma saatlerimiz sabah 09:00 akşam 18:00 olmasına rağmen bazen daha erken saatlerde işbaşı yapılmakta, daha geç saatlerde paydos edilmekte, hiçbir şekilde mesai ücreti ödenmemektedir. 15 sene boyunca orada çalışmış olan bir işçiye yol ve yemek ücreti de dahil olmak üzere 90 milyon lira maaş verilmekte ve sigorta hariç hiçbir sosyal hak bulunmamaktadır. Verilmektedir derken aslında verilmemektedir demek daha doğru olur. Çünkü maaşlar gününde ödenmemekte, bir sonraki aylara sarkmakta, günü kurtarmak için 3-5 günde bir birkaç milyon "avans" verilmekte ve idare etmemiz, özveri göstermemiz istenmektedir.

Patronun karşısına taksitler, ev kirası vb. borçları ödemek amacıyla para istemek için çıkıldığında alaya alınmakta, küçük düşürülmekte ve 3-5 kuruşla savsaklanılmaktadır. Ve maaşlarımızın ödenmemesinin sebebi olarak şirketin borçlarını göstermektedirler ama bir işçiye ödedikleri maaş tutarında parayı bir gecede içki masalarına yatırmaktan, masa başında devrim yapmaktan da geri kalmamaktadırlar. Onlarda, "nasıl olsa Türkiye'de işsiz olan tonla insan var, biri giderse biri gelir. Biz 'demokrat'lığımıza ve işçiler üzerindeki politikalarımıza devam edelim" düşüncesi hakim. Bu demokrat patronlarımızın ve bizim çalıştığımız işyerinin gerçekleri. Fakat bu sömürü sadece bizim çalıştığımız işyerinde değil, çeşitli

boyutlarıyla (sağcı-solcu maskeler ve demagojiler altında) kapitalist sistemin hakim olduğu tüm sektörlerde yaşanmaktadır.

Kendi çalıştığımız sektör olduğu için, basın-yayın sektöründeki sömürü ve baskı politikalarının ve bu sektörde çalışan diğer sınıf kardeşlerimizin durumuna da değinmek ve bu alandaki dağınıklığımız üzerinde durmak, neden ve sonuçlarına değinmek istiyorum. Genel anlamıyla ele alındığında bugün basın-yayın işkolunda faaliyet gösteren yüzlerce işletme var ve bu işletmelerin sahipleri daha fazla rant sağlamak için işçilere düşük ücret vermekte, sigortasız çalıştırmakta ve bunun yanı sıra ağırlıklı olarak da çocuk işçileri kullanmaktalar. Bu işletmelerin çoğunda çalışan işçi sayısı 10'u geçmemekte ve birçoğunun sigortası yapılmamakta, yoğun çalışma temposu içerisinde zorunlu fazla mesailerle tüm zamanı ve gücü işyerinde tüketilmekte, tüm zamanını işyerinde geçirmek zorunda kaldığı için de diğer sınıf kardeşleriyle görüşmemekte ve kendi sorunlarına duyarsızlaşmaktadır. Kapitalistlerin bu politikayı hayata geçirmekte ve uygulamadaki başlıca amacı kâr hırsının yanı sıra işçi sınıfının en temel haklarından biri olan sendika hakkını kullanmaması, işletmede sosyal ve siyasal hakların kazanımı için başlayabilecek bir işçi örgütlenmesinin önünü kesmek, örgütlenmeyi başlamadan bitirmektir. Bir diğer yanını ise biz işçiler oluşturmaktayız. Kendi açımızdan, işimizi kaybetme, işsiz kalma ve bir daha iş bulamama korkusuyla örgütlenme faaliyetlerine katılmama, işten atılmalara sessiz kalma durumları var. Ya da "bir gün nasıl olsa birileri bu durumu düzeltir"

hayaliyle yaşamaktayız. Fakat bu hayali gerçeğe çevirebilecek olanın yalnızca kendimiz olduğunu bir türlü kabul etmemekte/edememekteyiz. Ve kendi aramızda birlik ve beraberliği yakalayamadığımız, kendi haklarımız için örgütlü bir biçimde hareket etmediğimiz sürece de bu hayalden öteye gitmemektedir. Evet, sektörümüz çok geniş bir alana yayılmış durumda ve bizler esaret zincirlerimizle sömürü ve zulme ses çıkarmadan üç kuruşa emeğimizi satarak köleliğe devam etmekte, patronların kârına kâr katmaktayız. Eğer bu sömürüye dur demek istiyorsak bunun tek yolu sosyal ve siyasal haklar için patronlara karşı örgütlenmekten ve örgütlü mücadeleyi sektörün her alanına yaymaktan geçmektedir. Ve örgütlü bir tarzda mücadele verdiğimiz ölçüde kapitalist sermaye diktatörlüğünden haklarımızı söke söke almamız işten bile değildir.

Biz kendi işletmemizde patronların bu düşünce ve politikalarının bilincinde olarak öncelikle kendi aramızdaki güvensizlikleri ortadan kaldırarak örgütlenme yolunda adımlar atmaya başladık. İşçi olarak haklarımızı hangi yollarla alabileceğimizi, işçi sınıfının kapitalistlere karşı ne tür bir savaşım vererek kazanımlara ulaşabileceğini, geçmişte yaşanmış olumlu ve olumsuz işçi mücadelelerini, nedenlerini ve sonuçlarını tartışarak kendimizin de vereceği bu savaşıma hazırlıklı girmek için emin adımlarla ilerliyoruz ve sosyal ve siyasal haklarımızı alıncaya kadar da ilerlemeye devam edeceğiz.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

SYKB okuru bir basın-yayın işçisi

Gazetene sahip çık!

Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :
6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL
Yurt dışı 130 DM
1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL
Yurt dışı 260 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

•TL için :0079219-2

•DM için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

*** İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.**

•DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Saraylara savaş

kulübelere barış!

Kızıl Bayrak